

Översikt över scenariot, spelledaranvisningar

I äventyret figurerar fyra centrala grupper av karaktärer: spelarnas karaktärer (i äventyrat förkortat "S."), en grupp äventyrare ("Ä."), Jeromy Kastoriades (och hans kult) samt Francis Rafiel. Rafiel kommer S. bara att möta alldeles i slutet av äventyret, och Jeromy kommer att dö just när de träffar honom. Interaktionen mellan Ä. och S. däremot kan bli mycket intressant, och bör ses som *central* i äventyret.

Ungefär så här är handlingen tänkt att förlöpa (detta är ingen absolut ordning, märk väl att spelarna, och du, skall känna att ni har ganska fria händer; var inte rädd att låta spelarna spela ut och göra som de vill, och var själv inte onödigt hämmad i din kreativa verksamhet - det är ju rollspelande vi skall bedöma, inte hur bra spelarna klarar äventyret):

Spelarna möts utanför Rafiels tomma hus; de går in och får ett telefonsamtal. De lämnar huset, ser ett grannhus explodera, och begiver sig i O. Potters taxi till Victoria Station. Där finner de en statyett. Nästa steg blir att uppsöka O. Potter. De kommer över en väska som Ä. glömt i taxin, och lurar sig vidare till major Walton. De uppsöker hotellet där tre av Ä. bor, och hittar i deras rum ännu fler ledtrådar, varpå de beger sig till Cambridge. Väl tillbaka i London är det dags för ett besök på Odakim, varefter en viss Jane Scott dyker upp. Nu tar det förmodligen S. en liten stund att hitta Jeromy Kastoriades (Jason Kitchener), men det händer i alla fall härnäst. Den sega biten i äventyret brukar inträffa mellan hotellet och Jeromys död; skynda på S. om det behövs, genom Phoebe eller Jane Scott. Jeromy dödas av Jane, och S. joggar med Jeromys kultister i hälarna till diverse möten med Ä. Rafiel kallar på dem, och upplösningen äger rum i East India Docks.

Tag nu och läs igenom de fyra karaktärerna och "Historisk bakgrund, Clare College anno 1914". Detta är vad spelarna vet. Läs sedan "Sammanfattning av bakgrunden till scenariot". Då vet du vad det hela rör sig om.

Sammanfattning av bakgrunden till scenariot

Historiskt har detta hänt:

För länge sedan strandsattes en främmande ras varelser på jorden. De skulle, om de fått härja fritt, blivit jordens så väl som sin egen undergång. För att undvika detta utförde deras ledare en ritual, som försatte alla medlemmar av rasen utom honom själv i varaktig dvala. Det var meningen att ingenting skulle få väcka dem förrän ledaren funnit ett sätt att ta sig från jorden. För att ledaren inte skulle påbringa jorden, om inte undergång så i alla fall mycket skada, utnyttjade han sina krafter till att dela upp sig i sex skilda existenser. Dessa sattes i förvar i var sin människosläkt, vilken var menad att "bära" sin del tills det blev dags för ledaren att åter väcka sina rasfränder.

De fyra karaktärerna, Jeromy Kastoriades och Francis Rafiel är de nu levande representanterna för de sex delarna av den främmande rasens ledare. Dessa delar är fördelade som så: George representerar rasens fysiska kapacitet, styrka och uthållighet, Bert bär på dess alla kroppsliga funktioner (som matsmältning), Phoebe står för den perceptiva delen, hörsel och syn, Stuart är den intellektuella potentialen, Jeromy förmågan att färdas genom rymden och Francis, slutligen, bär med sig ledarens medvetande. De fem första egenskaperna kan karaktäriseras med var sitt element, i tur och ordning: vatten, jord, eld, luft och eter.

De sovande rasmedlemmarna förvarades länge i Grekland. Folkets misstanke väcktes dock så småningom, mycket beroende på att alla delarna var samlade mycket nära varandra (i samma by). Detta fick till följd att de egenskaper de bar med sig, tog uppenbart fysiskt uttryck; bäraren av de fysiska egenskaperna var otroligt stark och näst intill osårbar, perceptionsdelen var "synsk", organdelen abnorm på diverse sätt, intelligensbäraren överbegåvad o.s.v. Blod och död har en förmåga att hemsöka de bärande släktena, och många förloras i vansinnets mörka djup. Det sliter på människan att bära "monster"-egenskaperna, och ofta dog bärarna i förtid. Allt detta väckte viss uppmärksamhet. Till slut var de tvungna att fly - utan att kunna ta med sig de sovande "monstren".

Hösten 1914 organiserar Francis Rafiel, den medvetna delen, en aktion för att hämta upp de i dvala vilande "monstren" till England, dit släktena flytt. De som deltagar är tvungna att medvetandegöras om vilka de är och vad det är för förbannelse som vilar över deras släkten - detta har bara den medvetna delen vetat innan. Det är också Rafiels, den medvetna delens, avsikt att låta egenskapsbärarna åter bli lyckligt omedvetna om sin lott när uppdraget är avslutat. Aktionen lyckas, och de sovande "monstren" stoppas i säkert förvar vid East India Docks i London. För att binda in deras respektive medvetanden, framställer Rafiel en statyett (vari han präglar numret till värdeskåpet där monstrena förvaras) och utför en ritual. Han lyckas inte. Alla utom Jeromy Kastoriades tror i fortsättningen på den inducerade drömverklighet, bestående av roddarlaget och dess aktiviteter, som Rafiel ersätter de verkliga händelserna med. Jeromy tänker utnyttja sina krafter för egen vinning.

De övriga återgår till sina normala liv, Rafiel drar sig tillbaka och söker ett sätt att ta med sig sin ras bort från jorden, och Jeromy, han planerar att själv väcka de sovande monstren för att genom dem skaffa sig herravälde över jorden. Han grundar en kult.

Nu kommer en grupp äventyrare in i bilden. De får nys om Jeromys aktiviteter, och som äventyrare gör, så börjar de nysta. Och de får reda på en hel del. De beslutar sig för att röja Jeromy och hans kult ur vägen, samt att undersöka de andra "delarna" (egenskapsbärarna) närmare; äventyrarna är dock inte medvetna om att det existerar en hopar sovande monster i East India Docks, och att monstrens ledare är uppdelad i de sex skumma individerna; att det är något lurtt på gång däremot, det står klart.

Samtidigt står Rafiel på tröskeln till att lösa problemet med att kunna lämna jorden. Han störs dock av äventyrarna, vilkas aktivitet han inte kan undgå att märka. Han märker först då vad Jeromy sysslar med, och han inser att han måste handla omedelbart - för att kunna färdas från jorden med sina rasfränder, måste ledaren gå samman igen. Om Jeromys del inte skulle finnas med, skulle ledaren sakna förmåga att färdas i rymden. Och det verkar finnas stor risk för att Jeromy antingen skulle vägra, tack vare sin insikt i läget och sina egna djävulska planer, eller på grund av en för tidig död, framkallad av äventyrarna.

Rafiel är bunden till sina efterforskningar i exakt hur han skall gå till väga för att utföra den ritual som väcker rasmedlemmarna och skickar ut dem på rymdfärd, så han kallar på de fyra övriga egenskapsbärarna, för att de skall föra Jeromy till honom. Han vill inte berättat vare sig för lite eller för mycket för dem - han måste vara säker på att kunna använda dem i sin avslutande ritual.

Äventyret börjar.

Inledning hos Mr Francis Rafiel

Det är den 10/10 år 1924. Klockan är 17.42. Spelarna står utanför Francis Rafiels hus. De har just mötts.

Huset är en kvarleva från äldre tider, och stadens utkanter håller nu på att äta upp de en gång grönskande omgivningarna. En stor trädgård omger det dock [Bild]. Ytterdörren till huset är öppen, och det finns ingen i det. Ge Phoebe en lapp där det står "Huset är tomt" innan de går in. De får leta runt i huset ett tag innan telefonen ringer. Inredningen är mycket luxuös, men bakom de låsta dörrarna finns helt tomma rum, med kala väggar. I arbetsrummet finns en stor bokhylla med allmän litteratur (Encyklopedia Britannica et.c.) och en Bibel som döljer en porrtingning. Ett skrivbord med en telefon, blomväxter m.m. finns också. Den S. som svarar i telefonen hör Rafiel yttra följande, utan att kunna avbryta honom:

-Detta är Rafiel. Lyssna nu mycket noga! Leta reda på Jeromy! Han svävar i värre fara än någon annan av er. Åk omedelbart till Victoria Station! Nyckeln till förvaringsbox 563 ligger under blomkrukan. Håll er för allt i världen borta från huset, och skynda er! Det är bråttom. För Guds skull se upp! "Klick!"

(Francis upptäckte i morse att Ä. kände till mötet mellan S. och honom själv, och därför vågade han inte vänta på dem i hemmet utan skrev ett brev som han lämnade i förvaringsboxen på Victoria Station.)

Under blomkrukan på skrivbordet ligger mycket riktigt en nyckel. Den ser ut som en typisk förvaringsbox nyckel. Huset är i övrigt ointressant, och Francis varning om att hålla sig borta egentligen oberättigad. Om S. skulle spendera en sen kväll här, kan man passa på att skrämmas lite med någon kringstrykande Ä. och eventuellt lite skjutande - några allvarliga avslöjanden eller sånt får förstås inte komma till stånd i så fall.

I det fall S. kopplar sig tillbaka till telefonväxeln, kommer de att få höra "rätt Emma"s röst (vad detta betyder framgår senare). Hon låter mycket nervös och avbryter kvickt samtalet.

Explosionen å hus nummer 2

Alldeles vid utträdet ur Rafiels hus, kommer S. att höra en våldsam explosion. Ett enormt rökmoln väller upp några hus bort på andra sidan gatan. När, eller om, S. anländer till platsen där det en gång så vackra huset stod, består det bara av ett par taklösa ytterväggar med gapande fönsterhål. Rykande bråte täcker gatan och alla fönsterrutor i omgivningen har blåsts ut.

På gatan utanför står en man som just stigit av sin cykel. Han håller cykelstyret i ena handen och i den andra en bucklig brevlåda vars sotiga siffror bildar en romersk tvåa. Han säger:

-En sådan tur att jag inte var hemma.

Så småningom anländer mycket folk, polis och brandkår. Om S. stannar kvar och frågar runt, eller senare "pressar" polisen om info. om incidenten får de veta att en grovt byggd man med fiollåda strök omkring huset vid fyratiden på fredagsmorgonen (det var Bill Flory, en av äventyrarna).

Taxifärden

En taxi kommer mycket lägligt förbiåkande när S. önskar åka till Victoria station. (Detta kan ske båda före eller efter explosionen.) Taxichauffören hetet Osborne Potter [Bild] vilket han starkt betonar (t.ex: -Så sant jag heter Osborne Potter skall jag ta er till V. station på nolltid...). Osborne Potter pratar betydligt fortare än han kör, är mycket sällskaplig och nyfiken:

-Är ni nya här i London, eller? Fin stad i alla fall! Var bor ni då? Själv bor jag i hörnet av Portobello Road och Colville Terrace.

-Nu kör vi förbi skolan där min äldsta son John går.

-På lördag, ja det blir imorgon, skall jag spela cricketmatch i Hyde Park, i närheten av Marble Arch. Vi är ett gäng taxichaufförer som brukar...(o.s.v.).

-Och gumman har hamnat på sjukhus. Det är något med lungorna...elände, elände, men Dorothy tar det med ro.

S. kan senare spåra Potter genom att minnas några av ovanstående fakta.

Osbornes bil är inte alls snabb som blixten, snarare tvärtom. Den hostar och stånkar på ett oroväckande sätt, som osökt för tankarna till Potters lungsjuka fru. Halvvägs till V.Station tystnar plötsligt Potters svada. Han bromsar in, stannar och vänder sig mot S., tittar allvarligt på dem några pannrynkade sekunder och säger:

-Ni ville till Victoria Station så fort som möjligt, men vi har fått ett litet problem. Bensinen håller på att ta slut. Antingen kör jag en omväg och tankar, eller så chansar vi på att bensinen räcker - med risk för bensinstopp. Vad tycker ni att vi skall göra?

Naturligtvis räcker inte bensinen till stationen om S. gör det valet, och tankningen tar lång tid om S. insisterat på det alternativet. I vilket fall skall det verka som S. gjort ett felaktigt val, och därför kommer försent till stationen (vilket du snart får se att de gör). Märk väl att Potter kommer att dyka upp med sin taxi vid V.station samtidigt som S. även om dessa valt ett annat kommunikativt alternativ än hans taxi. Han kommer då att yttra någon halvspydig kommentar typ:

-Jaha, och det gick ju mycket snabbare att (...åka tunnelbana el.dyl.).

Allmänt om taxifärden:

När S. jäktar på honom lovar Potter hela tiden att göra sitt yttersta (vilket inte är mycket), och någon gång lägger han till:

-Ni ungdomar har så bråttom. Man skall inte jäkta igenom livet. Jag kan berätta en liten anekdot om en sköldpadda och en löpare...Om Osborne inte får dricks när S. åkt färdigt blir han förnärad och denna förnärmelse kan dyka upp i små kommentarer vid senare möten.

Vid stationen kommer två mörklädda flintisar framrusande till Potters taxi. De ser mycket jäktade ut. I händerna har de diverse portföljer och papper i mängder.

-Ännu ett par stressade kunder, suckar Potter, medan herrarna knör sig in i taxin.

-Fort iväg till...brölar en av männen innan taxidörren smäller igen. Kort därefter far taxin iväg med tjutande däck, sladdar i en kurva och försvinner utom synhåll. (De två flintisarna är äventyrare, närmare bestämt Dr Ormored och Rossperskins.)

Victoria Station

S. kan rusa hur fort de vill till förvaringsboxen, den är ändå uppbruten när de kommer dit. Boxen är helt tom. Alldeles bredvid står en illaluktande kasse, som verkar passa ihop med en till synes illaluktande gammal man en bit bort. Om S. pratar med honom verkar han en smula virrig och konstig [Bild]:

-Nej, nej, jag har inte gjort nåt, kalla inte på polisen. Den var redan uppbruten när jag kom. Jag svär vid bibeln, jag svär vid min apa Hannibal, han kan intyga att jag inte ljuger...

Luffaren (vars namn är Phil) kan ge en beskrivning på männen som bröt upp skåpet; det var två flintskalliga herrar, mörkt klädda. S. erinrar sig genast hur männen som tog taxin efter dem såg ut (visa Bild).

Kvar i luffarens påse ligger en lerstatyett - den enda sak Äventyrarna inte lyckades få med sig. Om S. undrar om han tagit någonting ur skåpet, eller om han såg om flintisarna tappade någonting, nekar luffaren oroligt genom att skaka på huvudet. Om S. tar upp hans påse, verbalt eller bokstavligt, blir han uppenbart nervös och är på gränsen till att erkänna. Lerstatyetten ligger överst i påsen, och om S. plockar upp den faller luffaren till föga och erkänner att han hittade den i deras förvaringsbox. Observera att det är helt essentiellt att S. får med sig statyetten i detta läget. Du får hjälpa dem på traven om de inte lyckas själva, t.ex. genom att låta luffaren bryta samman av sig själv.

En tjänsteman kommer strax till platsen och undrar vad som hänt. Det är en verklig streber, men en streber som vill väl. Han anser att S. verkligen måste anmäla brottet till polisen om boxen var deras, och han undrar också i så fall om de förvarade något värdefullt där. Han ber dem slutligen komma in på kontoret för att skriva en rapport, tillika förteckning över boxens innehåll. Tjänstemannen uppträder mycket korrekt, men han ger ett trögt och lite otrevligt intryck, trots att han verkar vilja väl. Typiska fraser han yttrar:

-Jaha, och vad hade ni i boxen då? Förvarade ni något värdefullt där? Något av stort värde?

-Såg ni händelsevis vem det var som gjorde det? Ja, det måste ni verkligen tala om med en gång; ni har ju ingen anledning att tuga om det, eller hur? -Jaså, det är inte er förvaringsbox? Vad gör ni då här?

Lägg in många intetsägande "jaha" i hans tal.

Inom synhåll från förvaringsboxarna ligger en kiosk. Flickan som arbetar där har inte observerat kvällens händelse, men om S. frågar om mystiska män och specificerar vilken box de är intresserade av kan hon informera om två saker: imorse var en mycket stilig man och lämnade in saker i en box som mycket väl skulle kunna vara box 563. Det underliga var att en stor, grov karl verkade förfölja honom. Den grövre karln kom nämligen fram och frågade henne om hon sett den stilige mannen öppna en förvaringsbox, strax efter det att den stilige försvunnit. Till råga på allt betalade han med ett underligt mynt. Flickan ger gärna det underliga myntet till S. De ser genast att det är ett modernt grekiskt mynt.

Om S. har varit hos växeltelefonisten Emma, kan de vara intresserade av att hälsa på det ställe där man telefonerar på Victoria Station. Den är bemannad, och en tjänsteman står för betjäningen. Han är i fyrtioårsåldern och ger ett trevligt, gemytligt intryck. När S. börjar ställa sina frågor, skrattar han lätt och undrar:

-Minsann, och varför undrar ni det då?

Beroende på hur S. agerar kan han nu antingen tvärt avsluta samtalet och bekymra sig om nästa kund, eller prata mer.

Om S. låtsas att det hela är en trivialitet, eller att de är vänner till eventuella Ä., skrattar han lite till:

-Jo, det är svårt och glömma två så flintskalliga herrar. De såg rätt lustiga ut, tisslade och tasslade innan de fick sin telefonsamtal. Vad var det de snackade om att "ta sig in" och "spränga"?

Tjänstemannen väntar sig nu att S. skall inviga honom i vad han tror vara ett practical joke. Om S. låtsas göra detta, ställer han en sista fråga innan han skall betjäna nästa kund:

-Och vem av er är Jeromy?

Om S. istället för att låta påskina att det är ett practical joke, börjar ställa mer frågor till honom, kniper tjänstemannen käft, och inga dricks i världen kan ändra hans beteende.

Skulle S. framhålla hur viktigt ärendet är, eller påstå att de är poliser el. dyl. drar sig tjänstemannen hastigt tillbaka:

-Nej, jag har inte sett någonting.

Hemma hos Osborne Potter

S. kan hitta hit på flera sätt, och kommer säkerligen inte ha problem att göra det. Potter bor i ett oansenligt radhus. Han är hemma om kvällarna tillsammans med sina drällande barn. Det är lite stökigt (-Min fru är ju inte hemma...). Om S. frågar om vart de två flintskalliga herrarna skulle få de till svar:

-Var var det nu jag släppte av dem...nej, det minns jag inte...eller var det vid Hyde Park...nej, nu vet jag! Vid St Paul's var det (detta är rätt).

-De verkade väldans underliga, nervösa eller så. Och mycket papper hade de.

Om S. frågar om Potter hört något de sagt, nickar densamme:

-De snackade på det mest mystiska vis; den ene sa något om: -...så binder vi ena änden runt flickans hals och den andra fäster vi på gasklockan... -Hysch, sa den andre då...(detta är en av Ä.s planer att ta sig in till Jeremy. "Flickan" är en väggstaty på huset i fråga).

Äventyrarna har glömt kvar en väska i Potters taxi. På lämpligt sätt skall denna nu hamna i Spelarnas ägo. Om S. låtsas vara släkt eller vänner till flintisarna kan Potter nämna att dessa glömt kvar sin väska men att S. inte alls behöver ta den till dem. S. behöver då inte tjata särskilt mycket för att övertyga Potter om att det inte alls skulle vara något besvär. En annan variant är att Potter tror att S. egentligen kommit för att hämta väskan de glömt (han håller inte så noga reda på vem som glömt vad). Huvudsaken är att S. när de lämnar Potters hus inte går tomhänta.

Allmänt hemma hos Osborne Potter:

Ungarna är nyfikna och odrägliga. De undrar vilka S. är och stör och avbryter gärna sin far. Han har ingen makt över dem. Låt gärna S. komma innan Osborne kommit hem, och tvinga därigenom ungarna på dem. Det är bara John som är någorlunda resonabel (14 år). Det står ett schackspel i vardagsrummet, och John spelar gärna. Han brukar slå sin far och tycker själv att han är ganska duktig. Lillasyster Emily bjuder på te och kladdiga scones - läge för Bert att bli nedkladdad.

Äventyrarnas väska

Äventyrarnas i taxin kvarglömda väska är första stora ledtrådspaketet. De är en tjugig, men sliten läderportfölj. Innehållet är som följer och skall delas ut till Spelarna:

Anteckningsblock:

Ett anteckningsblock/telefonblock finns, och varje spelledare får leta rätt på ett eller tillverka medelst blanka papperslappar och häftapparat. De första bladen är urrivna; på det första kvarvarande bladet står: "3185", samt, avtrycket av det som skrivits på bladet ovanför med hårt tryck: "växeln Reese Emma". Numret är till Francis Rafiels telefon, och Emma är rätt Emma i växeln.

Telegram:

Telegrammet lyder: "Reserv. rum T. Hotel som avtalat STOP Möter på Holb. Viad. Stat. Kl 5 P M , 1/10 STOP Flyttat Grej. från Clark's Orch. STOP Problemfritt STOP B.F."

Telegrammet är från Bill Flory, han har reserverat rum åt de andra på Temperance Hotel och möter dem vid Holburne Viaduct Station. Tidigare under veckan har han flyttat all sin utrustning från högkvarteret på Clark's Orchard (de har bytt högkvarter eftersom de fruktar att Jeromy Kastoriades är dem på spåren). Gatunumret får S. hos Walton.

Hotellreklamblad [Bild]:

Hotellreklambladet visar att hotellnamnet slutar på "e", och gatuangivelserna talar om ungefär vilket område som hotellet ligger. När S.har kollat runt i området en stund (en kort stund räcker) kommer de fram till följande lista på hotell:

Bardican Hotel
Claremont Hotel
Dræccena Hotel
Gyllingvase Business Hotel
Hilton Hotel
Tetis Hotel
Temperance Hotel
Tregenwer Hotel
Webber Hotel
Windslee Hotel

Bara ett av hotellen, Temperance Hotel, slutar på "e" (vilket syns på hotellappen, och börjar på "T" (vilket syns på telegrammet).

När S. kommit fram till rätt hotell får Phoebe en lapp av spelledaren: "Det är rätt hotell". Om S. inte lyckas hitta rätt hotell kan Spelledaren genom Phoebe hjälpa dem. På hotellappens baksida finns en ointressant annons, bland annat för korsetter.

Tändsticksasken:

Spelledaren bör helst limma upp tändsticksaskpappret på en riktig tändsticksask.

Texten är skriven på japanska , och S. kan lätt få tag på en japan som över sätter (till exempel professorn i japanska vid British Museum [Bild]). På askens framsida står: "Odakim Restaurang" , på kortsidan "Åkta japansk mat", på baksidan står "Regents Canal" och "Rhodes Well" (vid sträcket), samt "Limehouse Cinema", "The Pig and the Cat Pub", och "Gas Workers Union" (byggnaderna runt om Odakim). Översätteren kan även upplysa om att området Limehouse, där restauranten ligger, är Londons orientaliska kvarter.

Brev [Bild]:

Major P. Walton har skrivit ett svamligt brev till sina gamla polare. Hans adress står i brevet annars innehåller det inget av vikt och Walton kommer inte ihåg det.

Hos major P. Walton

Denne distingerade gentleman bor i ett hus på 112 Suffolk Str. Han är rullstolsbunden sedan år 1878 då han sårades vid Ulundi i strid mot zuluerna. Detta är dock inte värre än att han kan stå stolt när så krävs (som när man tar emot gäster).

När S. ringer på dörren öppnas den av en medelålders kvinna, svartklädd med vitt förkläde. Hon går med på att låta S. tala med majoren, men inte för länge och de får absolut inte uppröra honom.

De visas in i ett litet bibliotek, vilket är ganska dunkelt belyst. På ena väggen hänger 2 sablar i kors. Major P. Walton reser sig från sin rullstol och ler ansträngt men glatt [bild]:

-Nejmenså trevligt! Besök. Slå er ner, slå er ner! Ta er ett glas vodka; det står en flaska på skåpet där (högt upp och utom räckhåll för Walton).

-Vad för er till denna dunkla håla? Ja, håll ända upp för all del. Jasså inte? Då tar jag mig själv ett då; själv håller jag alltid ända upp...

-Känn er som hemma. Ni kan kalla mig major Percival Walton. Vodka är förresten väldigt bra när det kyler på. Värmer benen också. (Han gör en gest mot sitt ena något krumma ben.) Det är skador sedan kriget. (Paus) Jäkla zuluerna. (Ny paus) Ja, det var -78 vid Ulundi. Jäkla svartingar. Men general Kitchener var en bra general. (Paus) Nej, det var ju under boerkriget. Boerna fick jag aldrig vara med att slåss mot. Då var jag hemma i Kära Gamla England igen...

Att minnas Zulukrigen är Waltons främsta nöje så här på gamla dar; han berättar mycket och gärna om sina insatser (upprepar de få saker som etsats fast i hans minne). Han är 81 år gammal. För ett tiotal år sedan hjälpte han aktivt Ä. med vapenkunnande och gott humör. Sedan dess har han konsulterats av dessa vid enstaka tillfällen. Walton vet ingenting om vad som är i görningen för tillfället, och av vad han berättar om Ä. skall S. inte kunna dra slutsatsen att Ä. är investigatorer. Walton är gammal och lite gaggig, och vodka han pimplar gör sitt till. På beskrivning kan han namnge respektive Ä. Om S. frågar om hans relation till dessa personer förklarar han:

-Vi hade roligt ihop, som en enda stor familj.

Tar S. upp brevet, kan Walton upplysa om att det var riktat till Jeremy Rossperkins, och att det faktiskt är privat.

Det enda han kan berätta om vad Ä. håller på med nu är att de skulle ge sig av till Cambridge, om de inte redan varit där, eller hur det var...samt att det var några de skulle prata med, några som skulle "rättas till" (han åsyftar S. och ur hans tal skall man kunna tolka det som om "tillrättningen" skall gå våldsamt till).

Om S. pressar honom mer om personerna, kommer det som enda resultat att få följande fråga:

-Är ni från polisen, eller?

S. kommer givetvis att idogt prata med Walton och försöka kräma ur mer information. Det som återstår att få reda på är dock bara följande, vilket yttras halv sluddrigt av en halvberusad, insomnande Walton:

-...gamla goda 33:an. Ett praktställe till HQ. Gamla 33:an...

Härvid är det dags för den medelålders sköterskan att komma in och be herrskapet avlägsna sig. Walton faller i sömn, och S. körs ut. Om S. tjarar på den karska sköterskan kör hon bestämt ut dem under ytrandet:

-Det springer så mycket löst folk här så!

Telefonväxeln i området Reese

Hit kommer S. om de lyckas tyda avtrycket i Dr Ormoreds telefonblock rätt. De vet då också att de skall ha tag på en Emma. Problemet är att det finns två växeltelefonister som lyssnar till det namnet: Emma Greenhurt-Southcliff och Emma White. Oavsett vilken Emma S. väljer att konfrontera först är detta "fel" Emma.

Fel Emma:

är 55 år och mycket proper, med en hård hårknut i nacken. Till sättet är hon snorkig och högdragen.

-Vad är ni för några som kommer och stör mitt i arbetet? Har ni inget bättre för er? Dessutom, unge man (Bert), har ni en fläck på kragen. NÅÅÅÅ, vad är det ni vill?

På S. frågor svarar hon helt oförstående att hon inte vet vad det talar om. Om S. dristar sig att antyda att hon varit inblandad i avlyssning, yttrar hon följande:

-Hur vågar ni anklaga mig, Miss Emma (White/Greenhurst-Southcliff), för något sådant?! Skulle jag nedlåta mig till sådana nesligheter? Bort ur min åsyn innan jag kallar på ordningsmakten! Vik hädan imbecilla varelse!

Diskussionen kommer aldrig mycket längre.

Rätt Emma:

är 25 år, söt och inte betungande intelligent. Hon inleder med ett leende och undrar vad hon kan stå till tjänst med. När S. framför sitt ärende undrar hon om de inte tagit "fel" Emma. Hon är mycket rädd för polisen, och om S. poserar som sådana erkänner hon strax. I annat fall kan hon lossa sina tungoband om S. lovar att inget säga till vare sig chefen eller polisen.

Vad har hon då att berätta? Jo, en gammal pojkvän vid namn Cyril (Hyne i efternamn, vilket Emma kan upplysa om om S. frågar) har på senaste tiden dykt upp och velat avlyssna diverse samtal. Hon kommer inte ihåg några exakta data utom från senaste tillfället, 10/10 (idag måne?). Han kom in vid halv sex och behövde inte vänta länge på sitt samtal. Om S. undrar om samtalet gick till Mr Rafiels hus, kan hon bekräfta detta. Cyril ringde efter samtalets slut själv ett samtal. Om S. särskilt frågar, kan hon dra sig till minnes att det gick till Victoria Station. Allt hon kan komma ihåg av samtalet var att Cyril upprepade ett nummer.

-563?

-Ja, det kan det väl ha varit, tror jag.

Därpå hade han givit sig av.

Emma har en gammal adress till Cyril, men hon vet att han inte bor där längre. Om S. inte uttryckligen säger att de skall gå och bänka upp honom, kan hon ge dem adressen: 36 Scarsdale Villas (men där finns inget att hämta).

Fel Emma:

är 55 år och mycket proper, med en hård hårknut i nacken. Till sättet är hon snorkig och högdragen.

-Vad är ni för några som kommer och stör mitt i arbetet? Har ni inget bättre för er? Dessutom, unge man (Bert), har ni en fläck på kragen. NÅÅÅÅ, vad är det ni vill?

På S. frågor svarar hon helt oförstående att hon inte vet vad det talar om. Om S. dristar sig att antyda att hon varit inblandad i avlyssning, ytrar hon följande:

-Hur vågar ni anklaga mig, Miss Emma (White/Greenhurst-Southcliff), för något sådant?! Skulle jag nedlåta mig till sådana nesligheter? Bort ur min åsyn innan jag kallar på ordningsmakten! Vik hädan imbecilla varelse!

Diskussionen kommer aldrig mycket längre.

Rätt Emma:

är 25 år, söt och inte betungande intelligent. Hon inleder med ett leende och undrar vad hon kan stå till tjänst med. När S. framför sitt ärende undrar hon om de inte tagit "fel" Emma. Hon är mycket rädd för polisen, och om S. poserar som sådana erkänner hon strax. I annat fall kan hon lossa sina tungoband om S. lovar att inget säga till vare sig chefen eller polisen.

Vad har hon då att berätta? Jo, en gammal pojkvän vid namn Cyril (Hyne i efternamn, vilket Emma kan upplysa om om S. frågar) har på senaste tiden dykt upp och velat avlyssna diverse samtal. Hon kommer inte ihåg några exakta data utom från senaste tillfället, 10/10 (idag måne?). Han kom in vid halv sex och behövde inte vänta länge på sitt samtal. Om S. undrar om samtalet gick till Mr Rafiels hus, kan hon bekräfta detta. Cyril ringde efter samtalets slut själv ett samtal. Om S. särskilt frågar, kan hon dra sig till minnes att det gick till Victoria Station. Allt hon kan komma ihåg av samtalet var att Cyril upprepade ett nummer.

-563?

-Ja, det kan det väl ha varit, tror jag.

Därpå hade han givit sig av.

Emma har en gammal adress till Cyril, men hon vet att han inte bor där längre. Om S. inte uttryckligen säger att de skall gå och bänka upp honom, kan hon ge dem adressen: 36 Scarsdale Villas (men där finns inget att hämta).

Hotellet

Hotellportieren, en mycket stor, stormagad, frackklädd, vithårig äldre man, är mycket flegmatisk och talar mycket långsamt (med många släpiga "...öööhh..."), vilket dock är mycket snabbare än vad han tänker. Trög kort sagt. Mr Jim Smart (så heter han) är lätt (och billig) att muta, lura, övertala att få ta sig en titt i hotelliggaren [Bild]. Om någon rycker hotelliggaren ifrån honom säger han bara släpigt: "Kära nån då, så får man väl inte bära sig åt...". (Visa S. listan för 1/10; överstrukna personer har lämnat hotellet.) Smart kommer ihåg namnen vid en hyfsad beskrivning. Det omvända gäller även; han kan beskriva personerna om han får veta deras namn. Det är till och med möjligt för S. att muta sig till nyckeln till deras trippelrum (tre enkelrum med gemensam toalett, samt separata ingångar och "interconnecting doors").

Uppe i deras rum håller en städerska just på att göra sina plikter, så dörren är öppen. Hon är snart färdig.

Utspridda på hotellrummen finns rejäla buntar med ledtrådar.

Dr Ormoreds rum

Brev [Bild]:

Dr Ormored har i sina forskningar inom det ockulta området tittat på mykenska vas målningar (på grund av mysteriets förmodade grekiska inknytning) och kommit fram till att avbildningarna nog föreställer ruggiga monster. Därför har han skrivit ett brev till professor Cromartie vid Trinity College i Cambridge och presenterat sina resultat. Professorn förhöll sig något kallsinnig i sitt svar och tyckte att Ormored skulle ägna sig åt forskningar i keramik istället. Genom brevet kan S. lätt få tag på professorn. Monstren är bara en paranoid äventyrars fantasier och har inget med verkligheten eller äventyret att göra.

Jeremy Rossperkins rum

Cambridgekarta, busstidtabell och skolfoto [Bilder]:

Jeremy Rosperkins gjorde för ett par veckor sedan en resa till Cambridge från Clacton där han bor för att kolla i Collegeregister. På kartan finns kryss vid Clare och Newnham College.

Fotot föreställer en vapenövning vid Clare College för studenterna som bodde i västra flygeln. S. känner igen alla kamraterna men det märkliga är att ingen av dem har något som helst minne av någon vapendrill och ingen har hört någon tala om det heller. (Francis Rafiel har missat i minnesändringen) Både Stuart, George och Jeromy bodde i västra flygeln men ingen är heller med på kortet.

Anteckningar om Spelarnas förflutna:

Ä. har kollat upp Spelarnas bakgrund och släkthistoria och resultaten har stärkt deras misstankar. S. vet själva inget om sina respektive förflutna, och Äventyrarnas anteckningar är sanningsenliga.

Cyril Hynes rum

Läbbiga foton:

På Cyril Hynes rum ligger en bunt foton som de fått tag på genom att göra kopior på en filmrulle Jeromy lämnat in till framkallning.

Kvitto:

Cyril Hyne har skuggat Jeromy till firman där han köpt brunnsborrningsutrustning till sin underjordiska verksamhet. Kvittot är inte det egentliga kvittot utan affärens karbonpapperskopia som Cyril mutat till sig. Jason Kitchener är Jeromys pseudonym, och det namnet finns ialla adress- och telefonregister, vilket Jane Scott kan upplysa om vid ett eventuellt dödläge.

Dynamit:

En låda med 40 dynamitgubbar; tändhattar finns också.

Övrigt på hotellet:

Om S. stannar på hotellet eller bevakar det kommer så småningom två flintsalliga män (Ormored och Rossperkins) dit, får syn på S. och försvinner snabbt i en svart bil. När de vet att S. vet att de bor där kommer de aldrig tillbaka inte ens för att hämta sina saker. Istället kommer Bill Flory [Bild] att stöta på sin gamle kamrat George Rowley i hotellets bar, gärna med resten av S. närvarande.

Det blir en hel del ryggdunkande. Bill presenteras som "gamle Bill", och minnen från kriget rapas upp. Bill frågar dock gärna om vad George syslar med nu för tiden och vilka hans vänner är. Bill har lite svårt att acceptera att George tillhör de mystiska skurkarna, och därför har han beslutat sig för konfrontera sin gamle kamrat. När George frågar vad Bill sysselsätter sig med, svarar denne att han agerar livvakt ibland och annars hankar sig fram. Bill frågar om George kanske behöver en livvakt. Frågan ställs halvt skämtsamt, och om George vill påskina att han kanske kan tänka sig en "handgången man", drar sig Bill undan lite klumpigt och tar hastigt avsked. Han har då insett att George nog ändå är inblandad. I annat fall avslutas sen spontana återträffen förmodligen efter ett par sena groggar. I halvfyllan innan de skiljs mumlar Bill att George skall ta vara på sig, och att han inte skall beblanda sig så djupt med sina skumma kompisar.

Jane Scott

Vid lämpligt tillfälle, så tidigt som möjligt efter det att S. mött Bill Flory på hotellet, kommer Ä. att försöka infiltrera S. genom att Alice Dexter under pseudonymen Jane Scott sällar sig till desamma. Detta kan ske vid olika tillfällen, och det är upp till dig att anpassa händelsen till lämplig tid och plats.

Cambridge är fel plats. En sen kväll efter besök på restaurang Odakim är lämpligt, eller vilken annan sen kväll i sämre kvarter som helst. I värsta fall kan S. få ett mystiskt meddelande som ber dem komma till en skum plats vid en sen timme för att möta Jeromy. Ingen Jeromy finns där, förstås, men istället dyker Jane upp.

Janes entre är likadan oberoende av var och när hon dyker upp. Observera att det är helt nödvändigt att hon dyker upp, och viktigt att hon gör det så tidigt som möjligt. Så här kommer hon in i spelet:

S. går på en smal gata med höga, mörka hus på sidorna, Gatan ligger insvept i dimma; den enda ljuskällan är gatans enda fungerande lampa, vilken syns långt fram, insvept i en dimgloria.

Plötsligt hörs snabba steg mot stenläggningen längre fram. Stegen kommer närmare och ökar i takt. En bilmotors brummande hörs långt i fjärran; stegens takt ökar ytterligare. En kvinna kommer in i gatlyktans ljuskrets. Hon vänder sig om och fortsätter sedan.

Däck gnisslar, och ett par ljuskäglor kommer insvepande på gatan. De bländar alla för ett par sekunder (George och Phoebe blir bländade längre tid, någon knapp minut eller så). Gatan ekar av vrålen från den accelererande bilen.

Kvinnan börjar springa, den stora, svarta bilen hinner ikapp henne och ut rusar en stor man, som griper tag i henne. Hon sliter sig lös och springer vidare. Han springer efter, men får syn på S., vänder och rusar tillbaka till bilen. Kvinnan kommer fram till S. och slänger sig i armarna på första bästa person [Bild].

Bilen startar och kör rakt mot ansamlingen av S. Dessa får hoppa undan för att inte bli överkörda. Om inte George vill hoppa upp på bilen i sant hjältemaner, får du låta honom bli överkörd (då kan du skylla på att han är bländad; om han hoppar på bilen har han inga problem med bländningen). Väl uppe på bilen får han en sjutusan till färd, stående på fotstödet eller något annat ekvilibristiskt. Till slut blir han i alla fall avkastad.

Kontentan av bilens framfart skall i alla fall vara att ge George en ordentlig, mycket ordentlig, omgång. Den död som borde vara den naturliga följderna av så mycket stryk infinner sig dock ej, utan George reser sig så småningom upp, borstar av byxbenen och linkar vidare. A miracle!

Dessutom skall S. ha haft tillfälle att känna igen en person i bilen. Det är Bill Flory. Det är viktigt att de får se honom.

Kvinnan är i tjugofemårsåldern och allt för välklädd för dessa kvarter. Hon tänder nervöst en cigarett, först i fel ände och gärna med eld från en bidragande S., och presenterar sig sedan som Jane Scott. S. kommer nu att börja fråga henne om hennes roll i det hela och vad hon har att berätta är följande:

I dag blev hon trakasserad av två män på arbetet (Bill Flory och Cyril Hyne). Hon arbetar som maskinskriverska på Herbert Robinsons revisionsbyrå. När hon kom hem på kvällen var lägenheten genomletad, och hon gav sig av därifrån. Så kom då den hemska bilen. Hon har ingen aning om vad de mystiska männen vill henne, och nu vet hon inte vart hon skall ta vägen...

Detta är i själva verket Alice Dexter. Arbetet på Robinsons revisionsbyrå skaffade hon igår. Hennes lägenhet har getts ett genomletat intryck. Om S. skulle pressa värdshusvärderna i huset, eller någon granne, kommer dessa att upplysa om att Jane bott där i evinnerliga tider. De är mutade, till hälften med pengar, till hälften med charm. Under besöket där (om nu S. överhuvudtaget beger sig till hennes lägenhet) kommer någon gammal tant i trappan att hälsa på Jane och säga:

-Nejmen Jane, jag hörde om att du haft inbrott. Så tråkigt! Är det något jag kan göra?

Jane betar sig som Alice Dexter gör i vanliga fall; hon är positiv och aktiv. Hon lägger dock på spelat intresse för S. favoritämnen: filosofi, rymden och kvinnosaksfrågor.

Om S. inte vill plocka med Jane i gänget utan vidare motiv, kommer hon att när Jeromys namn nämns påstå att hon en gång haft en pojkvän som hette Jeromy. Hon vill inte tala närmare om detta, men kan ge en hygglig beskrivning av Jeromy, om S. vill ha det. Hon har ingen aning om var han är nu (vilket hon ju egentligen har).

I det fall S. kör fast i äventyret kan Jane driva på dem till Jeromy. Hon vill komma åt att likvidera denna urskumma skurk, men Ä. har inte lyckats komma på något bra sätt att ta sig in i Jeromys tillhåll. Jane vet var detta ligger, och det är upp till dig att avgöra om och när det är lämpligt att Jane hjälper till. Det är även upp till dig på vilket sätt det sker.

Cambridge

Till Cambridge kan S. åka, ledda dit av Cambridgekartan, fotona eller major Waltons pladder.

Att åka Cambridge tur och retur tar ungefär hela dagen; S. hinner dock stanna ett par timmar innan sista tåget hem går. När de kommer dit är det vackert höstväder; solen lyser påträdens bjärta höstfärger. Cambridge har inte förändrats mycket och de känner igen puberna de satt på och gräsmattorna de låg på.

Dekanus Charles L. Heckethorne är nog rätt person att besöka; han har ett otroligt hästminne. Besöker S. honom kommer de alla känna en viss nervositet inför mötet, och hjärtana klappar hårt när de visas till hans rum och de hör en torr och barsk röst:

-Stig på! [Bild]

Dörren gnisslar lika olycksbådande som för 10 år sedan, och Dekanus Heckethorne (han bör tilltalas så) har genomgått lika lite förändringar som sitt arbetsrum. Möjligen har han blivit ännu mindre hjärtlig.

-Sååååå roligt att få se gamla studenter igen. Det är mycket intressant att se hur de utvecklas. Jag känner minsann igen er allihop. Nååååå, har ni lyssnat på mina förmaningar och blivit något här i livet?

Heckethorne frågar ut dem mycket ingående om vad de gjort; höjer Bert till skyarna, "-Bert var alltid en redig student", klandrar Stuart och George, "- Av George kunde man väl inte vänta sig så mycket annat, men du Stuart med din intelligens kunde ha blivit något. Men du har en trevlig fru. Kommer du ihåg böjningsmönstret på... nej, det gör du inte."

När S. frågar ut honom visar det sig att hans minne inte är så fabulöst. Han kommer ihåg det mesta men aldrig riktigt säkert. Dock kommer han ihåg att det var en herre vid namn Jeremy Rossperkins här för ett par veckor sedan. (Vid beskrivningar är ordet "tunnhårig" ett känsligt ord för Dekanus Heckethorne) Han kommer ihåg att mannen verkade nöjd och sa att han hittat vad han sökte.

Beträffande förr, tror han att de gick ut våren 1914 (detta KAN han säga även om S. inte frågar), deras roddprestationer har han inget minne av och han har för sig att roddarna var inställda på grund av kriget.

Om S. så önskar kan de beställa fram material från arkivet. Det går på en timme om materialet inte är äldre än tio år; S. kan då se att de inte finns förtecknade bland studenter som gått ut hösten 1914. För att få tillgång till äldre dokument måste S. vänta en dag. Då kan de få veta att de gick ut våren 1914. Francis Rafiel finns inte med i registren.

Spelarna kan även tala med andra allmänna människor på colleget, och om de är aktiva kan de få veta att ingen de frågar kommer ihåg något roddarlag, och att ingen minns någon student vid namn Francis Rafiel. Om S. försöker hitta någon gammal klasskamrat kan du låta dem lyckas efter lite lagom strul. Han känner igen den S. han varit klasskamrat med, och tror sig även känna igen alla utom Phoebe.

Den stipendiefond som delat ut stipendiet till Phoebe har också sitt register i Cambridge. Hon står upptecknad för ett stipendium våren 1914.

Professor Cromartie

Han sitter på något dammigt rum på en institution för klassiska vetenskaper på Trinity College. Han har kvar brevet han fått från Paul Ormored, och S. kan få allt material, som professorn betecknar som skräp. Han har även adressen till Clark's Orchard 33.

Clark's Orchard 33

I detta gamla varumagasin finns ett öde kontor. Det har varit Äventyrarnas huvudkvarter tills för ett tag sedan, då Ä. började känna sig hotade av Jeromy, som märkt att de var honom på spåren. Det finns inte mycket kvar här; lite gamla papper om Royal Occultist Society, inbjudan till tal av P. Rosebottom och gamla nummer av the Occultist ligger i en papperskorg, tillsammans med några patronhylsor. I brevlådan ligger ett kuvert som innehåller planritningar över Jeromys hus och ett brev [Bilder]. Adressen kan man få genom att identifiera byggnaden på stadsplanekontor el. dyl.

Guiseppe Arias

Han bor i ett förfallet och slummigt område, och om S. inte går hit på kvällen hinner det bli kväll ändå innan de hittar fram.

Dystra grå hyreskaserner kantar illa skötta gator, fulla av skräp och vattenpölar. Överallt rusar trasiga, mörkhyade barn i alla åldrar och luften surrar av deras rop på olika språk. De små butikerna längs gatan utbjuder mat och varor från alla kontinenter. Slamret från de närliggande dockorna hörs ständigt i bakgrunden. S. känner hela tiden ögonen på sig från de förbipasserande, vilkas klädsel står i obeveklig kontrast till S.

Någon S. träffas av en boll i huvudet. Den studsade upp från en smutsig vattenpöl.

En hopar zigenarbarn kommer fram och vill sälja rosor, samtidigt som de rusar runt och leker kurragömma mellan S:s ben. Någon eller några S. blir en plånbok fattigare.

Efter letande och frågande kommer de till ett hus bär rätt nummer. På trappan utanför roar sig en skabbig hund med att rota i en soptunna, vilken den sedermera välter (på en S. kanske).

En av dörrarna i trappuppgången bär namnet Arias. Ringer S. på dörren, så öppnas den en aning, och innanför skymtar ett mörkhårigt, orakat huvud. Mannen som bär det är Silvano Arias, Guiseppes bror.

Han behåller säkerhetskedjan på, och verkar nervös när S. tilltalar honom. På bruten engelska kan han meddela att Guiseppe inte är hemma. Han tror att S. är från polisen, och om de verkar för att han skall tro så kommer han att bli ännu mer nervös. Om de utnyttjar charm eller andra vägar kommer Silvano att tala mer utan att S. behöver ställa specifika frågor.

För några dagar sedan kom några civilklädda poliser (Bill Flory och Cyril Hyne) och frågade Guiseppe saker. De misshandlade honom även. Efter incidenten gav sig Guiseppe av och har inte hörts av sedan dess. Guiseppe brukar syssla med "diversearbete", men har på senare tid umgåtts med en finare herre. Silvado vet inte vad denne heter, eller hur han ser ut.

Om S. bufflar sig in, hamnar de direkt i ett spaghettifyllt kök. Silvano kommer att, om S. rumsterar runt bland de få möbler och flertal familjemedlemmar (i *alla* åldrar) som finns i lägenheten, bli våldsam. Han har boxarerfarenhet - boxningsplancher och plaketter finns på väggar och på bokhyllor - och kommer att ge S. (George) vad han tål. Efter fighten bjuder han dock på middag - om S. vill, och inte fortfarande är buffliga eller låtsas vara poliser.

Willners

Den här firman handlar med tyngre industriutrustning, men säljer även diverse byggutrustning till privatpersoner. Dess chef, Simon Clegg, är en skrupelfri kapitalist, som inte ser moral som ett hinder för att tjäna pengar. Han tar ofta och utför diverse uppdrag utan att redovisa allt i kassaböcker, leasar under mystiska förhållanden o.s.v.

Jeromy Kastoriades har köpt "brunnsboringutrustning" av honom. Det innefattar egentligen grövre utrustning, men det var "praktiskt" att beteckna det som det blev betecknat.

När S. kommer hit och frågar blir de visade till Cleggs rum. Han sitter just i telefon, men han vinkar in dem.
-Ja, för fan! Sälj skiten till dem! Nej, det är lugnt säger jag ju. Och du kan säkert lägga på ett par hundringar. Jajamen! Vi säger så. Hej!
-Jaha, och vad vill ni köpa då? frågar han och snurrar stolen, så att han möter S. "face to face".

Clegg är en kortväxt, småfett herre. Han är klädd i en rejäl kavaj, som inte sitter så snyggt på honom, men som är av hög kvalitet. Han har diverse ringar på fingrarna.

När S. börjar fråga om kvittot och Jeromy, lyser han upp i ett igenkännande leende:

-Ja, ja, just det! Nej, jag kan tyvärr inget säga. Jag har fått en stor summa pengar för att hålla käft - tyvärr.

Stora mutor eller våld överbrygger dock detta problem. S. kan få en beskrivning av Jason Kitchener (Jeromy Kastoriades), men den är intetsägande (medellång, medelmustasch etc.). Om S. frågar kan han dock dra sig till minnes ett par detaljer:

Hans manchettknappar var märkta "CC" (Clare College).

Han hade en speciell slips, kanske en klubbslips eller något.

-Var det kanske en collegeslips? undrar kanske S.

-Ja, kanske det.

-Färg?

-Röd och grön.

-Aha, Clare College.

Vidare kan han upplysa om att det var "brunnsboringutrustning" Jason köpte. Om S. speciellt frågar kan han berätta att varorna levererades till en restaurang. Om S. ytterligare pressar honom, kan han i sina papper se att restaurangen heter Odakim. Han har även adressen dit.

Clegg kan ge en beskrivning på mannen som mutade honom för att hålla tyst. Han var kraftigt byggd och solbränd. Clegg betecknar honom som sympatisk, eller som han säger:

-Verkade vara en jävligt schysst, typ.

Det är givetvis fråga om Bill Flory. Om S. frågar om han möjligtvis hette Bill, ler Clegg illmarigt:

-Vad är det värt då?

Mer stryk eller pengar bekräftar att Clegg vet att mannen hette Bill.

Besökaren

Det är mörkt ute. Regnet vräker ner i stora droppar som stänker upp på husväggarna. Fönsterrutorna beskjuvs med en strid ström av de stora dropparna vilket får det att smattra mycket likt en trumvirvel. Genom ljudet från rutorna hörs ett bultande. Ett bultande på ytterdörren. Utanför i regnet står en man; han är genomvåt och. Ett stort påklirat leende som verkar vara upphängt på öronen matchar utmärkt hans rutiga tweedkostym och den röda flugan. Han säger:

- Jag skulle vilja prata med er om en mycket viktig sak . Det kan gälla ert liv .

Efter att ha sagt detta står han och ser bedjande ut utan att tränga sig i trots att man kan se att var och en av de stora vatten dropparna plågar honom. Blir han insläppt kommer han att ta detta för ett ja till allt och han kommer följdaktligen hålla dem på spänn under tiden han fixar till det för sig med frågor som: "Kanske man skulle kunna få slå sig ned?" och "Kanske man skulle kunna få sig en whiskey?"

När detta är avklarat och han har pressat dem så mycket som möjligt ur dem, gärna en filt också, kommer han äntligen till saken genom att säga :

- I dessa tider händer så mycket oväntat. Har ni funderat på vad som händer när ni dör . Era släktingar ...
Mannen säljer liv och olycksfallsförsäkringar.

Han vill inte gärna ut i regnet igen.

Hans glada svada avbryts ibland av inpass då han allvarligt tillägger:

- Man vet ju aldrig.

Spelledare: denna episod kan tilläggas då det blir lite segt någon kväll. Gör vad du vill med den stackaren. Han heter George Washington.

Hemma hos Jeromy

Området består av föredetta ganska fina hus, som nu förslummats men detta hus vittnar om en viss stil. Huset ligger i mörker förutom ett upplyst fönster på andra våningen.

När de bankar på porten, som pryds av namnet Jason Kitchener, hör de hur en tung regel dras ifrån, en "spotlight" över dem tänds, och ett ansikte visar sig i dörrluckan.

- Era namn och ert ärende ?

Om de säger sina namn och att de vill träffa Jeromy Kastoriades stänger mannen luckan varpå han går och frågar Jeromy. S. blir sedan insläppta genom en tung ståldörr som han sedan regler och låser. Mannen har pistol och kniv vid sidan, en Thompson ligger på en pall bredvid. S. visas genom ett mycket mörkt hus till Jeromys rum.

Jeromy, som är sig lik till utseendet [Bild], kommer emot dem med öppna armar och ett stort leende på läpparna.

- Åh, så underbart att se Er igen. Underbart, gamla skojare, kommer så här och överaskar Jeromy. Just likt Er . Underbart.

- Men vem är

Jeromy stelnar plötsligt till, blir likblek i ansiktet och tittar bort mot Alice Dexter som i det allmänna omkramandet hamnat en bit bort från de övriga, vid dörröppningen. Hon ler varvid Jeromy harklar sig :

- Ursäkta mig damen jag blev lite ...

Hon tar blixtnabbt upp en pistol, Jeromy ryggas bakåt, höjer händerna för ansiktet , och skriker :

- NEJ , SNÄLLA , NEJ !!!..

Hans rop dränks av skottsälvan.

Alice rusar iväg (duckar de som försöker fånga henne). En förföljare hinner nästan ikapp henne nedför trappan, men då öppnas en dörr mellan henne och S., och ut kommer portvakten (John Barker) som kolliderar med S. Barker slåss både med kniv , pistol och Thompson om han kommer åt. Han lyssnar inte på argument typ "Det var inte vi."

Alice försvinner ut genom fönstret bredvid porten och rusar till en väntande Ä.-bil. Om Alice skulle bli tillfångatagen (helst inte), skjuter sig Ä. in och räddar henne.

Jeromy faller ihop med ett gurglande skrik; han håller händerna hårt pressade mot halsen medan blodet pulserar mellan fingrarna. Han släpper ena handen och griper tag i någon S. närheten. Greppet är till en början fast med slaknar fort. Den S. som blir gripen känner en svindlande känsla i maggropen och tycker sig för ett ögonblick förlora fotfästet. Jeromy försöker få fram några ord, men ur munnen strömmar bara blod. Hans vidöppna ögon tittar fyllda av skräck och förtvivlan på S., men de grumlas, blodströmmen minskar och med en kraftansträngning lyckas han få fram:

-Snälla ni, hjälp mig...jag vill inte dö...

Blodströmmen minskar allt mer, huden bleknar och S. undrar om det bara var en blinkning eller om Jeromy verkligen försvann för ett ögonblick. I döden ser han mycket annorlunda ut. Tom och slak.

Du får tänka på att S. är mycket nerblodade efter att ha försökt hjälpa Jeromy.

I skrivbordslådorna i Jeromys rum finns diverse hemska fotografier, samt originalet till kvittot från "Willners". Här finns även foton på Ä. (Paul Ormored och Jeremy Rossperkins), dessas namn samt Bill Flory och Alice Dexters adresser. Även Spelarnas adresser finns här.

I källaren finns en toalett med lucka ner till grottsystemet som leder till restaurang Odakim. Om du vill kan du stryka den här gången (om det är ont om tid t.ex.).

Restaurang Odakim

På en liten oansenlig gata annonserar en liten smutsig skylt att här, en halvtrappa ner, ligger restaurang Odakim. På dörren sitter fäst en illa textad papperslapp där det står: "Nippon food only. No english." Innanför dörren breder en annan värld ut sig, visserligen enkel, men mycket japansk. Japansk musik skvalar konstant ut från någon odefinierad plats i den rökiga lokalen. Japanska målningar pryder väggarna, och på golven står de låga matborden; det finns inga stolar. Luften är tung av rökelse. Restaurangen har ett fåtal gäster; samtliga med orientaliskt utseende.

En mager japan kommer fram, bugande sig djupt. Han reser sig och blottar ett mycket brett leende:

-No English food, no English food, I'm tellibly solly!"

Han pratar på i samma stil, underdåning men utan att delge någon information om S. pressar honom om Jeromy eller dylikt. Om de vill äta mat går det i och för sig utmärkt. Ingen i personaler kommer att tala engelska med dem, men maten är fullt ätlig, även om det är klurigt att äta med pinnar, och en aning jobbigt att sitta på golvet.

Om du tycker att det är lämpligt, beroende på vilka du spelar med, hur långt de kommit, hur bra det går för dem m.m., kan Odakim utvecklas till en grottväg in till Jeromy. Den kan även användas som ett bevis på Jeromys skurkaktiga förhållanden efter det att han hittats. Om du vill kan du då låta S. höra ett mycket dämpat, som om det var avlägset, skrik från de inre delarna av restaurangen. En kypare ler överslätande och säger:

-Karate. Haj? Varpå han tar ett vigt språng i luften, sprattlar på ett imponerande vis med armar och ben, och landar därpå med orubbat leende ånyo på golvet, rättar till kläderna, bugar och går.

Spelledare: Mera skumma händelser om du så önskar (hoppa annars raskt över resten av detta kapitel):

En naken arm kan sträckas ut genom en källarglugg; den greppar krampaktigt om en Spelares ben, innan den blixtnabbt rycks tillbaka. Ett leende japanskt ansikte fyller upp gluggen. -Solli, säger den, och en trälucka stänger igen öppningen.

Om någon S. vill snoka runt inne i restaurangen genom att "gå på toaletten" eller dylikt, kan han få syn på en japan vars klädedräkt inte kan dölja hans överdimensionerade bautakniv.

Utanför bakgården står en stor trälåda märkt "Willners".

Olika vägar in till Odakim:

Varje dag klockan 17.00 kommer en lastbil med varor till restaurangen. S. kan hoppa på flaket under den långsamma färden genom de trånga gränderna. Lastbilen kör in på Odakims bakgård.

På den andra av husets många våningar står på baksidan ett fönster på glänt. Via stuprör tvättlinor och fönsterlister kan S. bereda sig väg in.

Huset där restaurangen ligger är tvådelat. Hela mark/källarplanet upptas av restaurangen. Vid den nedgång som leder in till restaurangen finns även en halvtrappa upp till ena delen av huset; denna del bebos till största delen av orientaler (fredliga), men även av folk från diverse andra nationer. Frälsningsarmén har ett kontor med soppkök på andra våningen. Det finns även en annan uppgång; denna leder till andra delen av huset, vari det bara bor fullt av japanska kultister. Vid denna uppgång finns även tillhörande nedgång. Den leder till köksregionerna, men hålls reglad. Det är dock inte värre än att George skulle kunna buffla sig in; dörren är gammal och gångjärnen slitna. Detta för förstås en del oväsen med sig.

I huset och nere i Odakim cirkulerar diverse japaner. Om S. påträffas där de inte bör vara, tvekar japanerna inte att gå till våldsam attack. Den förste ler och bugar sig, varpå han rusar på S. med virvlande nun-chako. I vapenväg använder kultisterna händer och fötter, såväl som nun-chako och stridsknivar. Se i övrigt karta över Odakim med grottgångar. En gång leder till Jeromys tillhåll.

I en cell sitter en fånge. Det är en eländig och rädd, men ännu mycker vacker, kinesiska. Hon kommer att ursinnigt attackera första bäste person som tränger in i cellen, men om personen visar sig vara annat än japan slutar hon snart slåss. Hon heter Sin Tsoi och blev nedklubbad och bortförd natten innan. Hon har just kommit med båt från Kina, varifrån hon och hennes familj flytt (på grund av inbördeskrig och japaner). Hon är mycket bildad och talar helt förståelig engelska. Hon har ingenting emot att stanna kvar hos S. ett slag; hon har ju ingenstans att ta vägen... (Jane Scott-syndromet igen.)

Sin hatar verkligen sina fångvaktare och kan mycket väl klara lite strapatser i grottor och dylikt. Hon kommer dock att avvika från S. när de väl kommit ut från Odakim-komplexet. Om de inte vill att hon skall komma ut, kan de ju använda henne som monstern i grottan eller så...

För övrigt tycker hon att England är ett exotiskt land, och engelsmännen besynnerliga. Hon är mycket frågvis om sedvänjorna.

Stegen i rummet vid cellen leder ner till ett stort grottligt system av gångar och hålor. Luften är unken och full av kloaklukt. Överallt hörs droppande och porlande av vatten, och i rännilar rinner vatten på det leriga golvet. Stuart kan efter en stunds promenerande konstatera att de befinner sig i resterna efter en gammal romersk amfiteater, troligen dess källare. Tegelstensläggningstekniken tyder på kejsar Trajanus tid.

Kultisterna håller på att gräva ut ruinerna; överallt står stöttande bjälkar och då och då glider sjok av fuktig lera med ett klafsigt ljud nedför väggarna. Utrustning för borming med mera står uppställd och verkar ännu inte ha använts. Bredvid ligger papper och låror märkta "Willmer's". I en del rum befinner sig vidriga "Nari" monster. De hör egentligen inte hemma här, utan är av japansk härstamning. Även en del kultister befinner sig i grottorna, där de utför diverse grävningsarbeten. Längst in i övre gången finns det allra heligaste; en naken, uppsprättad kvinnokropp ligger fastbunden vid ett stenaltare. Hennes huvud sitter på en påle bredvid. En kraftig lukt av ruttnande kött driver mot S. när de kommer närmare. Om Sin Tsoi är med kollapsar hon till galenskap (skrikande och gråtande), om inte S. kan hindra henne från att se den vidriga synen.

Lapp till Bert: "Du känner dig väldigt hungrig. Se till att bli ensam med maten."

Hemma hos Bill Flory

Denna lägenhet är full av underliga vapen, alla ur funktion (exploderade shotguns, brutna knivar et.c.). Gamla dynamitlådor finns här också. Köksbordet är rörigt belagt med odiskade tallrikar och diverse öppnade, tomma burkar burkmat (Bert känner hur det suger till i magen). På det röriga skrivbordet ligger två intressanta brev [Bilder], ett från Jeremy Rossperkins till Bill, där Jeremy försöker förklara läget för Bill (en ordbok ligger uppslagen bredvid), ett som är Francis Rafiels meddelande till S. från förvaringsboxen på Victoria Station. De får så veta att de skall bege sig till East India Docks.

På väg gatan utanför möter S. Alice Dexter. Hon går på andra sidan gatan och ser dem inte. S. kan antingen gå fram till henne direkt eller vänta tills hon gått upp till lägenheten.härifrån. (alternativ: hon är hemma om de först besöker hennes adress efter att ha varit hos Jeromy. Detta kan dock endast ske om de inte tidigare varit i hennes lägenhet). Hon kan inte springa undan, och en trevlig diskussion lär ta fart. Alice tror att S. är skurkar och S. tror vad de vill. Samtalet går i stil med: "Varför jag sköt Jeromy? Det vet ni mycket väl; han är en lika stor skurk som ni. Och vad gjorde ni i Grekland tillsammans egentligen? Försök inte spela ovetande; jag vet allt om er. Ni är själva skurkar. Se bara på Phoebe."

Utifall att S. försöker göra närmanden hotar hon med en pistol i fickan.

Efter en stund avbryts samtalet av att hela äventyrargänget dyker upp. De varnar för anstormande japaner, och i villervallan som följer, med japaner, vapen och tillstormande poliser, splittras de två grupperna igen. S. bör omedelbart bege sig till East India Docks.

Alternativt kan två poliser vandra förbi; Alice tar tillfället i akt, och tillkallar de båda poliserna. Dessa kommer hon att försvinna tillsammans med, antingen för att dessa tror att S. ofredat Alice, eller för att S. påpekar att hon går omkring med en pistol i fickan, vilket hon även själv kan påpeka. Licensen visar hon upp på polisstationen.

Det rafflande slutet

Nedanstående sker när S. i slutet, efter Jeromys död och ett besök hos Bill Flory, rusar till dockorna. Om de händelsevis skulle komma hit tidigare, händer ingenting.

I kvällningen kommer de till dockorna. Det börjar blåsa upp; tidigare på dagen har radion utfärdat stormvarning. De möter hamnarbetare på väg hem, eftersom arbetet läggs ner p.g.a. stormen.

Låt gärna S. ha några japaner i hälarna. Kultisterna vill hämnas Jeromys död.

Det börjar mörkna, solnedgången färgar horisonten röd. Då och då kommer lite ljus från ett närliggande raffinaderi, där en stor gaslåga regelbundet flamar upp från en skorsten. Presenningar som täcker lasterna på kajkanten fladdrar i vinden. Hamnområdet ligger nästan öde; enstaka järnvägsvagnar passerar långsamt, samt en och annan lastbil. Några varvsarbetare med svepande pannlampor, på väg hem, möter de också.

En stor lagerport börjar slå i vinden, och ljudet ekar över hela området. Det börjar regna; svarta stormmoln jagar över himlen. S. kommer fram till en stor torrdocka, går in, och vandrar genom gångarna i torrdockans skott. Deras steg ekar ödsligt i den mörka gången, vilken är svagt upplyst av nakna glödlampor. Längre ner hör man vågorna som dånar mot stålväggarnas yttersidor.

Slutligen kommer de genom en ståldörr ut längst ner i den ofantliga torrdockan (50 meter hög, 200 meter lång). De känner sig ofantligt små, när de börjar vandra över det tomma golvet. Det finns gott om måsar, som flyger omkring här. De har sökt skydd för vinden. Deras skrin fyller luften. Den översta delen på torrdockans ena sida färgas röd i solnedgångsljuset.

Då stiger en man, iförd en lång svart kåpa fram, högt upp på torrdockans kant (visa bild). De kan komma upp till Rafiel längs en stege på dockväggen. När de kommer upp känner de vinden igen. Den första S. som kommer upp på avsatsen får en hjälpsam hand av Rafiel; den har sex fingrar. Avsatsen är 5 meter bred. På den andra sidan syns det sjudande havet, 40 meter ner. Rafiel frågar om de blivit förföljda. Han kommer sedan att berätta för S. om hur saker och ting ligger till. Observera att Rafiel har total kontroll över S. I hans närhet känner de sig underlägsna ochhängivna, samtidigt som de känner en oerhörd gemenskap. S. kommer inte att hitta på något dumt när de kommer till Rafiel så här nära, oberoende av vad spelarna (med litet s) tycker. Om S. bråkar, skicka då över en lapp "Nej, så gör du inte." Han ber dem slå sönder statyetten. Inuti finns ristat ett kodnummer.

Sedan går de alla till ett lager. Dess källare används av dörrarnas tjocklek att döma till att förvara värdefulla saker i. Många våningar ner, förbi många ståldörrar, hittar Rafiel rätt värdefack (med hjälp av kodnumret i statyetten). Han plockar ut en stor trälåda (med många grekiska bokstäver) och ser till att den kommer upp till dockan. I lådan finns 99 stycken ludna små bollar.

Nu skall alla skära ett litet snitt i sina handflator. Blodet som flyter ut är lysande orange. De ställer sig i en cirkel med armarna lyfta och håller varandras händer. Lådan står i cirkelns mittpunkt.

Rafiel börjar mumla något, och de känner hur smärta strömmar igenom dem. Kallsvetten bryter fram, minnena virvlar igenom huvudet och de minns Greklandsvistelsen m.m. Med flimrande ögon kan de se hur de små ludna bollarna spricker upp och blir till små söta nallebjörnsliknande varelser med tindrande ögon. Sakta blir de suddiga, skimrar till och försvinner, en efter en.

Efter flera smärtsamma minuter är lådan helt tom. Rafiel mumlar:
-Nu är min tid kommen.

Smärtan ökar. Rafiel faller på knä, kvidande:

-Det går inte...Jeromy skulle varit med...jag är fånge för evigt...ni måste döda mig...jag kommer att förvandlas till...till...

Spelarna känner något rusa ur dem, som om de var och en gav upphov till en stormby. Francis dras upp till stående position ett par centimeter ovanför markytan, och plötsligt finns där ingen Rafiel längre, utan en liten nallebjörn.
-Ni måste döda mig! Ni måste döda mig! piper den.

Efter en liten stund (just innan S. skall till att ta kål på den) genomgår nallen en metamorfos och framför S. står istället en 12 meters best i värsta Alien-anda. Om S. har varit på nallen väldigt fort har de hunnit skada den innan den omvandlas, och skadan finns då tydlig på jättemonstret. Det verkar ganska förbannat.

Den middag som monstret inleder med ett jättevrål, avslutas just innan han slagit alla S. i bitar (S. saknar numer sina monsteregenskaper) med att Äventyrarna dyker upp med eldkastare, granater, maskingevär o.s.v. När krutröken lagt sig och monstret förpassats till sina sällna jaktmarker någonstans på Themsens botten säger Ä.:
-Vad var det vi sa!

Avlägsna polissirener hörs, men S. och Ä. hinner iväg i Ä.s båt, som för dem över den stormiga Themsen.

The End

Spelarkaraktärerna

Dessa bär alla på varsin monsteregenskap:

George	vatten	fysik, styrka och kondition
Bert	jord	kroppsfunktioner
Phoebe	eld	sinnen
Stuart	luft	intelligens

och

Jeromy	eter	magisk förmåga att färdas genom tid och rymd
Francis		medvetandet

Dessa egenskaper tar sig fysiskt uttryck. George har en otrolig styrkepotential, vilket han inte känner till. Han är dessutom näst intill osårbar. Vidare påverkas han av samma förändring av iris (regnbågshinnan i ögat) som Phoebe.

Bert äter alldeles onaturligt mycket, och även konstiga saker. Han är inte fullt medveten om detta. I hemmet har t.ex. två tidigare hundar, "Tim" och "Tuss", mystiskt försvunnit - Bert åt upp dem - utan att han vet om det.

Phoebe är lite "synsk", och vid vissa tillfällen i äventyret skall hon ges lappar med information som hon inte "borde" ha. Dessutom ser och hör hon väldigt bra. Hon har absolut gehör. Hennes iris undergår en förändring, vilket gör henne känslig för starkt ljus. Hon håller på att bli fysiskt utbränd av att bära på sina monsteregenskaper, detta märker hon inte än. Ibland kollapsar hon, och hallucinerar vilt under den minut anfalllet varar. Hon bagatelliserar själv dessa anfall, och nästan förtränger dem. Hon kollapsar under äventyret lite då och då.

Stuart har fotografiskt minne, och är egentligen alldeles otroligt väldigt intelligent. Han utnyttjar dock sällan hela sin intellektuella potential - han har svårt att engagera sig tillräckligt. Även Stuart är på väg att fysiskt förgöras av sin monsterdel.

Tack vare att Spelarna kommer i kontakt med varandra, börjar deras monsteregenskaper att förstärkas. Under äventyrets gång skall detta framgå genom att:

Bert blir allt hungrigare och allt mer fixerad vid detta. Låt honom lägga märke till alla charkuteriaffärer han passerar, och mot slutet även varje hund eller katt, eller till och med Phoebes läckra ben. Han kan också få gå i sömnen, och äta i sömnen.

George skall bultas upp vid varje lämpligt tillfälle - och han tål det. Om han vill utföra någon styrkeansträngning, kan han klara hårresande ansträngande saker (sparka upp dörrar o.s.v.). När han kommer i slagsmål, har han svårt (omöjligt) att dra sig ur det; skicka lapp "Du fortsätter att slå". Hans blod är ljusrödare än normalt blod, med en dragning åt orange.

Phoebe får allt fler anfall. Hallucinationerna kan vara relaterade till äventyret, om du så vill. Hon kan även få raseriutbrott. Ögonen blir allt ljuskänsligare, och hörseln allt mer finslipad - mot slutet retar hon sig på minsta ljud, och starka ljud blir rent smärtsamma.

Stuart blir allt sjukare och klenare. Han plågas av molande huvudvärk - det känns som om skallen är för liten. Han tycker dock att lösningarna på många problem han länge grunnat på nu verkar inom räckhåll, och han kan sent i äventyret glatt få konstatera att han löst problemet om t.ex. orsak och verkan, tidskontinuitet el. dyl. Han förlorar även förmågan att sova; tankarna bara far runt i hans huvud, och det beroro inte som han tror, bara på att han är kär i Phoebe.

De fem Äventyrarna

Här följer karaktärsbeskrivningar av de fem Äventyrarna i scenariot. Spelarna kommer att möta vissa av dessa, och därvid ges ypperliga tillfällen till rollspel.

Dr Paul Ormored:

hjärnan(?) i gänget. Han är ursprungligen psykiatriker från Eton. Han äger en mycket skarp och genomträngande blick; även rösten kan betecknas som skarp; han talar distinkt, torrt och utan krusiduller, inte heller tvekar han när han talar. Han utstrålar auktoritet och självförtroende.

Cyril Hyne:

en äkta aristokrat som "äventyrar" för skojs skull. Sin goda uppfostran till trots sällar han sig gärna till "de lägre klasserna", och han trivs på hederliga brittiska pubar. Han kan vara snudd på charmerande, och har lätt att bli vän med folk. Det som driver honom till äventyrande är brist på stimulans i vardagen. Cyril är givetvis smutsigt rik. Är solbränd.

Jeremy Rossperkins:

från början professor i historik i Clacton. Han är en väldigt städad Äventyrare som undviker de våldsammaste bataljerna. Hans främsta insatser görs i dammiga arkiv. Han tänker säkert, men lite långsamt och funderar ofta högt. Som person gör han nästan inget intryck, och han har nästan ingen som helst social funktion att fylla. Allt han talar om har med arbetet, senaste mysteriet, att göra.

Bill Flory:

en f.d. gangsterledare som råkat hamna på rätt sida lagen. Nästan totalt hämningslös; hans själsliga hälsa har fått en stort sår efter att ha skådat för djupt in i mörkrets hemligheter. Första världskriget har hjälpt till att forma hans karaktär. Han har varken hjärna eller omdöme i behållning, men mycket muskler och dynamit (och pistoler, knivar, m.m.). Hans sätt är ansträngt snobbigt; inget kan hindra hans vulgaritet från att lysa igenom. Han kan betecknas som en gorilla i kostym. Han snusar. Bill citat:

"Tvivelsutan dristar jag mig att våga påstå att detta pleis är dödsschysst." Bill är solbränd.

Alice Dexter:

en 25 år gammal läckerbit. Hon är en dam med smak för fart och spänning, och anser att hon har en uppgift att fylla i världen; att bekämpa ondska. Som kontrast till detta stora kall, hänger hon sig med liv och lust åt trivialare ting typ cigaretter, karlar och fina kläder. Hon har förlorat en nära vän i kampen mot det onda, och hon har sett mycket lidande. Hon hatar allt ont blint. Det är svårt att tro att så starka känslor döljs bakom hennes välputsade fasad. S. kommer att råka henne som Jane Scott, och då kommer hon att visa en bred repertoar av intressen, såsom motorer, mat, astronomi och musik. Hon är mycket skärpt, och alltid till synes glad och positiv.

Namn o adresser:

Här följer några namn och adresser att dra till med när nöden så kräver:

Oswald Swayne

Josephine Brett

Thomas Cunning

Freda Emerson

Frederic Goodall

Annabelle Mitton

Kurt Ranfield

Lillianne Lory

126 East-Pott Street

23 Windstown Street

Grekiska namn:

Mylonas Demitrakis

Alexandro Rastapopos

BÄSTE GYMKU-SPELLEDARE!

HÄR ÄR ÄVENTYRET.

VID FRÅGOR RING STAFFAN
ELLER PER PÅ TELEFON:

031-18 35 01

ELLER SKRIV TILL:

PER & STAFFAN

c/o BERG

ÖRNEHUFVUDSG. 5

412 59 GÖTEBORG

PÅ LÖRDAG (26/3) FR.O.M KL 1500

HAR VI ALLMÄN FRÅGESTUND PÅ

GOBUNLOKALEN, KUNGSSPORTSAVENY 21

2 TR (VID CAPRI); RINGKLOCKA:

SVENSKA KYRKLIGA STUDIEFÖRBUNDET,

SKS.

TURNERINGEN GÅR AV STAPELN PÅ GOTHCON XII PÅ LUNDBY.
GYMNASIUM: 1 APRIL KL 1200-1600, SAMLING 1100 VID KAFETERIAN
(TIDIGARE OM DU HAR FRÅGOR), 2 APRIL 2000-2400, SAMLING 1900 I
SAL 14. DET ÄR BRA OM DU HAR TID ATT STANNA OCH SPELA KLART
ÄVENTYRET EFTER SPELTIDENS UTGÅNG.

LÄLSNINGAR

Staffan & Per

LÖSA PAPPER

EN INNEHÅLLSLISTA

VÄR FÖLJER EN LISTA PÅ ALLA ÄVENTYRETS LÖSBLAD. RÖR INTE OM DEM INKAN DU KOLLAT PÅ LISTAN, OCH VET VAD SOM ÄR VAD. DET STÅR EJ PÅ, MEN SYNS FÖRHOPPINGSVIS

MATERIALET LIGGER UNGEFÄR I DEN ORDNING DE KOMMER I I ÄVENTYRET OCH DET ÄR BRA ATT BEVARA DEN ORDNINGEN. VISSA BITAR AV MATERIALET MÅSTE KLIPPAS OCH KLISTRAS OCH PUSSLAS MED. HA SÅ KUL!

DE SAKER SOM ÄR SRIVNA EFTER VARANDRA HÖR IHOP OCH SKALL DELAS UT TILLSAMMANS.

- x UTSICK TILL SPELARNÄ (2 PAPPER)
- x SUART QUANTREL & FOTO
- x PHOEBE CAMPERDOWN & FOTO
- x GEORGE ROWLEY & FOTO
- x BERT HODE HILL & FOTO
- x HISTORISK BAKGRUN, CLARE COLLEGE 1914
- x RAFIELS HUS, FRANSIDA
- x BAKSIDA
- x KARTA

- x OSBORNE POTTER - FOTO
- x LUFFAREN - FOTO
- x DR. ORMOED - FOTO
- x J. ROSSPERKINS - FOTO

I VÄSKAN:

- * ANTECKNINGSBLOCK (ÄR SJÄLV)
- * HOTELLREKLAMBLAD (RIV, MEN SE UPP VID KONTROLLERING)
- * TÄNDSTICKSASK LIMMA PÅ T.S.-ASK
- * BREV FRÅN MAJOR WALTON

HOTELLET

- * HOTELLIGGAREN
- * BREV FRÅN PROF CROMARTIE +
- * CAMBRIDGE KARTA, TIDTABELL (KUPP OCH VIK), SKOLFOTO, ANTECKNINGAR OM S. FÄRFLUTNA, FOTON PÅ BERT'S FAR (2. ST.)
- * LÄBBIGTA FOTON (3 ST)
- * TELEGRAM
- * KUITTO (WILLNER'S)
- * BILL FLORY - FOTO (PÅS PÅ KONV.)
- * JANE SCOTT - FOTO
- * DEANUS HECHTHORNE - FOTO
- CLAU'S ORCU | * Papper hos Cromartie
- * PLANRITNINGAR
- * SLARVIGT BREV

- * JEROMY KASTORIADES - FOTO
- * RAFIELS BREV UOS FLORY
- < ROSSPERKINS - " - " - " - "
- < FRANCIS RAFIEL - FOTO

- * LONDONKARTA
- * RESTAURANT ODAKIM, KARTA

Höga, stolta vågor, toppade med skum, reste sig, gled majestätiskt fram och bröts till bränningar som dovt mullrande rullade in och slogs sönder i vitgnistrande kaskader mot klipporna, drog sig sedan gurglande tillbaka och försökte suga med sig den nu blottade strandlinjens grönsvarta algmassa.

Över brottsjöarna höjde sig ofantliga kritklippor, svagt rosafärgade i den nedgående solens blekröda strålar. Längs klippväggarna spelade långa skuggor från måsar och trutar, vars hessa skrin blandades med bränningarnas dån.

Klipporna kröntes av gräs som vinden plattat tätt till marken, och på den högsta klippans allra högsta punkt, på dess yttersta spets, stod en man. Vinden riste och drog i hans långa svarta klädnad. Med armarna i kors över bröstet blickade han mot återstoden av den djupröda solen. Horisonten var i övrigt tom; himlavalvet likaså. Skuggorna djupnade och sakta försvann solskivans sista rundning i vattnet; den lämnade efter sig en svagt rosafärgad rand som snabbt krympte bort.

Mannen höjer armarna. Över bränningarnas rytmiska dån hörs fladdrandet i mannens kappa och den saltstänkta luften vibrerar av måsarnas skärande klagoskrin.

Följande personer är huvudpersoner i årets Call of Cthulhu-turnering, och nedanstående är ungefär vad de vet om varandra. Utifrån denna information skall person väljas, och då ni spelare gjort det kommer ni att på konventet tilldelas mer (mycket mer) information om den person ni valt. Det är bra om ni ungefär vet var ni har varandra, till exempel vad ni heter...

STUART QUANTRIL

Mr Stuart Quantril (23 år, född år 1891, son till en välbärgad mäklare i City i London) läser filosofi samt lite psykologi och skall snart ta en examen i filosofi. Han är alltid kursetta, har ett knivskarpt intellekt och tycker om att sitta uppe sent om nätterna och läsa och sover sålunda länge om mornarna. Schack är han mycket förtjust i och förlorar sällan ett parti. Han är ganska spensligt byggd, mörkhårig, slätrakad, bär glasögon och klär sig enkelt men propert, gärna i grått eller svart. Han uppträder ganska tillbakadraget, på gränsen till kylighet, men är annars en glad och trevlig människa och en god konversatör. Piano och fiol behärskar han bra; favoritkompositör är Wagner och favoritfilosof är Nietzsche.

PHOEBE CAMPERDOWN

Miss Phoebe Camperdown är mycket duktig på att spela orgel och en virtuos för sin ålder (15 år, födelseår 1899). Till sättet är hon mycket blyg och timid, men i handling totalt orädd. Enligt "tant Agatha" (Miss Agatha Angopostro), som hon bor hos i Chester tillsammans med sin lillasyster Maud sedan deras föräldrars bortgång, betar sig den unge fröken alldeles för pojkkäckt och ohyfsat, samt klär dig dessutom slarvigt. Detta bekymrar Phoebe föga. För övrigt har hon lätt för att skratta, är mycket intelligent och tycker det är kul att på skämt härma folk, särskilt då de är närvarande.

GEORGE ROWLEY

Sonen till den lite smått kände Londonaffärsmannen Mr Michael T Rowley, läser juridik, men inte med så stort intresse. Mr George Rowley tycker att sport är roligare, särskilt hästpolo och cricket. I cricket är han en fulländad slagman. Han klär sig flott, gör av med en hel del pengar och är känd som en mycket charmig, glad och sympatisk sällskapsmänniska med en god portion humor. Hans utseende är bra, en yngling på 22 år (födelseår 1892) med blont hår och ljusblå ögon, välbyggd men mycket kort (167 cm). Varje söndag går han i kyrkan.

BERT HODGE HILL

Från sin fader, intendenten vid "Museum of Natural History" i London, har Mr Bert Hodge Hill ärvt ett glödande intresse för naturvetenskap i allmänhet, och i synnerhet ett brinnande intresse för rymden och stjärnorna; kometer är hans största passion. Han studerar astronomi. Till åldern är han 28 (födelseår 1886), till kroppsbyggnaden mycket stor (182 cm, 90 kg), har ett stort svart skägg, ett ännu större bullrande skratt som hörs både ofta och långt, samt de allra högsta tankar om sig själv. Han har mycket pondus och tar gärna kommandot. Mat tycker han om, både att äta och laga; ännu mer älskar han gott öl och goda vänner. Han är mycket sällskaplig.

Stuart Quantril

Mr. Stuart Quantril föddes 1892 i London och var enda barnet till Philip och Elisabeth Quantril. Fadern, en välbeställd mäklare, hade råd att hålla honom i bra skolor, vilka han gick igenom med glans. Vid 18 års ålder kom han till Clare College i Cambridge, främst för att läsa filosofi, men läste även en del psykologi.

Det var inte så mycket rodden som Rafiels person som lockade. Stuart kände ingen annan så intelligent och snabbtänkt som Rafael, och de diskuterade ofta filosofiska problem.

Efter examen drabbades Stuart av ett nervsammanbrott och fick tillbringa en månad på sinnessjukhus. Han tillfrisknade och begav sig, trots krigen, ut för att resa vilket länge varit en önskedröm. Han förde ett kringflackande liv runt Medelhavet - Spanien, Portugal, Italien och Nordafrika. (Han behärskar franska, tyska, spanska, italienska, esperanto, klassisk grekiska samt latin.) Försörjningen fick han från föräldrarna; först i form av underhåll, sen arv när de tämligen unga går bort (Philip, död 1917, 56 år; Elisabeth, död 1920, 53 år).

När han inte reser bor han i en lägenhet i London. Han arbetar på ett filosofiskt verk som går trögt, samt skriver då och då artiklar till tidningarnas kultursidor. Ämnena är oftast filosofiskt-politiska, de politiska åsikterna går i anarkistisk socialistisk riktning. Naturligtvis är Stuart ateist. Han vill slåss för det arbetande folket, men har svårt för att riktigt tycka om det. De flesta från arbetar klassen han mött verkar vara tölpaktiga och inte alls gentlemannamässiga.

Stuart är en man med mycket stor intellektuell skärpa och kraft. Hans sinne är logiskt analyserande och han tänker både fort och mycket. Han älskar tankeproblem och lägger ner all sin energi och själ i att lösa dem. Skulle han misslyckas inom något av tankens områden, eller ännu värre, någon annan överglänsar honom, kan han bli mycket sårad. Detta kan ta sig uttryck i tyst surmulenhet eller i vassa pikar (och han är fin på att hitta ömma punkter hos folk). Han har god iakttagelseförmåga och är en god människokännare (delvis p.g.a .psykologistudier), vilket kan ge upphov till lite väl hårda och cyniska uttalanden om folk.

Sällskapsliv har aldrig lockat Stuart och han brukar hålla distans till andra människor. Han talar och uppträder mycket korrekt, sakligt och distinkt, men utan stora åthäror. Inför svåra känslomässiga situationer, stora folksamlingar och kvinnor faller ibland den kyliga och säkra fasaden, och han kan bli röd i ansiktet och börja stamma.

När Stuart Quantril bestämt sig för något, går han in för att genomföra det med all sin kraft. Det problem han koncentrerar sig på för tillfället lägger han ner hela sin själ i, och låter inget annat hindra honom. När han läser en bok kan inget annat störa honom. Han sitter gärna upp och läser till tidigt på morgonen, och sover då långt in på nästa dag, men går naturligtvis upp tidigt om det är absolut nödvändigt (men bara då).

Fiol och piano behärskar Stuart bra. Han lyssnar mycket på klassisk musik, särskilt Wagner och Strauss. Charlston och dylikt avskyr han. Schack spelar han både mästerligt och gärna.

Sin egen frihet värdesätter Stuart högt. Han vill inte rätta sig efter andras vilja eller ta order och är rädd för att förlora sin egen personlighet genom att göra som "alla andra". Ibland går han sin egen väg bara för sakens skull. På restaurang, exempelvis, beställer han aldrig in något som någon annan bestämt sig för. Han håller starkt på sin rätt att göra som han vill, vilket kan göra att han stundtals verkar lite egocentrisk och inte så hänsynsfull.

Stuart är väl medveten om sin intelligens, ibland kanske lite väl medveten. Han har märkt att han stundtals överskattar sig själv och särskilt de senaste åren har han känt att det knivskarpa intellektet trubbs av något, och att hans en gång fabulösa inlärningsförmåga rostas lite. Naturligtvis leder detta till att sporrar sig ännu mer.

Stuart har aldrig varit särskilt stark eller haft så god fysik, men kompenserat det genom en otrolig viljestyrka. Sina knappa kroppskrafter kan han pressa till det yttersta.

Sedan tre år tillbaka har Stuarts hälsa kraftigt försämrats på grund av tuberkolos. Språngmarscher och rök ger våldsamma hostattacker och varje år besöker han sanatorier i Schweiz. Han vet att han inte har många år kvar att leva. Hans sätt som alltd varit djupsint har nu blivit tungsint.

Numer är Stuart mer tillbakadragen och ännu mindre sällskaplig av sig. Förut skrattade han sällan, nu gör han det aldrig. De filosofiska frågorna rör nu allt mindre logiska problem, utan istället existentiella. Dock förbjuder hans viljestyrka honom att sjunka ner i förtvivlan, och han vill inte att folk ska tycka synd om honom. Han har inte anförtrott någon att han är sjuk.

Stuart bär glasögon (p.g.a. stark närsynthet) och klär sig prydligt, oftast i svart, och har anlagt mustasch. Pengar har han inte så gott om och gör ogärna av med dem.

I förrgår (8/10 1924) kom ett brev, vilket gav upphov till många minnen och känslor. Stuart mindes 1914 som ett mycket underbart år tillsammans med följande underbara människor:

George Rowley:

en sympatisk kille, mycket smartare än han ger intryck av, dock var det svårt att intressera honom för abstrakta filosofiska problem. Georges studieresultat beror på bristande intresse, inte bristande förmåga. Freud skulle dock säga att han låter "det"-impulserna styra för mycket, och har ett för svagt överjag. Hans glättiga och glada yta, kan kanske vara en psykologisk fasad för ett annorlunda inre. Charmighet kan vara ett tecken på kontaktsökande och osäkerhet.

Bert Hodge Hill:

trevlig och mycket intelligent, kul att diskutera filosofi med, dock en smula bullrig samt vill ibland bestämma. Helt okonstnärlig. Säkerligen är hans bestämda och säkra yttre ett sätt att dölja en i grunden mycket rädd och osäker människa. För att rädda sin självkänsla ställer Bert stora krav på sig själv och styr gärna över andra. Han knuffade Stuart i vattnet en gång och Stuart har svårt att glömma detta - men det har nog Bert gjort. Dessutom är Bert skyldig honom ett halvt pund. Bert är den ende Stuart har svårt att alltid dra jämt med.

Phoebe Camperdown:

en underbar människa, otroligt intelligent för sin ålder. Det var alldeles för lätt att bli kär i henne, men Stuart visade det aldrig, det hade varit oansvarigt mot en så ung människa. Dessutom verkade hon intresserad av Rafael. Hennes sätt kunde skifta från blyg och tillbakadragen till mycket framåt, vilket tyder på identitetsproblem. Hennes ibland barnsliga beteende kan ses som en regression, en flykt in i barndomens trygghet och ansvarsfrihet. Ett mörkt moln fanns dock på hennes rosenhimmel, en sak som gick stick i stäv med hennes person. Dagen då de mötte henne, kunde Stuart genom uddens grenverk se att Phoebe höll sin lillasysters huvud under vattnet och att hon föll i när lillasystern gjorde motstånd.

Jeromy Kastoriades:

En mager och mycket gentlemannamässig person (22 år 1914). Lite snobbig och mycket engelsk till sättet trots det grekiska namnet. Läste juridik, och var mycket duktig på det. Trevlig och pratsam person, möjligen en smula hämmad genom den aristokratiska ytan. Han spenderade mycket pengar, som han ibland hade gott om, ibland inte.

Francis Rafael:

en fascinerande karismatisk person, som kunde trollbinda en åhörare. Omtänksam, positiv, humoristisk och med en härlig kämparanda. Mycket skarpsinnig och filosofkunnig, samt en mästare på harpa. Är den person Stuart skulle placera närmast Nietzsches övermänniska. De var mycket goda vänner, med Stuart hade alltid en känsla att vara honom underlägsen. Han sa alltid "Mr. Rafael", inte "Francis".

I dag (10/10 1924) är en fin höstdag, luften är hög och klar. Stuart beger sig med tunnelbana och till fots till adressen och undrar om de ska komma ihåg att det är hans födelsedag i dag. Det blåser lite, men inte kallt. Solen värmer och träden lyser i rött. Framme vid adressen ser han de andra:

George Rowley har ändrat klädstil, sliten skinnjacka, sportbilmössa och en kappsäck på axeln. Han är sig lik för övrigt, fast han ser mer än 10 år äldre ut och de mörka ögonen ger intryck av trötthet.

Bert Hodge Hill verkar vara sig exakt lik. Han har lika pråliga och smaklösa kläder som förr.

Han ser först inte Phoebe, men när han får syn på henne där hon kommer småspringande uppför gatan, söker han omedvetet hennes blick. De möts under ett timplågt ögonblick, som bryts av en hostattack som viker Stuart dubbel.

Phoebe Camperdown

Phoebe Camperdown blev tidigt föräldralös. När hon var 10 år dog modern Dorothy, endast 35 år gammal, i barnsängsfeber efter andra dottern Mauds födsel. Fadern John, en skicklig advokat, dödades i en tågolycka kort därpå, och eftersom inte några närstående släktingar var i livet, skickades barnen till en avlägsen släkting i Chester i Midlands.

Hos "tant Agatha" (Miss Agatha Angopostro, 70 år) var livet varken lätt eller roligt; "tant Agatha" var mycket skröplig och därför fick Phoebe klara sig och Maud själv. Maud var hennes största kärlek. Phoebe kände sig instängd och kvävd i den dystra konservativa miljön och det kom som en stor befrielse när hon vid 15 års ålder, tack vare sina färdigheter på orgel, fick ett ettårsstipendium till Newnham College (ett college för kvinnor) i Cambridge.

En tragisk händelse utspelar sig när Maud och "tant Agatha" är på besök. Vid ett obehagat ögonblick trillar Maud i floden Cam, och Phoebe är själv nära att drukna när hon försöker rädda Maud, men räddas i sista stund av Francis Rafael. Maud är bortom all hjälp. Sedan den händelsen är hon rädd för vatten (dock inte att dricka och borsta tänderna i). Hon hjälps att komma över sorgen av roddarlaget med Rafael i spetsen, och hon vinner deras förtroende och respekt, inte minst genom sin briljerande intelligens som imponerar starkt på dem.

När sommarferierna började fick hon tillåtelse att stanna i Cambridge, men hon insjuknade efter en vecka och skickades hem. Hon hade hög feber och uppkastningar; kroppen var på gränsen till uttorkning. På armarna och i ansiktet hade hon brännblåsliska utslag och huden flagnade, som om den utsatts för starkt solljus. Läkaren i Chester beskrev symptomen som typsiska för maginfektion kombinerat med solsting, men sommaren var regnig, så han var mycket osäker i sin diagnos. Phoebe tillfrisknade dock snabbt och rymde tillbaka till Cambridge och roddarlaget.

Året tog slut och så även stipendiatet. Phoebe var med mycket sorg i hjärtat tvungen att åka tillbaka till Chester. Där fick hon arbete som organist i katedralen, och hon har arbetat där sedan dess. Numer bor hon ensam ("tant Agatha" dog för fem år sedan), och hon har på senare år blivit aktiv inom kvinnorörelsen; hon demonstrerar, samlar in namnunderskrifter m.m.

Phoebe har absolut gehör och är mycket musikalisk. Hon tycker även om att fotografera och måla (akvarell). Även knyppling och motorcyklar ägnar hon gladeligen mycket tid. Hon har en egen motorcykel sedan ett år tillbaka.

Schack har hon börjat spela och det går riktigt bra. Franska och lite tyska och italienska är de språk hon behärskar. Hon är allergisk mot getingsting, men befanns i övrigt var fullt frisk och i toppform vid en läkarundersökning förra månaden.

Utåt sett kan Phoebe verka blyg och tillbakadragen; hon sänker lätt blicken, ler generat med huvudet på sned och skrapar med foten i marken när hon konfronteras med främmande personer.

Hon är omtänksam och mån om personerna i sin omgivning och frågar alltid om något verkar vara på tok, varefter hon lyssnar noga på svaret. Hon talar alltid lågmält, men gärna mycket. Sina åsikter håller hon fast vid, och hon är mycket envis i diskussioner. När det kommer till handling är hon inte det minsta tillbakadragen, tvärtom. Phoebe är vig, smidig och allt annat än höjdrädd, och det var hon som under Cambridgetiden kom på alla smågalna hyss (bädda säck, gömma dekanus kriter, spela på orgeln i Kings College Chapel m.m.). Ibland, men bara tillsammans med människor hon känner väl, härmar hon folk på skoj - efterliknar deras röster, gester, ordval o.s.v.

Under senare år, då hon blivit engagerad suffraget, tycker hon att självförtroendet har stärkts och kan ibland uppträda med en hel del pondus. I frågor som engagerar henne djupt, såsom sociala-, rättvise- och kvinnofrågor, talar hon högt, på gränsen till hätskt och med yviga gester. Detta händer tämligen sällan, och hon är osäker på om det är hennes verkliga jag som sluppit ut ur "tant Agatha"s fängelse, eller något hon bara tvingar på sig för att markera sin självständighet.

Ibland röker hon, även utomhus, men hon tycker själv att det är lite vulgärt (att röka - särskilt utomhus - anses för kvinnor vara mycket opassande).

Hennes toleransnivå är mycket hög, men hon kan, om hon känner sig allvarligt hotad eller kränkt, bli besinningslöst arg, skrika högt och fräsa. Det sägs att hon en gång när hon var liten jagade in "tant Agatha" i badrummet med ett strykjärn, men hon minns inte händelsen så tydligt.

För två dagar sedan (8/10) mottog hon ett brev om en återträff med följande underbara människor:

Stuart Quantril:

ytterst skarpsinnig, ytterst trevlig, trots att hon inte förstod så mycket av hans filosoferande. Han var lite excentrisk och egocentrisk, men inte i negativ bemärkelse. Han var musikalisk, och kom av någon anledning att bli den hon saknade mest när Cambridgeåret var slut.

George Rowley:

lite snobbig och ylig, men mycket trevlig, rolig och öppen som människa.

Bert Hodge Hill:

en rolig person, ganska uppe i studierna. Han bestämde gärna och Phoebe lät så ske.

Jeromy Kastoriades:

lite för aristokratisk på ytan. Phoebe lärde egentligen aldrig känna honom så bra, trots att han verkade ganska trevlig.

Francis Rafiel:

Phoebe blev genast kär i sin räddare, och hon dyrkade honom. Han var dock alltför perfekt, alltför ouppnåelig, och såsmåningom svalnade förälskelsen utan att hon låtit honom få veta någonting. Hon blev inte ens "Francis" med honom; han förblev "Mr Rafiel". Phoebe fortsatte att tycka om honom som en mycket skarpsinnig, energisk och karismatisk vän.

Idag, den 10/10, är en fin höstdag, relativt varm och solig. Höstlöven lyser i granna färger i träden. Tåget från Chester var naturligtvis försenat, så hon hann inte lämna väskan någonstans, utan fick rusa till adressen. De andra har just kommit.

George Rowley ser sliten ut i gammal skinnjacka och sliten sportbilsmössa. Han ser betydligt äldre ut än han borde göra, och han har fått ett hårt, sorgset drag kring sina mörka ögon. Han har glömt att raka sig i morse.

Bert är sig helt lik; lika pråliga kläder, men han är fetare. Han tittar länge på Phoebe.

Stuart Quantril ser 20 år äldre ut, mager och blek. Han gör ett sorgligt intryck. En mustasch har han skaffat sig. Han tittar på henne. Hon möter hans blick och det hugger till i hjärtat.

Men var är Jeromy...

George Rowley

George minns sin allra tidigaste barndom som mycket fattig, men fadern lyckades få igång ett företag så bra att han inom sinom tid fick råd att sätta sonen på Clare College i Cambridge för att läsa juridik.

George vantrivdes i den torra, dammiga, akademiska miljön, och studierna blev lidande, inte på grund av bristande intelligens (George är mycket intelligent även om han inte stoltserar med det), utan snarare av bristande intresse. Dock trivdes han bland kamraterna, och han ägnade sig mycket åt sport, särskilt hästpolo och cricket - han var universitetets främste slagman.

Stundtals hade han ett ganska fartfyllt uteliv, klädde sig flott och gjorde av med mycket pengar, vilket han inte alls förnekade att han hade gott om. Ibland verkade han lite snobbig och hans åsikter låg långt ut på högerskalan. George kände sig fri, obunden och tillfreds med tillvaron.

När Francis Rafiels roddförslag (se HISTORISK BAKGRUND) dök upp, tyckte George att det var en fin ide. Rodden hade varit eftersatt på Clare, och Francis var en väldigt trevlig person dessutom. Under det kommande året lärde han känna människor han aldrig känt förut. Han kände sig en smula underlägsen sådana intellektuella giganter som Stuart Quantril och Phoebe Camperdown, och Francis också för den delen, men han brydde sig inte om det - dessutom var han den bästa roddaren. Det enda som verkligen irriterade honom var att alla de andra i roddarlaget så ohämmat hängivet såg upp till Francis.

När de andra tog sina examina, kände han ingen anledning att fortsätta längre, utan tog värvning och kom till flyget. I kriget fick hans skyddade och mycket idealiserade världsbild sig en rejäl knäck, men han tog sig igenom - tack vare ett iskallt huvud. George blev snabbt desillusionerad och levnadstrött, "frontandan" och kamratskapen det pratas om fanns inte - tvärtom.

1916 blev han nedskjuten över Somme, men han störtade på rätt sida om linjerna. Kamraterna kunde mirakulöst nog dra fram hans medvetlös kropp hart när oskadd ur det demolerade flygplanet, till ende kamraten Bill Florys stora glädje och armeläkarens stora förbryllelse. Efter incidenten tog han tjänstledigt, träffade en belgisk flykting, Dominique Levy, gjorde henne med barn och beslutade sig för att åka till England och gifta sig. Hon skulle åka över först och han komma efter omedelbart efter att ha sagt upp sig. Hennes fartyg försvann i Engelska kanalen, antingen torpederat eller sänkt av en mina.

George satte sig i cockpiten igen, sköt ner många flyplan och drack mycket whiskey, men till sist kunde han inte med dödandet längre - han hade börjat tycka alldeles för mycket om det. Han tog avsked.

Efter kriget reste han till USA och arbetade där som postflygare. I staterna kom han att lägga sig till med en ganska kraftig amerikansk accent, vilken han har behållit sedan dess. För 2 år sedan reste han tillbaka till England och han jobbar nu som postflygare i Edinburgh.

George har blivit en lite butter och inåtvänd person, studenttidens flotta, glada fasad har bytts mot en mera "hårdkokt". Med cigaretten i mungipan (han röker mycket), en trött, kisande blick, med lågmält, ändå kraftfullt tal, går han genom världen. Det finns inte någon han känner speciell omtanke om; han önskar att det inte var så. Han har ingen släkt i livet och hans vänner är få. Han kan vara ganska cynisk, gärna mot de som är honom socialt underlägsna, och han kommer ibland med rasistiska uttalanden. George är en inbiten pessimist; allt som kan gå fel gör det - men varför bryr sig egentligen?

Han känner sig inte som någon ledare, men sköts ledarskapet dåligt, tar han över med korta militäriska order, vilka är till för att bli åtlydda.

Han äger och kör en snabb, öppen sportbil. Flygarhuvan brukar sitta på under färderna. I övrigt klär han sig ganska enkelt och slarvigt; nästan alltid bär han sin korta läderjacka.

George går till kyrkan varje söndag. Han vet inte om gud finns, men vet att saker och ting blir lite trevligare om man tror att han finns. Han dricker mycket whiskey (George alltså), alldeles för mycket för sin hälsa egentligen, men han tycker mer om whiskeyn än sin hälsa. Någon gång hamnar han i dryckesslagsmål, vilka han trots sin justhet och korta längd (168 cm), och tack vare sin styrka och uthållighet alltid vinner. Han undviker dock dessa situationer så långt det går; det är så svårt att sluta slå.

För några år sedan började hans syn försämrats; ögonen tål inte längre starkt solljus. Därför bär han ibland solglasögon och undviker numera hembänd sprit. George sportar inte nu för tiden, och kanske forna tiders vigör inte längre är lika framträdande. I sin ungdom var han mycket stark; en gång bröt han ett cricketträ med bara händerna.

Han förstår tyska och franska hjälpligt.

I förrgår (8/10) kom ett brev om återträff, och det lär nog muntra upp att återse rodderlaget:

Stuart Quantil:

en sympatisk och skärpt kille. Tyvärr måste han påminna om hur klipsk han är stup i kvarten, men är annars en mycket hygglig och trevlig person. Trots sin kläna kropp hade han en ypperlig kondition och kämparvilja, vilket vann Georges respekt.

Phoebe Camperdown:

en glad och trevlig tjej. Lite blyg, men hennes påhitt piggade upp i den torra miljön.

Bert Hodge Hill:

utpräglat sympatisk. Han får gärna styra och ställa - så länge det inte drabbar George. Bert hade god aptit, men ibland kunde aptiten ta sig riktigt oroväckande drag. En gång, när Bert väntade på att kycklingen skulle bli klar åt han upp inälvorna råa. George har aldrig riktigt kunnat acceptera denna händelse, men näst efter Jeromy var Bert ändå Georges bästa vän.

Jeromy Kastoriades

var en mager, gentlemannamässig ung man (22 år 1914), jämnårig och kurskamrat med George. De umgicks mycket och var ganska lika till sättet, Jeromy en smula mer aristokratisk och engelsk - trots sitt grekisk klingande namn. Han var en trevlig, pålitlig och hederlig person som man kunde lita på, dock var han en smula slarvig, särskilt med pengar, som han ibland hade gott om och ibland inga alls. Jeromy var en duktig student; utöver juridiken läste han japanska flitigt.

Francis Rafiel

mycket charmig, en otrolig sportsman som ofta var Georges överman. Han hade en fantastisk förmåga att få med sig folk, vilket han också utnyttjade; de andra i gänget lydde honom blint och hängivet - särskilt Stuart och Phoebe. Alla kallade varandra vid förnamn, utom Francis, som alltid var "Mr Rafiel".

Dagen idag, 10/10, började uselt, visserligen utan regn, men bilen gick sönder, och George var tvungen att lifta med en lastbilschaufför till London, och solglasögonen blev kvar i Edinburgh. George fick gå en lång bit till fots, men kom ändå först fram till Rafiels ståtliga hus. De övriga dyker strax upp:

Stuart Quantil ser eländig ut; han har om möjligt blivit än magrare. Mustasch har han lagt sig till med också.

Phoebe Camperdown kommer springande nedifrån gatan, med en tung resväska efter sig, inte sist för en gångs skull. Hon har blivit riktigt söt.

Bert Hodge Hill är sig lik, fast fetare.

Jeromy har inte kommit än.

Bert Hodge Hill

Bert har alltid känt sig dragen mot stjärnorna och astronomin har varit hans stora passion så långt tillbaka han kan minnas. Hans nu bortgångna (fadern David †1919, 75 år gammal, modern Emily †1923, 78 år gammal), men en gång mycket förmögna föräldrar satte honom vid Clare College i Cambridge. Han trivdes bra, studierna gick fint (han är intelligent) och han blev - åtminstone i eget tycke - mycket populär bland sina kamrater; den store fryntlige mannen med det djupa rungande skrattet, den stora bolmande pipan och de många historier och anekdoterna (ofta följda av egna skratt) blev snabbt en känd figur. Hans snarkningar var kända många rum bort.

Bert tar sig gärna en Heineken i goda vänners lag och pratar då mycket och högt, gärna om kometer, vilket är hans specialintresse. Han har mycket bestämda åsikter och han drar snabbt sina slutsatser - ibland lite väl snabbt. Han avslutar ofta sina anföranden med: -...eller är det möjligen någon som vågar drista en annan åsikt?

Han säger alltid vad han tycker, även om närvarande personer, vilket kan leda till lite pinsamma situationer, men ingenting blir värre än att ett glatt skratt eller en god historia kan släta över det hela.

Under studietiden var han stor; nu har han nästan blivit fet, delvis på grund av sitt stillasittande arbete. Efter sin examen, fil. Dr. i astronomi, har han arbetat på Greenwich observatorium. Han kan sitta i timmar framför teleskopet och drömma sig bort mot stjärnorna.

Sedan fyra år är han lyckligt gift och har en liten son (Jacob). Han är sin fru Elisabeth mycket tillgiven, och hans omtänksamhet känner inga gränser. Bert kommer alltid i tid till middagen klockan sex, och om han inte kommer, ringer han alltid och talar om det - minst ett par timmar i förväg. Innanför hemmets fyra väggar är det Elisabeth som bestämmer, vilket inte hindrar honom från att tycka om söta flickor.

Bert är en smula konservativ, och han irriterar sig på folk som inte vill göra sitt bästa, är dumma eller rent av nonchalerar honom. Ibland kan han vara lite lynning, men han är egentligen en liten fegis i det minsta upphettade situationer. Order ger han gärna, men han är inte lika pigg på att utföra dylika själv.

Han klär sig lite småpråligt; i västfickan vilar ett urtjusigt fickur i guld. Vissa personer skulle kalla honom kokett; hårlockarna ligger alltid rätt och inte en fläck får synas på kläderna. Inte sällan anmärker Bert på detta hos andra: rocken är oknäppt, skorna smutsiga et.c.

Slaganfallet förra året kom som en chock, då Bert alltid trott sin hälsa vara av järn. Nu säger doktorn att han skall undvika att hetsa upp sig, ej bli upprörd samt minska ned på "vin, kvinnor och sånt". Bert anser dock att man lever endast en gång. Då och då vaknar han mitt i natten, bara för att finna sig stående i köket. Även om detta är en lite otrevlig upplevelse tycker han inte att det besvärar honom. En annan liten egenhet är att han har rakt hår under armarna, men detta uppfattar han som enbart positivt.

Bert har alltid varit bra på att äta, men han är även duktig att laga mat. Under studietiden var hans egenhändigt skjutna, helstekta änder en berömd delikatess. Musiksmaken är dock mycket begränsad och inskränker sig till de senaste Charlistondängorna, vilka han titt som tätt går och nynnar på - helt utan musikalitet. Förutom frun, barnet och terriern Tommy, är öl och arbetet hans stora intressen. Pipa röker han vid tillfälle. Franska och tyska talar han flytande, och han har även läst klassisk grekiska och latin.

I förgår (8/10) damp det ner ett brev i brevlådan, och Bert tycker att det skall bli skoj att, som brevet lovar, återse sina gamla polare.

Stuart Quantril var trevlig, fast väl tillbakadragen. Det var kul att prata filosofi med honom, och klipsk var han verkligen. Ibland verkade han nästan övernaturligt intelligent. På fem minuter kunde han läsa in 100 glosor om han ansträngde sig lite. Han var nog kär i *Phoebe*, som i sin tur bara såg åt *Rafiel*, vilket inte var så underligt - en så underbar och charmerande människa som *Francis Rafiel* var. *Phoebe* hade kanske sina främsta kvaliteter på utsidan, men var inte dum för det.

George Rowley blev Berts kanske bästa vän; George var verkligen en sympatisk människa. George polare *Jeromy* var också mycket trevlig och ganska lik George. *Jeromy* en smula mer aristokratisk och engelsk - trots sitt grekisk klingande namn. Han var en trevlig, pålitlig och hederlig person som man kunde lita på, dock var han en smula slarvig, särskilt med pengar, som han ibland hade gott om och ibland inga alls.

Bert tar tunnelbanan till adressen och det är en trevlig höstdag att promenera sista biten i sol och genom höstfärgade lövhögar. Väl framme får han syn på de andra; *Stuart Quantril*, oj vad han har magrat - mannen ser ju döende ut, *George* är sig lik, och där kommer *Phoebe* framtrippande på ett par läckra ben. Jo, det här skall bli trevligt. Hoppas *Rafiel* har gott om öl...

1.

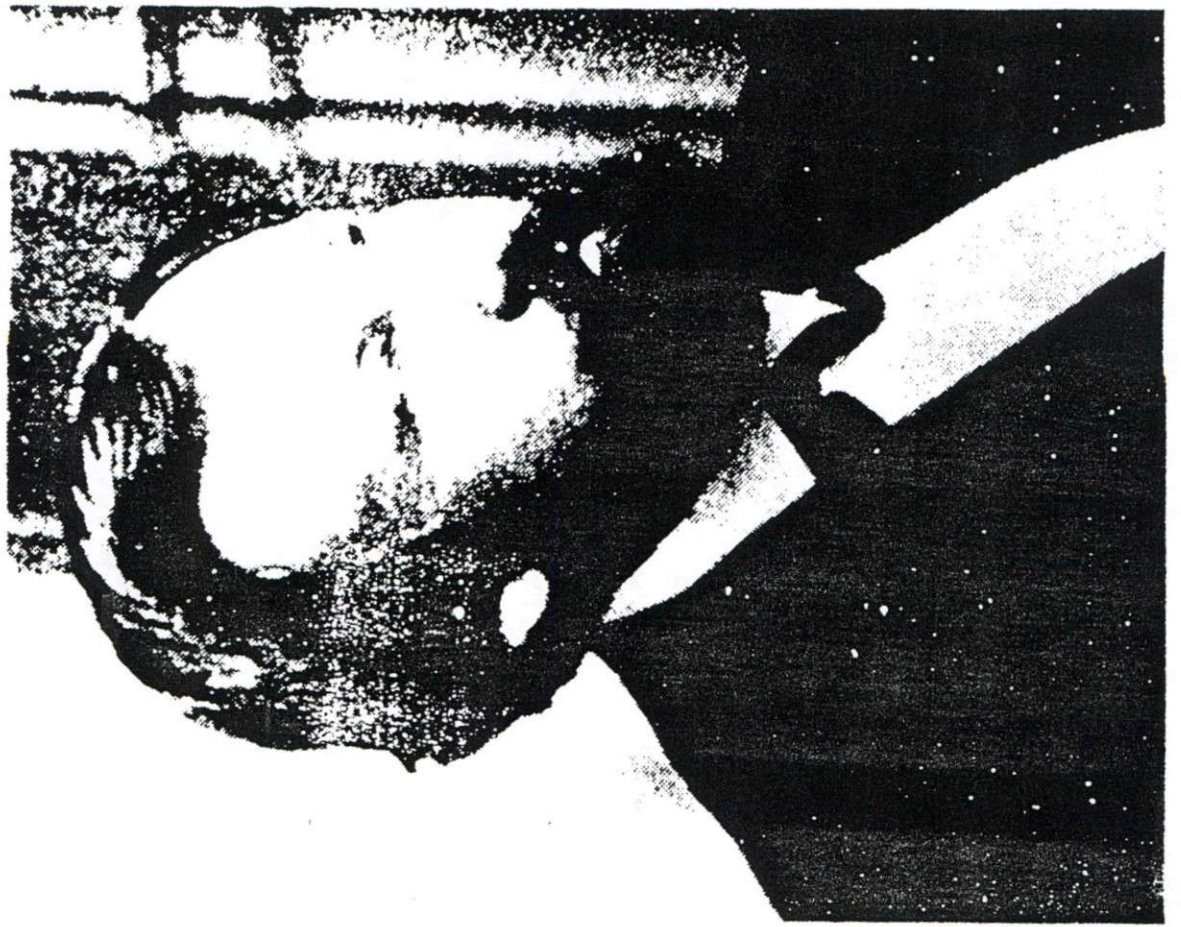

2.

3

4

Historisk bakgrund, Clare College anno 1914

Ur studentsynpunkt hade de första studieåren förflutit relativt händelseöst. Terminerna rullade snabbt undan, fyllda av lektioner, böcker, puntnig, lektioner, kamrater, papper, lite fusk, disciplin, läxor, cricket, ferier, liv, föreläsningar, skolslipsar, föreläsningar, puntnig, skolk, hårda träbänkar, hårda träiga professorer, föreläsningar, kritdamm, föreläsningar, föreläsningar, föreläsningar, konversationsklubbar, seminarier, dekanus, föreläsningar och puntnig...

Men allt detta förändrades när vårterminen 1914 började, det år som för de flesta var tänkt att bli examensåret, slutet på studierna och början till livet. Det året kom den unge Francis Rafiel till Clare College för att påbörja sina fysikstudier. Han gjorde sig snabbt känd; inte bara som en ypperlig student, utan också som en ypperlig sällskapsmänniska, och det dröjde inte länge förrän han hade gjort sig berömd genom att, innan Januari månad hade hunnit förflyta, presentera en storslagen plan: han skulle ge Clare College ett roddarlag. Clare College hade aldrig kunnat skryta med några stora roddartraditioner, men nu tänkte han, Francis Rafiel, ändra på den saken.

Han skulle själv börja träna och sammansvetsa ett roddarlag; en "fyra", d.v.s. fyra roddare och en styrman, och inte vilken "fyra" som helst, utan en som verkligen kunde och skulle vinna.

Studenterna Stuart Quantil, George Rowley, Jeromy Kastoriades och Bert Hodge Hill nappade på iden, inte så mycket beroende på planernas genomförbarhet, utan mer tack vare Rafiels förtrollande personlighet, hans smittande optimism, charm och energi. Innan vintern ännu hunnit säga farväl, började deras långa och mödosamma träning. Tidiga mornar, innan solen ännu stigit upp över horisonten och föreläsningarna börjat, hördes årtagen som bröt den tunna nattisen och drev båten framåt i en krokig färd på floden Cam. Lyckligtvis hann solen smälta isen och zigzag spåren i den innan colleget hade vaknat och kunde se dem.

De tidiga träningsmonnarna, som blev allt ljusare, började ge resultat. Allteftersom lärde de sig, konditionen ökade, de kyliga kapsejsningarna minskade, koordinationen förbättrades och långsamt, långsamt började de sammansvetsas till en enhet, ledd av den outrötliga Rafiel med rorstocken i ena handen, tidtagaruret i den andra.

Månaderna gick under idog träning, resultaten förbättrades i takt med vädret, och roddarlaget som förut bara varit ytliga bekanta, började nu lära känna varandra. Till sist umgicks de ständigt, såväl i båten som utanför; allt under Rafiels oinskränkta ledning. De kunde kalla varandra vänner.

En morgon, den morgonen då körbärsträden hade slagit ut, inträffade en tragisk händelse som kom att betyda mycket.

Plötsligt, när de just med god fart rundade en buskbeklädd krök, fick de syn på en ung flicka som höll på att drunkna. Francis lyckades få upp henne, men hennes lillasyster, som hon själv försökt rädda och då trillat i, var förlorad. Under det att Miss Phoebe Camperdown hämtade sig från sorgen, kom hon, kön och ålder till trots, att växa in i gruppen och var till sist en oskiljaktlig del av den. Det var hon som, fortfarande sorgklädd, brukade stå på målbron med klockan i handen.

Sommarferierna kom, men inte sommaren; vädret var kallt och regnigt. De reste inte hem över lovet (undantaget Phoebe som var sjuk hemma ett par veckor, men hon kom snabbt åter), utan stannade kvar och tränade, allt hårdare och hårdare, mot bättre och bättre tider, med större och större självkänsla och glädje.

Dagama förflöt under träning, kvällarna framför en värmande brasa på Rafiels rum, där de brukade träffas exakt arton minuter i sex. Phoebe kom alltid för sent, eftersom hon var tvungen att klättra på murgrönan på väggen upp till fönstret på andra våningen (damsällskap på rummen var naturligtvis förbjudet). Kvällarna passerade under trevligt småpratande; oftast med en av Bert tillagad måltid som huvudattraktion. Bert berättade historier, Stuart diskuterade filosofi och spelade ibland piano, ackompanjerad av Rafiel på harpa, vilket denne var en mästare på. Ibland smög de sig under sommarmattens få mörka timmar ut på det halvtomma colleget för att genomföra någon av Phoebes galna ideer, som att stjäla dekanus förråd av tavelkritor, ta sig in i Kins Colleges Chapel och spela på orgeln o.s.v.

De levde.

I slutet av sommaren kom solen, europa mobiliserade, laget var i toppform, äpplena mognade och höstroddtävlingarna började. När världskriget började (5/8) vann de sin första seger; när Liege föll (18/8) var de mästare i Cambridge, och när slagit vid Maine utkämpades (6/9-9/9) besegrade de Oxfords roddarlag, ett efter ett.

En klar höstdag, samma sag som Antwerpen föll och Stuart fyllde år (10/10), vann de segern de knappt vågat drömma om - de slog Eton College, som genom sitt läge vid Themsen alltid varit favoriter i rodd; därigenom var Clare College obestridda mästare.

Den kvällen firade de segern, och aldrig hade stämningen varit så hög eller livet så ljust. De var unga och hela livet låg vidöppet framför dem. De svor att aldrig skiljas åt. De umgicks också mycket, åkte aldrig hem på loven, men allt som terminen gick och trädens grenverk ändrade färg från gult till rött till brunt, började vänskapen långsamt att svalna. Rapporterna om krigets fasor kastade nu sina skuggor över tillvaron, och i takt med att temperaturen sjönk och löven föll av träden, svalnade och vissnade deras vänskap.

Terminen tog slut; några tog examina: Stuart i filosofi, varefter han planerade att ge sig ut och resa, Bert doktorerade i astronomi och hade ett väntande arbete på Greenwichobservatoriet, George skulle bli stridsflygare, Jeromy kavallerist, Phoebes ettåriga stpiendiat i Cambridge var slut, och även Francis Rafiel skulle såsmåningom ta värvning.

De tog avsked av varandra, sa "på återseende", men visste att de kanske sågs för sista gången. De skulle dock för alltid minnas detta år som ett av de lyckligaste under sina liv.

London 7/10-1925

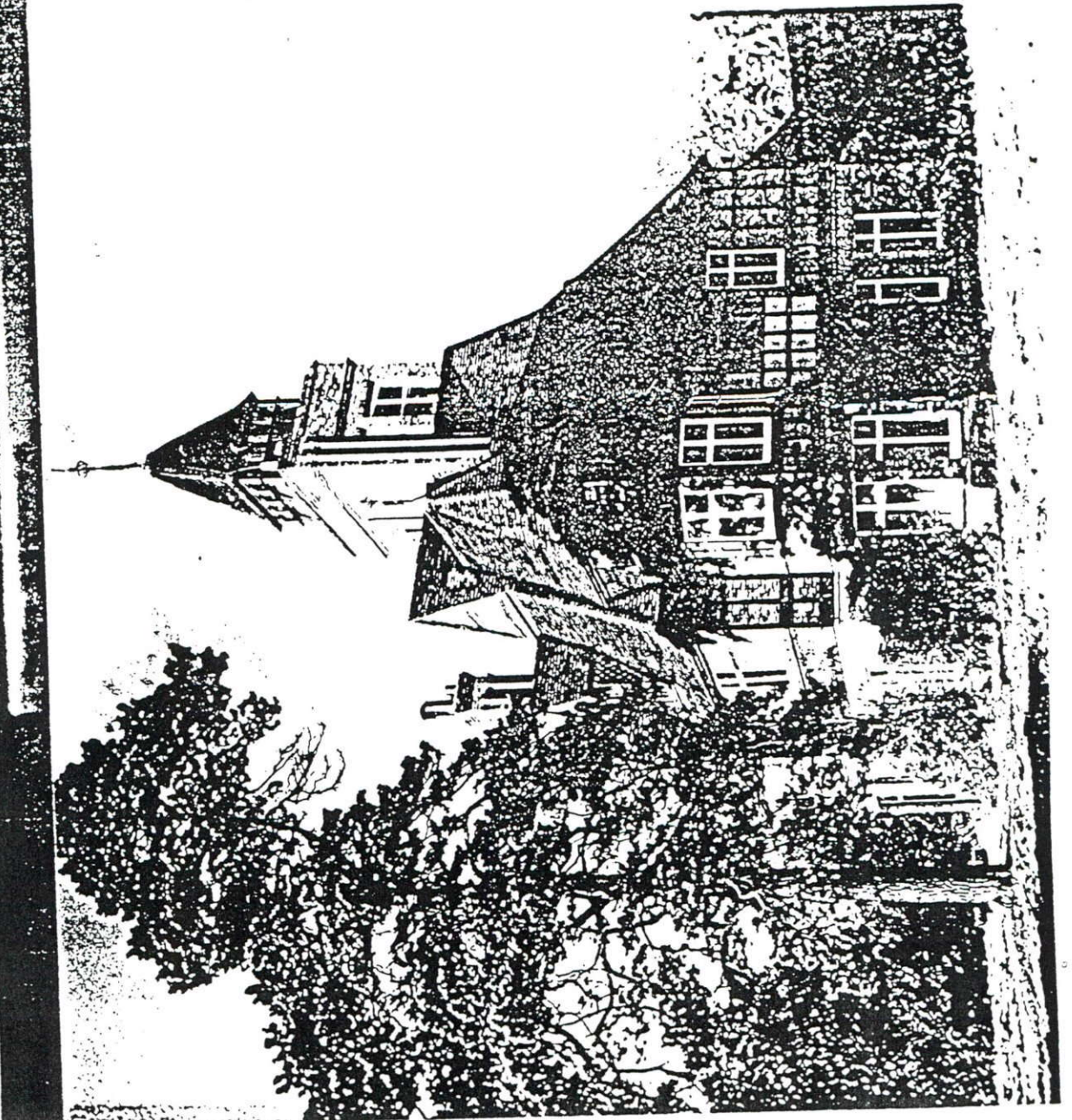
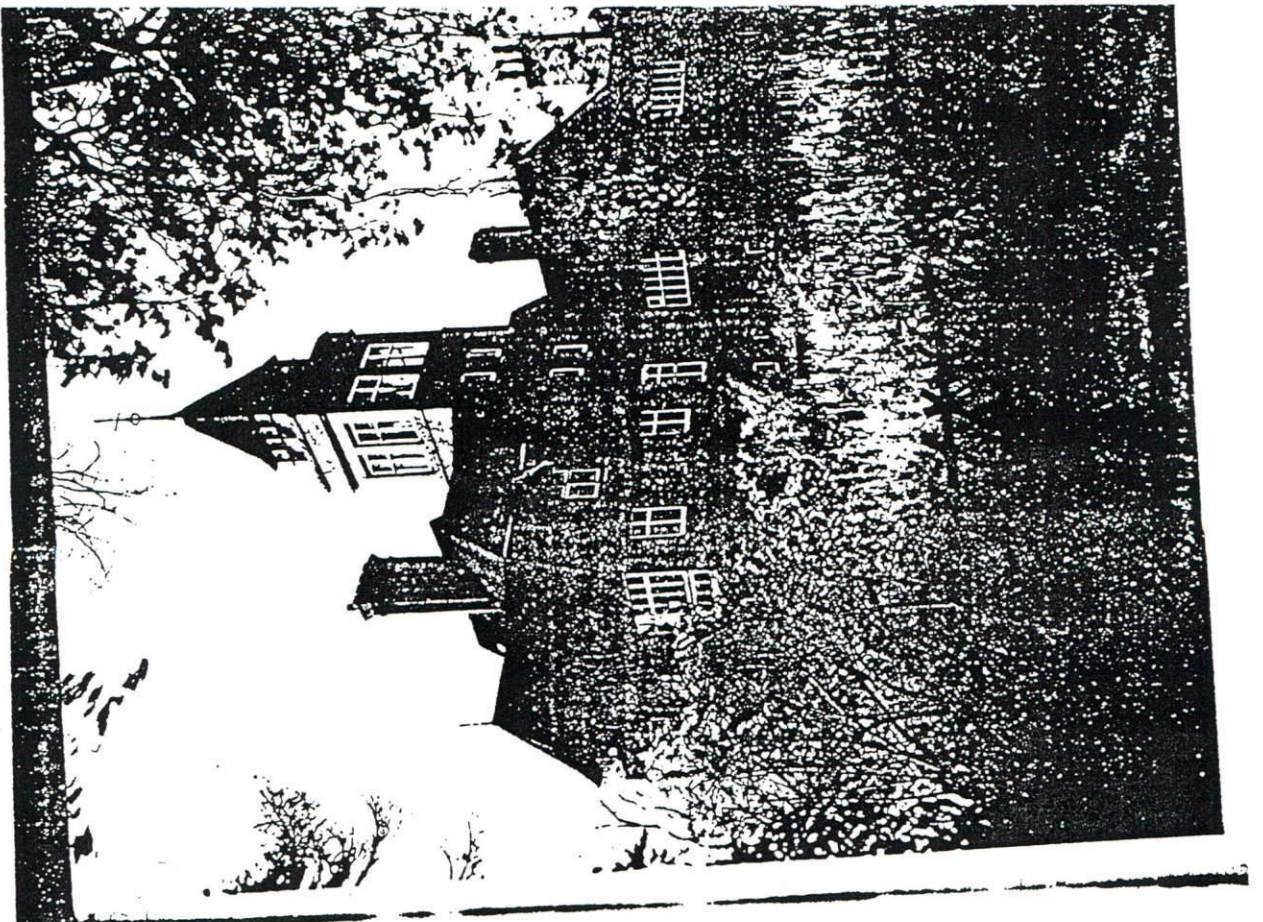
Invjudan:

Den 10/10 är det exakt 10 år sedan
vårt roddarlag slog Eton College
i en historisk seger, och för
att fira den hade jag tänkt en
enkel supé hemma hos mig
(Reese Hodge, 11 Milligan Street, W. E.
London) Naturligtvis träffas
vi kl. 17³⁰.

Följande personer är inbjudna:
Phoebe Camperdown
Bert Hodge Hill
Jeromy Kustoriades
Stuart Quantvil
George Rowley

Med önskan om ett
snart återseende

Francis Ratell

RESERV RUM T HOTEL SOM
 AVTALAT STOP MÖTER PÅ HOLB
 VIAD STAT 5 PM 1 OKT STOP
 FLYTTAT GREJ FRÅN CLARKS ORCH
 STOP PROBLEMFRIIT STOP

B.F.

TELEGRAM → ↑

F. RAFIEL'S HUS ↘ ↓

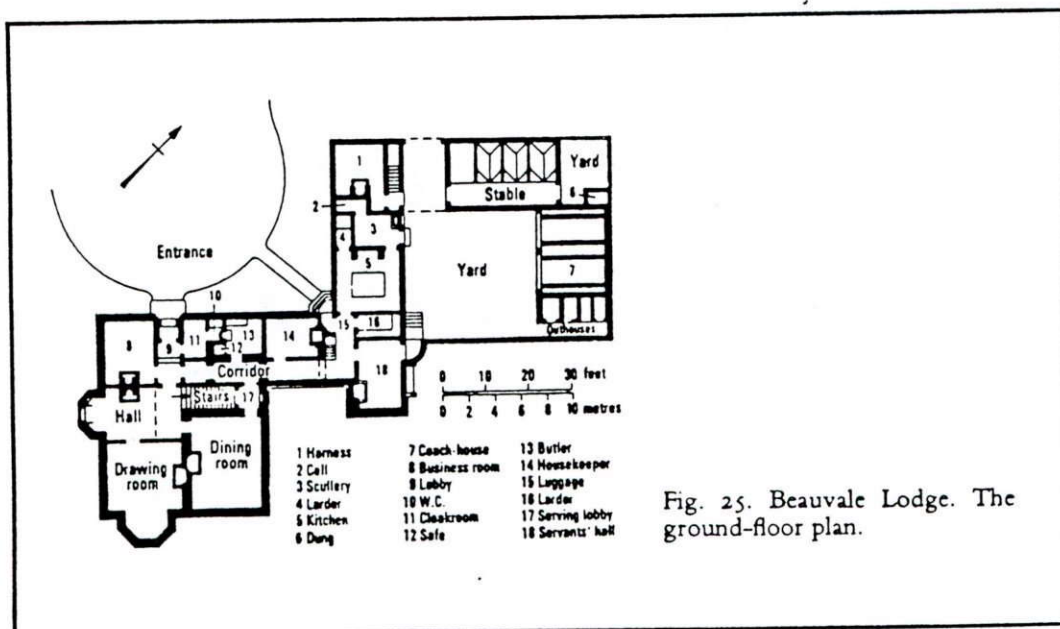
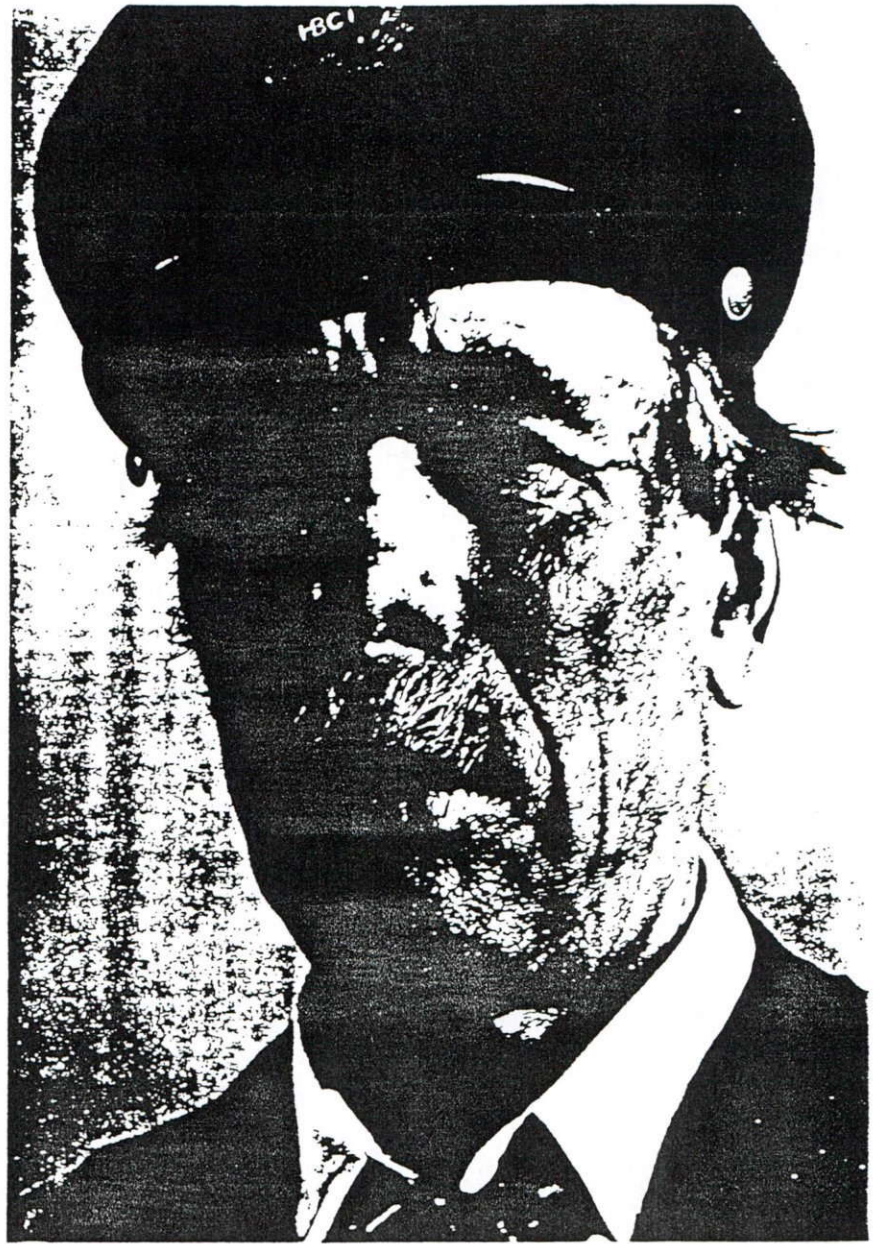

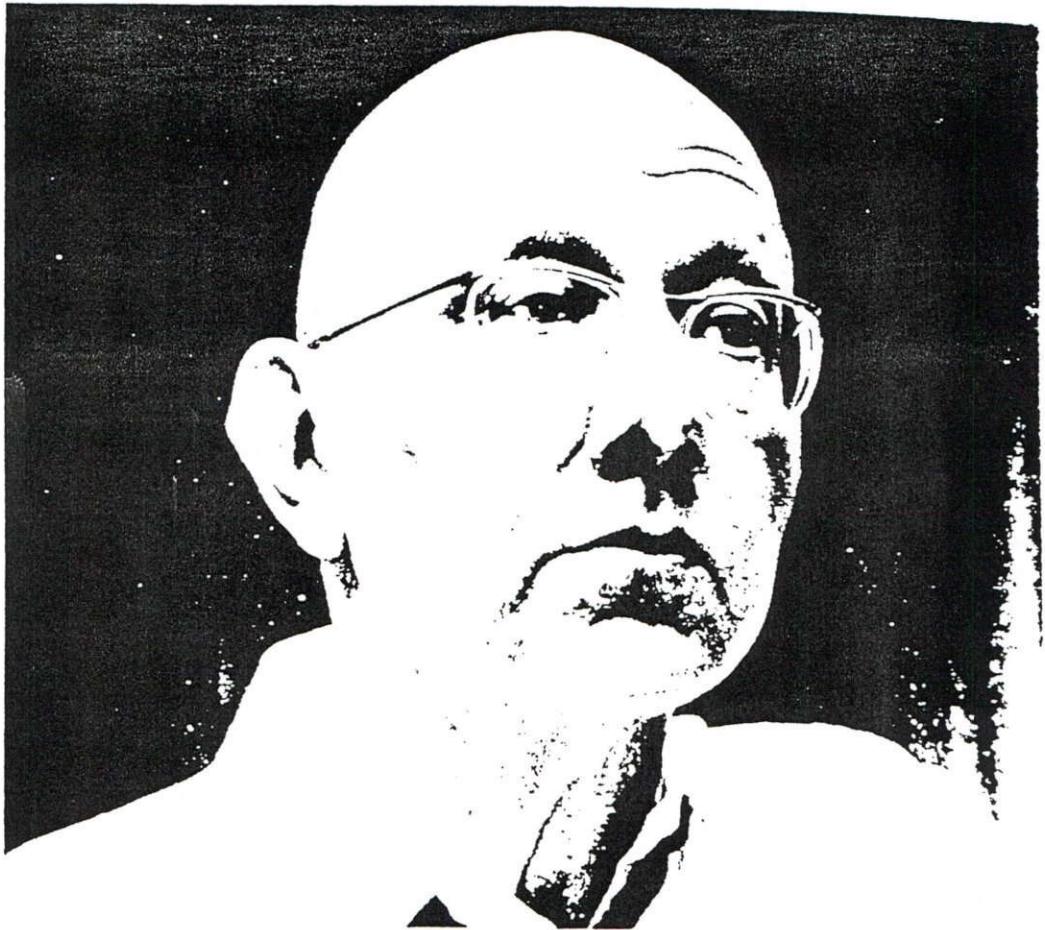
Fig. 25. Beauvale Lodge. The ground-floor plan.

Jeromy Rossperkins

Paul Ormored

K10 H.A.A. →

VISITORS TO LONDON.

TRANTER'S

(Private, Family & Commercial.)

TEMPERANCE HOTEL,

7, 8, 9, Bridgewater Square, Barbican, London, E.C.

RECENTLY ENLARGED.

VISITORS to London will find many advantages by staying at this quiet, clean and home-like Hotel

MOST CENTRAL FOR BUSINESS OR PLEASURE.

Near St. Paul's Cathedral, G.P.O., and all places of interest; 2 minutes' walk from Aldersgate Street, and 5 from Moorgate Street Metropolitan Railway Stations; Termini of the Great Western, Great Northern, Great Eastern, Midland, L. and N. W., L. C. and Dover, and in connection with ALL Railways. 15 minutes' walk to the Law Courts. Trains, Cars, Busses, every three minutes, to all parts of London and Suburbs.

VISITORS' GUIDE TO LONDON :

What to See and How to See it in a Week." (Revd.) With Tariff and Testimonials, post free on application to **G. T. S. TRANTER**, Proprietor. Highly recommended. Established 1859.

+ WHIRLIFLAME +

APARTMENTS &c.

Clean and Well Ventilated Bed-rooms.

Bed-room for one person 1/6, 2/-, 2/6 per night.
" " two persons 3/-, 3/6, 4/- "

According to the size and position of room taken.

The above charges include use of Coffee, Smoking and Reading Rooms, Gas, Fire, Lavatories, &c., &c..

PRIVATE SITTING ROOMS, from 4/- per-day, including Gas and attendance.

BREAKFAST OR TEA.

Plain, with Preserves, &c., &c. 1/-	Plain with 2 Eggs Poached on
Ditto with Cake 1/3	Toast 1/5
Ditto with 2 Eggs or Bacon ... 1/4	Ditto with Rump Steak, Chop,
Ditto with 2 Eggs and Bacon or	Fish, or Ham & 2 Eggs ... 1/9
Cold Meat 1/6	With choice of Tea Coffee or Cocoa.

LUNCHEONS AND SUPPERS.

Chop, Steaks, or Cold Meat, with Potatoes, Bread Butter, and Cheese 1/6
Basin Bread and Milk, Gruel, or Oatmeal Porridge... .. -/6

DINNERS.

Weeks day, as per arrangement. Sundays, at 1.30 consisting of

Joints, Vegetables, Sweets, Bread and Cheese... .. 1/10
Hot or Cold Baths, Hot 9d., Cold 6d.

SPECIAL INCLUSIVE TERMS TO AMERICANS AND OTHERS DESIRING IT.
Visitors are received at a fixed charge of 5/6 per day, to include first-class Bed-room, Roots, Breakfast and Tea with Chop, Rump Steak, Ham and Eggs or Cold Meat at each Meal. (Special Reduced Weekly Terms during the Winter.)

PERFECT SANITARY ARRANGEMENTS.
NO CHARGE FOR ATTENDANCE.

A NEW TRUSS!

NOTE—only Address:
52 Oxford St., W.

**WEIGHS ONLY
 A FEW OZS.**

AN IMPORTANT INVENTION.—Mr. C. B. HARNESS, the well-known Inventor of Electropathic Belts and other Curative Electrical Appliances, has lately introduced a New Truss known as

HARNESS' XYLONITE TRUSS

which has already been highly approved of and adopted by the Highest Scientific and Medical Authorities. It gives complete comfort and support without irritation; and has a beautifully smooth flesh coloured surface of a washable and durable material. It is cheap, and is guaranteed to last a lifetime. No sufferer should be without one of these

**PERFECT
 TRUSSES.**

COMBINES
 HEALTH,
 COMFORT,
 ELEGANCE,
 AND
 CLEANLINESS.

HARNESS' XYLONITE TRUSS

IS Self-Adjusting, Light, Comfortable, and Non-irritating. Can be worn by any person under all circumstances, in any climate. It is absolutely free from Rubber, Leather, and other objectionable material, and is admitted by the most distinguished Surgeons to possess all the advantages and none of the disadvantages of every other Truss in the Market.

Each Truss is guaranteed to last a lifetime.
Skilled advice free of charge.

PARTICULARS FREE ON APPLICATION TO -
C. B. HARNESS, Consulting Electrician,
THE MEDICAL BATTERY COMPANY, LTD.,
52 Oxford Street, LONDON, W.
(Corner of Rathbone Place).

BRONCHITIS, ASTHMA, COUGHS, COLDS, CONSUMPTION,

and all Pulmonary Affections can be immediately relieved and rapidly

CURED by
 simply using
 the

AMMONIAPHONE

For the
 Voice, Throat,
 Chest, and Lungs.

21s. post free. Will last for years.

Recommended by the Royal Family, and principal Physicians, Clergymen, Vocalists, and Public Speakers throughout the country. New illustrated Pamphlet, with copies of Thousands of Testimonials may be had **FREE OF CHARGE** on application to **Medical Ammonia Co., Ltd., 52, OXFORD STREET, London, W.**
(Corner of Rathbone Place.)

112 Suffolk St.
London W. E.

Sept 17 1924.

Käre Jerry!

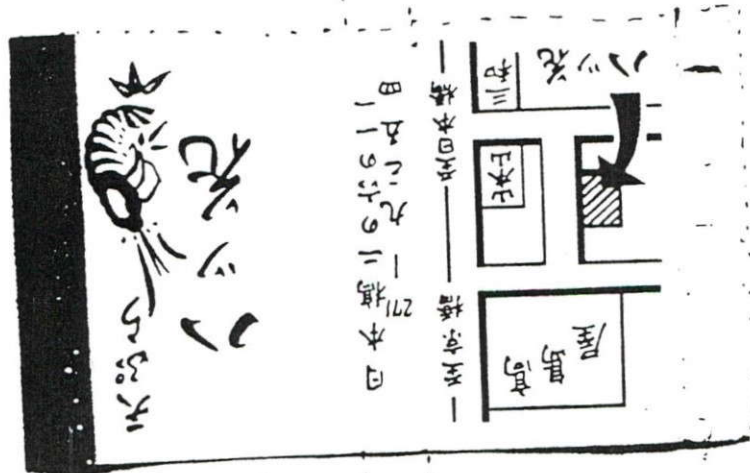
Jerry, jag har idag strängeligen tillrättat-
visat Ms. Polly, min sjuka syster. Ungdomar är
inte som på vår tid. Inte ens ungdomarna i
det militära sköter sig här jag hört. Jag har
redan varit i Hyde Park och matat duvorna.
Droskan till parken är dyr, men brödet är gratis.
Jag känner kvartersbagaren. Du skall veta att
du alltid är välkommen på te. "affärerna"? Det
hur går det förresten med "affärerna"? Det
börjar väl inte bli för farligt?

Högaktningfullt,
M. Percival Patton

MAJOR P. WALTON

TÄNDSTICKSASK

TEMPERANCE HOTEL

Sept. 1 Name Room

MR. & MRS. WHITE	D
MR. & MRS. FRENCH	D
MR. MACARTHUR	S
MR. Alloway	S
Mr. Bedshaw	S
Mr & Mrs. Nickolson	D
Mr McKenzie	S
Mr Radley	D
Mr. ...	S
Mr Newby	D
Mrs. WAIN	S
Ms. Beyma	S
Mr. ...	S
Mr. Cyril Hynes	T
Mr. Jeremy Rossperkins	T
Mr. Paul Ormored	T
Mr. and Mrs Sunde	D
MR. PHELPS	S
Mrs. McKee	D
Mr. Ford	S

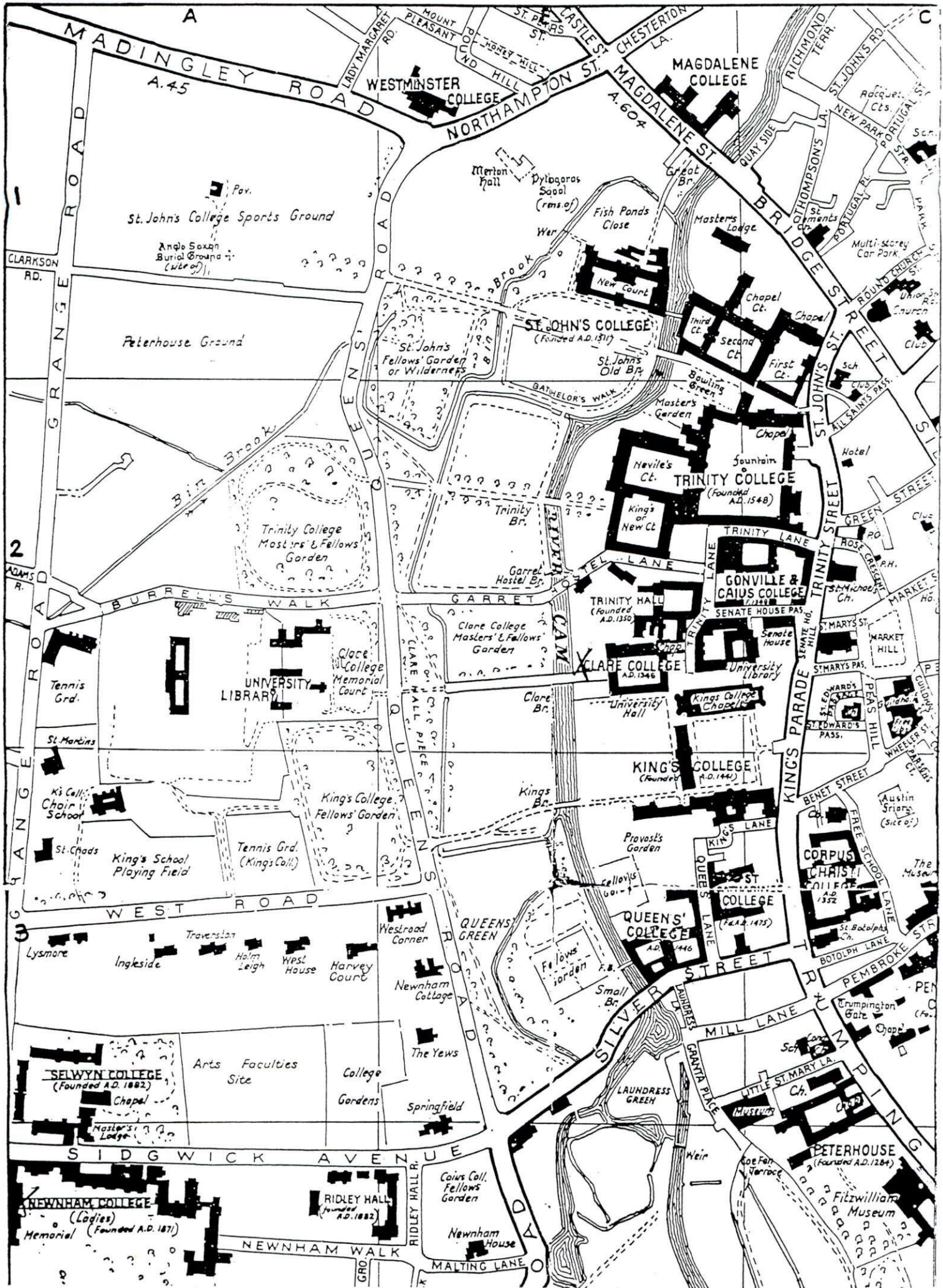
Cambridge Trinity College
15 sept. 1924

Jag har läst ert ära anteckningar och tittat på materialet Ni sändt mig, men har inte riktigt förstått vad ni är ute efter. Djurformerna behöver inte vara annat än kukmakarens fantasi, medgett att de kan uppvisa stora likheter. Jag föreslår att ni ägnar ert ansträngningar åt något mer fruktbart ämne, t. ex periodindelning på "red trousers, white made male".

James Cromarty
James Cromarty, Prof.

JEROME KASTORIADIS

A B C

MADINGLEY ROAD A.45

WESTMINSTER COLLEGE

MOUNT PLEASANT RD. ST. PETERS ST. CASTLES CHESTERTON

LADY MARGARET RD. HILL NORTHAMPTON ST. A.604

MAGDALENE COLLEGE

CLARKSON RD. GRANGE ROAD

St. John's College Sports Ground

Peterhouse Ground

St. John's College (Founded A.D. 1317)

TRINITY COLLEGE (Founded A.D. 1548)

GONVILLE & CAIUS COLLEGE (Founded A.D. 1328)

CLARE COLLEGE (Founded A.D. 1346)

KING'S COLLEGE (Founded A.D. 1442)

QUEEN'S COLLEGE (Founded A.D. 1446)

SELWYN COLLEGE (Founded A.D. 1882)

NEWNHAM COLLEGE (Ladies) (Founded A.D. 1871)

RIDLEY HALL (Founded A.D. 1882)

PETERHOUSE (Founded A.D. 1284)

WEST ROAD

SIDGWICK AVENUE

NEWNHAM WALK

MALTING LANE

TRINITY LANE

GARRET

BURRELLS WALK

TRINITY LANE

TRINITY LANE

TRINITY LANE

TRINITY LANE

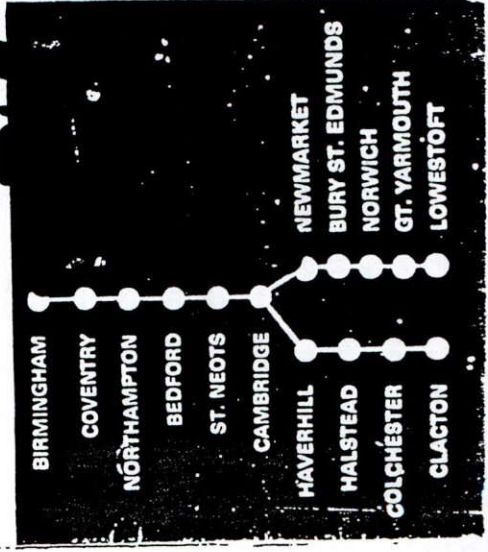
SERVICE 905

Jointly operated with

NATIONAL EXPRESS

BIRMINGHAM - COVENTRY
 NORTHAMPTON - BEDFORD
 CAMBRIDGE
 NORWICH
 HALSTEAD
 COLCHESTER
 CLACTON
 GT. YARMOUTH
 LOWESTOFT

Including Part of National Express Services 747 and 907 and Premier Travel/Yelloway Services 877/878
 Showing full service between Northampton Clacton and between Birmingham and Lowestoft

PRINCIPAL BOOKING AGENTS

BEDFORD Frames Tours United Counties	4 Allhallows 103 High Street Allhallows	COVENTRY Midland Red Harry Shaw Travel	Pool Meadow Pool Meadow	LOWESTOFT Eastern Counties	Gordon Road
BIRMINGHAM All Midland Red/West Mid P.T.E. Offices Pickfords Allenways	18 Colmore Circus Bull Ring Centre	FRINTON Hymer Travel	115 Old Road	NEWMARKET Eastern Counties	Fordham Road
BURY ST EDMUNDS Eastern Counties	Bus Station	GREAT YARMOUTH Eastern Counties	Wellington Road	NORTHAMPTON Frames Tours	3 Kingsthorpe Centre 47 The Draper 11 Weston Fave. Centre Greyfriars Bus Station
CAMBRIDGE Premier Travel	Drummer Street Rose Crescent	HALSTEAD Premier Travel	High Street	NORWICH Eastern Counties	Surrey Street
CLACTON Eastern National National Travel (Summer)	Jackson St. Bus Station Wash Lane Coach Station	HARWICH Eastern National	Bus Station	ST NEOTS Pickfords Travel	High Street
COLCHESTER Eastern National	Queen Street	HAVERHILL Premier Travel	Jubilee Walk	THETFORD Premier Travel	Well Street
		HOLLAND ON SEA Supatravel	359 Holland Road Holland on Sea	WITHAM Witham Travel	32 Newland Street

Bookings can also be made at any Premier Travel National Express Yelloway or P.S.V. Operators Offices or Agents

PREMIER TRAVEL SERVICES LTD. SERVICE 905

Including Fares on Services 877/879/747 and 907

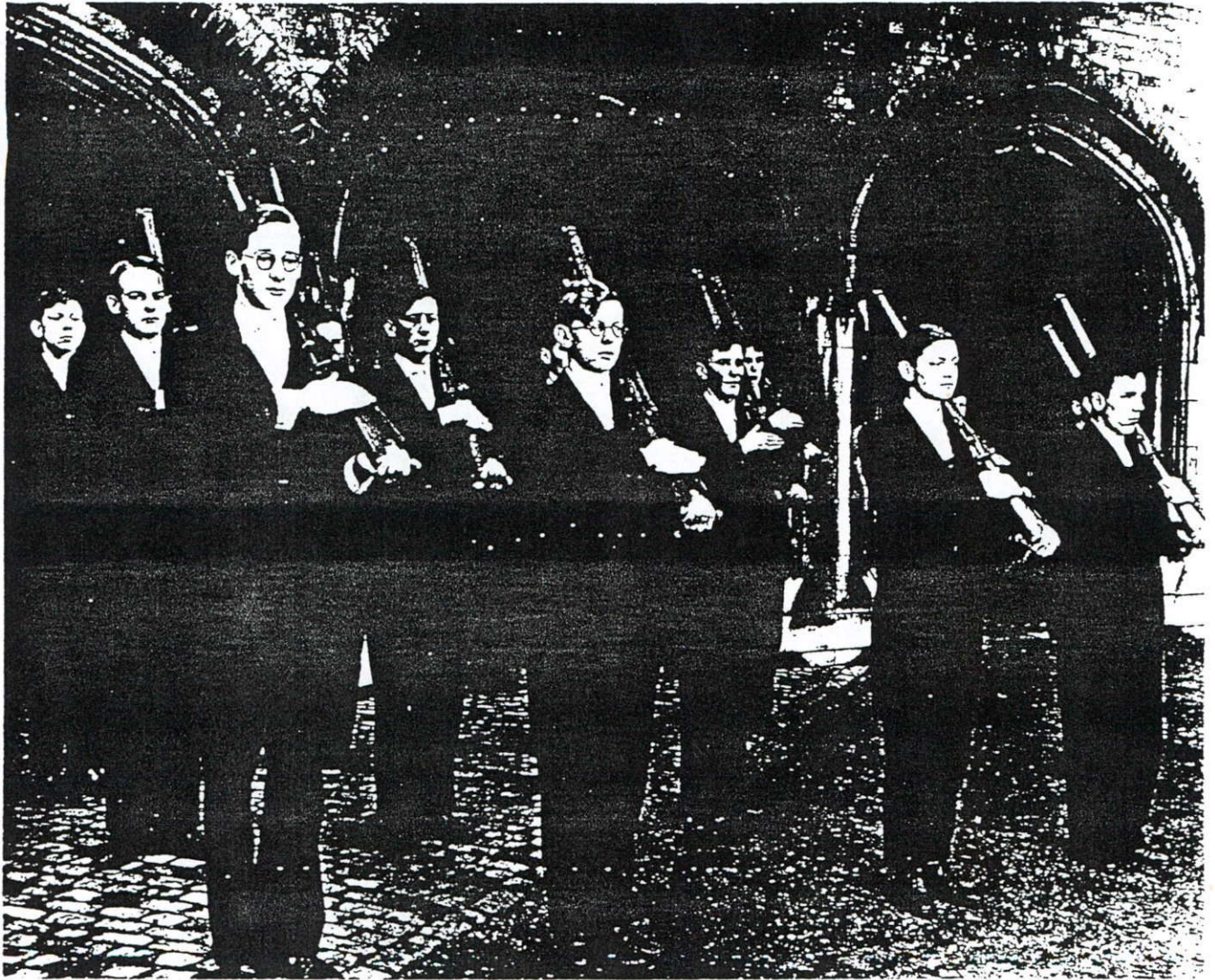

Birmingham 100* 150* 250 350 280 400 340 500 480 700 500 740 560 820 600 900 680 1000 740 1100 820 1220	Coventry 250 350 280 400 340 500 480 700 500 740 560 820 600 900 680 1000 740 1100 820 1220	Northampton 280* 400* 300 440 440 620 520 740 570 880 620 880 660 940 780 1100	Bradfield 280 400 360 520 400 580 460 660 460 660 520 740 720 1040	Bedford 300 440 400 580 460 660 460 660 520 740	Eaton Socon, St. Neots 320 460 380 520 400 580 460 660 520 740	Cambridge 180 260 300 420 360 520 400 580 400 580	Linton 260 420 480 580	Haverhill 260 420 480 580	Baythorne 260 420 480 580	Ridgeway 060 100 060 100 060 100 300 440	Qt Yaldem, S. Hedingham 280 380 280 400	Halstead 280 400	Earls Colne, Colchester 400 550 400 550	Wivenhoe Park, Clacton 400 550 400 550
Single DR	Single DR	Single DR	Single DR	Single DR	Single DR	Single DR	Single DR	Single DR	Single DR	Single DR	Single DR	Single DR	Single DR	Single DR

Special offer
 A special fare is available for the 2515 Cambridge to Linton and Haverhill to Colchester and Clacton.
 This offer is restricted to the 2515 Cambridge to Linton and Haverhill to Colchester and Clacton.
 No further reductions to Students or OAPs.

Birmingham 800 875 900 975 1000 1100 1100	Coventry 800 875 900 975 1000 1100 1100	Northampton 500 675 625 850 700 950 725 975 750 1000	Bradfield 500 675 625 850 700 950 725 975 750 1000	Bedford 350 475 450 600 525 700 525 725 550 750	Acle 125 175 125 175 125 175 125 175	Eaton Socon St. Neots 250 350 375 500 400 550 425 575 450 600	Cambridge 175 250 250 350 250 350 275 375 300 400	Newmarket 150 200 250 350 250 350 225 300 250 350	Bury St. Edmunds 100 150 150 200 175 250 175 250	Thetford 100 150 150 150	Attleborough 150 200 200 200	Wymondham 150 200 200 200	Hethersett, Norwich, Thorpe 200 275 300 400 300 400 325 450 325 450 350 475	Acle 200 275 300 400 300 400 325 450 325 450	Great Yarmouth 200 275 300 400 300 400 325 450 325 450	Gorleston, Hopton, Lowestoft 200 275 300 400 300 400 325 450 325 450	
Single DR	Single DR	Single DR	Single DR	Single DR	Single DR	Single DR	Single DR	Single DR	Single DR	Single DR	Single DR	Single DR	Single DR	Single DR	Single DR	Single DR	Single DR

Codes DR - Day Return
 PR - Period Return
 * Summation fares only for through journeys where passengers change coaches at Birmingham.
 REDUCED FARES ARE AVAILABLE FOR CHILDREN (Aged 5 and under 17), STUDENTS AND OAPs
 Enquire at your travel agent for full details of these concessions.

P. H.

- 1824 Konstantin Kontorlis till England
1833 Georgos Kontorlis föds
1837 K. Kontorlis dödas i krogslagsmål
1863 Georgos K. gifter sig med Miss Victoria Echelm
1868 Norman K. föds
1867 John K. föds
1867 Victoria K. avlider (strax efter födseln)
1885 Norman

skällavriktas för drap
men förklaras för sinnessjuk

 (Euston-affären)
1897 John C. (som bytt namn till Carpenter) gifter
Elisabeth Frederike.
1899 Phoebe föds
1909 Maud föds, Elisabeth mördas efter
födseln (p.g.a. ej hans barn?) John
begår självmord innan han ~~går~~ kan
gripas.
1914 Maud avlider i "drunkningsolycka"

Mönstret stämmer perfekt

Högre medellivslängd än i övriga släkter
Phoebes läkare skickade journalen från
sista läkarundersökningen till experter i
Paris. Troligen livshotande, men diagnosen
förbryllande

B. H. H.

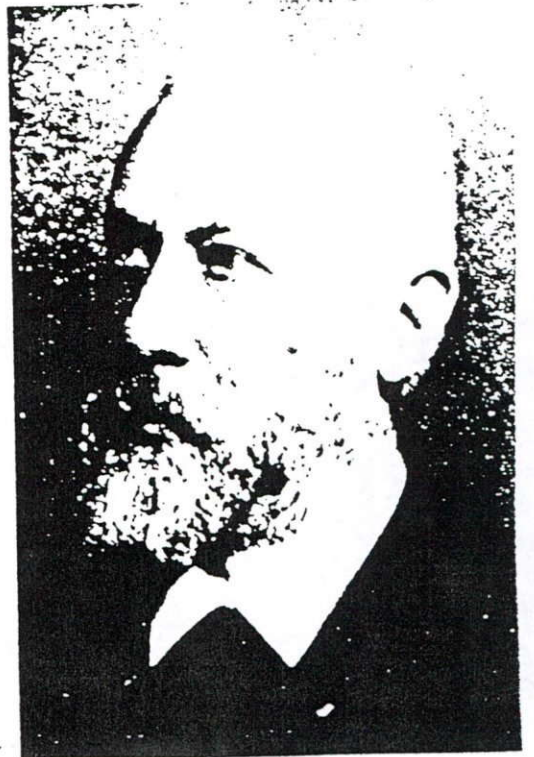
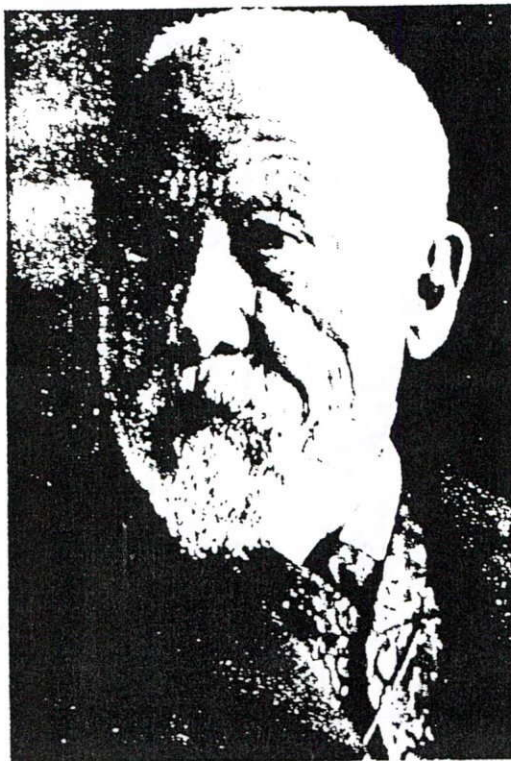
- (?) 1822 Vassos Papadopoulos till England
1844 David P. Gids
1860 ändrar namn till Hodge Hill
1886 Bert Hodge Hill föds (moder Emily)
1889 David släpps ur tukthus, tillbringat 3 år där
för våldtäkts försök

~~David Hodge Hill~~

- En farbröder (Tom) självmord
- En kusin sinnessjukhus

George Lyell var
en trevlig kille
trots allt

BERT'S FAR

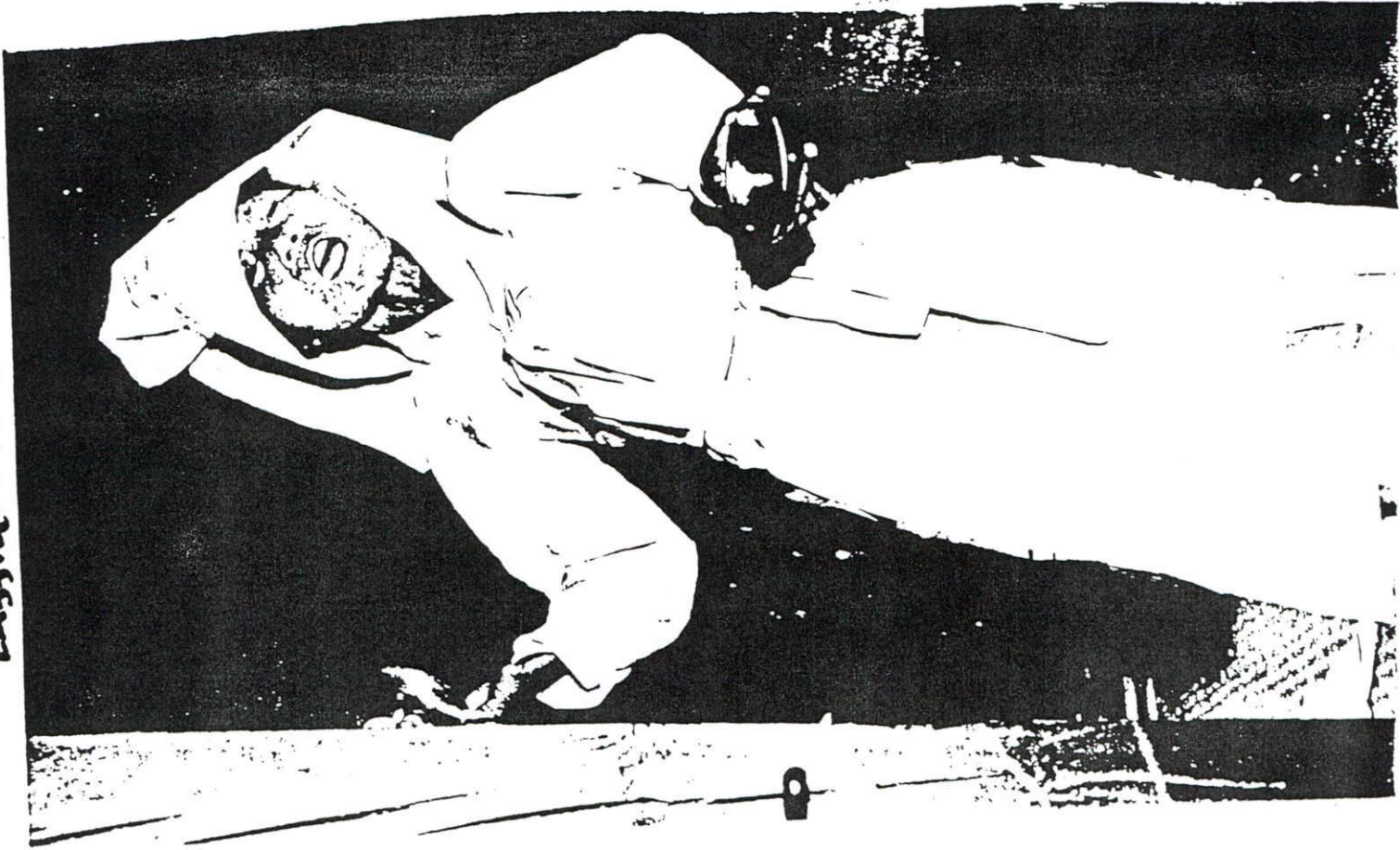

PROF. CROMARTIE
DEC. HECKETHORNE

LASSIGT EOTUS

53118

Willner's

65 WESTWOOD AVENUE, WESTWOOD

NAME Jason Kitchener

ADDRESS _____

DATE 3/10 REC'Dr _____ CLERK S.C.

	<u>6 pairs of brunnsbortningssock 20</u>		

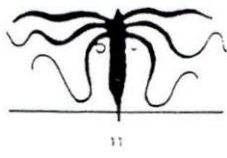
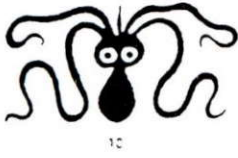
JANE SCOTT

THANK YOU. KEEP THIS SLIP, IT IS YOUR GUARANTEE AGAINST ANY ERROR.

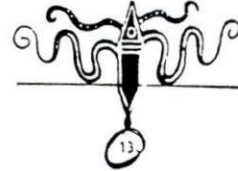
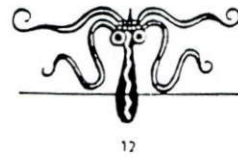
21. CUTTLEFISH *continued*

ON STEMMED CUPS

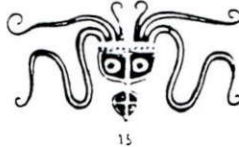
III A 2/

III A 2/B

III A 2

III A 2/B

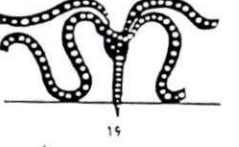
III B

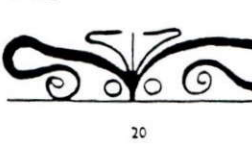
III A 2

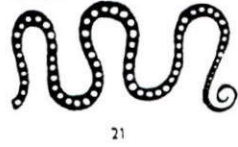
III B

III A 2/

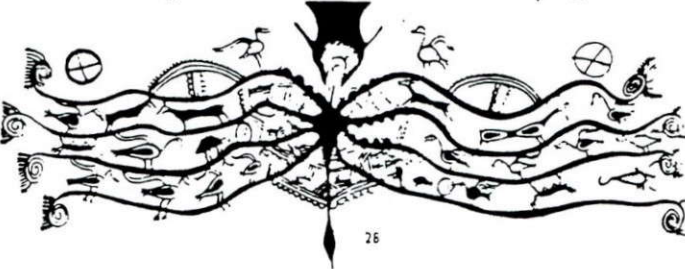
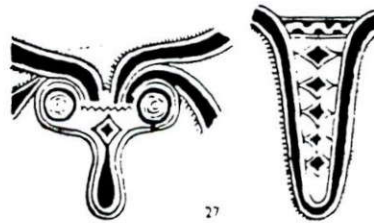
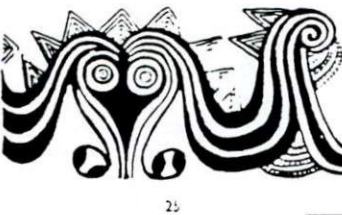
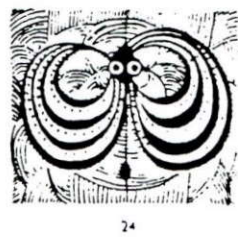
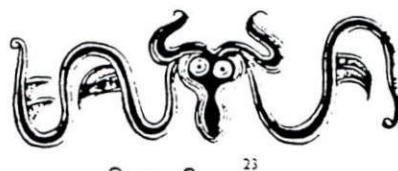

III A 2/B

III C TYPES

III C 1

III C 2

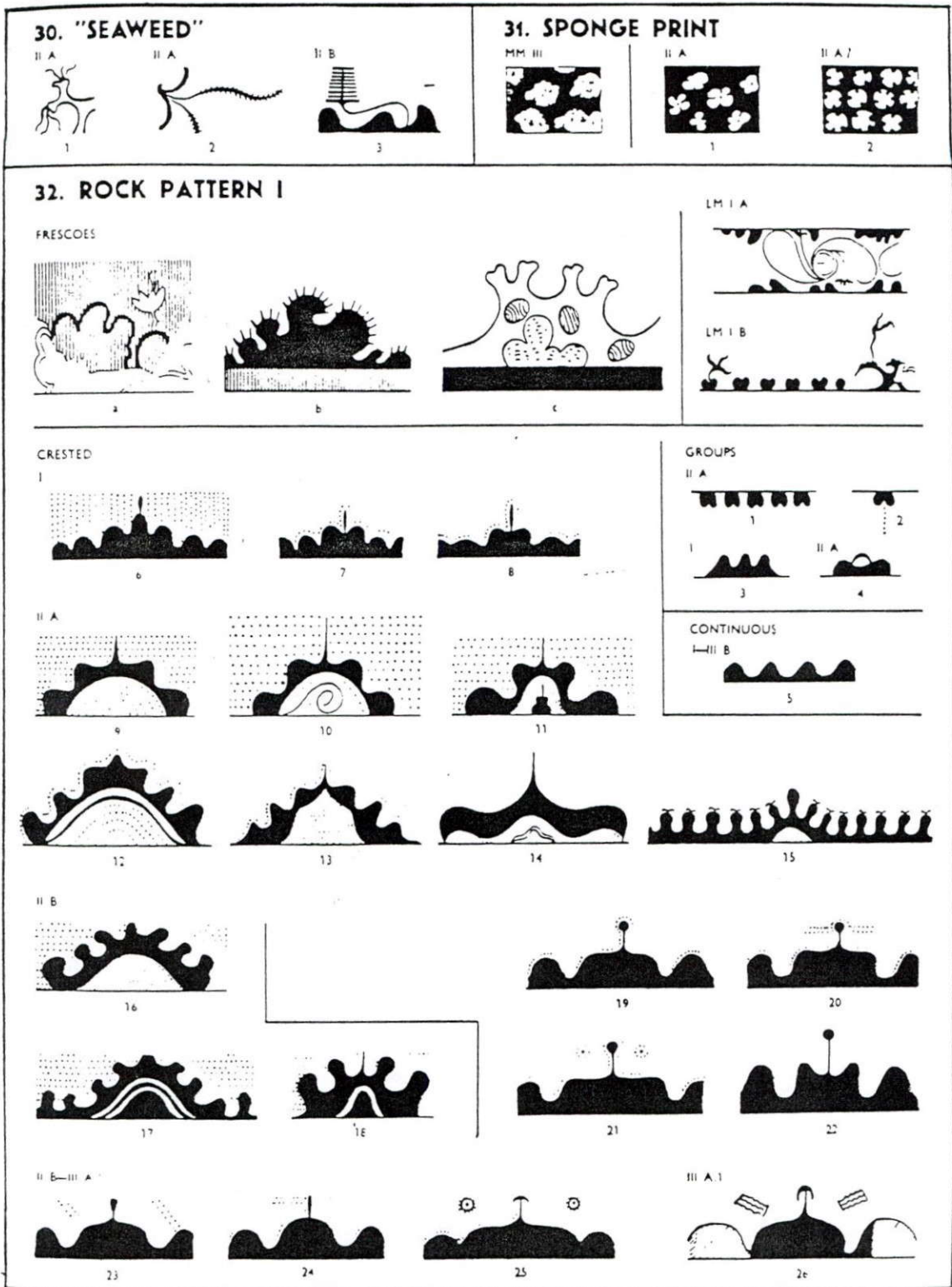
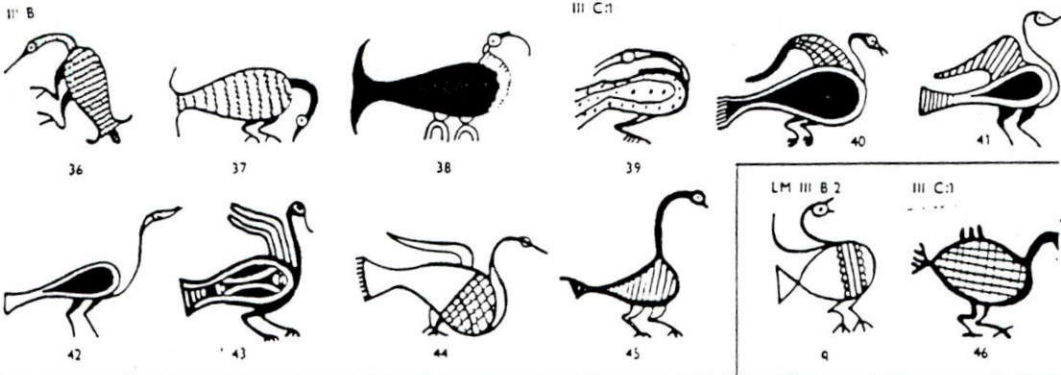

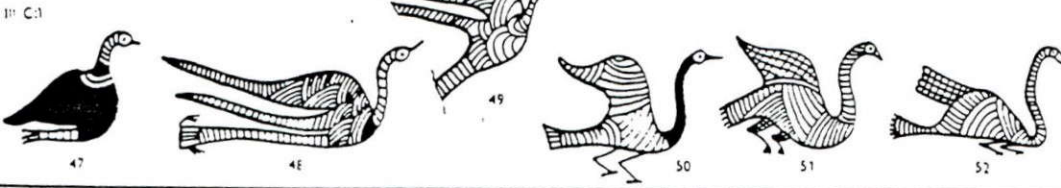
FIG. 54.

7. BIRD *continued*

LATE EASTERN TYPE

LATE MAINLAND TYPE

8. VARIOUS ANIMALS

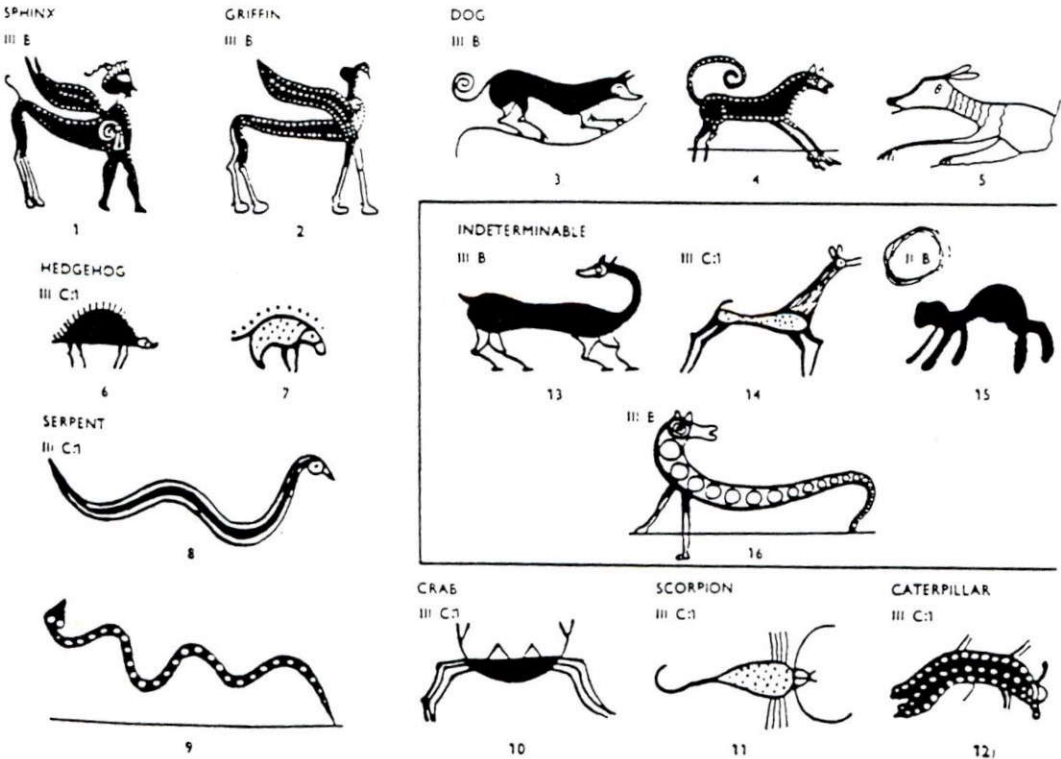

FIG. 31.

Myc. III A:1—III A:2

Palaiochori; see above, II B.

Spata; see below, III B.

Attica, Unknown site.

A group of seven vases, probably from one and the same tomb:

74, 149, 159, 187, 225, 239, 269.

Thebes, K., T. 17.

The tomb was evidently not plundered (the stomion walling was preserved, and gems were found), but the contents were much disturbed, apparently through the falling in of the roof; in this way later burials fell down into the chamber. The fragments fig. 123: *a*, *β* (sherds in LM III A style [?] — see below, p. 107, n. 7) were found in the stomion walling and the bowl fig. 212 (type 279) near by in the dromos. In the chamber were the fragments of a squat jar (type 82) and of stemmed cups (p. 175). This may be a III A:1 group, but the presence of a figurine of 'Y' type is a suspicious circumstance (cf. below, p. 88 f.) — it may, however, be intrusive.

(82), 279.

Ialysos,

NT. 31.

In this tomb nothing seems to be later than III A:2. Three III A:1 vases identified:

19, 144, 185.

NT. 36; see below, III C:1.

NT. 50.

Same chronological limits as in NT. 31. III A:1 :

23, 144.

Maroni, T. 23 ?.

According to *CMCat*, p. 188, this tomb contained of Myc. ware only the ring kernos (type 197) and "various sub-Mykenaeen vases", but in the Cyprus Museum there are five more II B III A:1 vases with the same provenance given:

28, 31², 84², 197.

MYC. III A:2 GROUPS.

Closed find groups.

Isolated.

Ialysos, NT. 29.

One burial. The "brocchettina", no. 7, and the "coppettina", no. 8, cannot be identified. The jug with pinched rim, no. 5, is perhaps imported.

(34), 39, 85, 194.

Katna.

Immediately east of the sanctuary of Nin-Egal there is a structure called "Salle de la Pierre noire", so named from the find of a black stone, apparently a baetyl (compare the cult place at H. Eirene, *SCE*, II, p. 809). Here nine vases, mostly in fragments, were found: Myc. III A:2 *c*, nos. 109, 110; Cypriote Base-ring cups, nos. 111, 112; plain local ware, nos. 113—117. Two sherds of no. 109 (type 34) were found in the sanctuary of Nin-Egal. The circumstances of the finding indicate that nos. 109—112 were broken *before* the final destruction of Katna by the Hittites, which took place shortly before 1370 B.C. (cf. below, p. 112). III A:2 : 34, 52.

H. Iakovos, Bronze Age Sanctuary.

In the centre of the exterior court of the sanctuary there was a sacrificial terracotta basin. In and around this basin nine vases were found, evidently votive vessels *in situ*: 4 Myc. III A:2 *c* and 5 LCyp. II, *i. a.* a White Slip I krater, no. 18. III A:2 :

7, 44, 47, 113.

5/10-24

Hessan!

Sag hur fixat kartor över
hanses hus, men några kartor
över lokalsystemet har jag ej
lyckats grejja.

Outy

P.S. Jag hade syn på er
ville när han besökte en adress
på White Chapel Road. (No 346)
Man lämnade bilen med en
svartbustig, skuggig kille. När jag
frågade en gatuförsäljare om kille
sa han att han hette Quiseppe
Arias. Något att kolla kvar?

----- ✂ -----

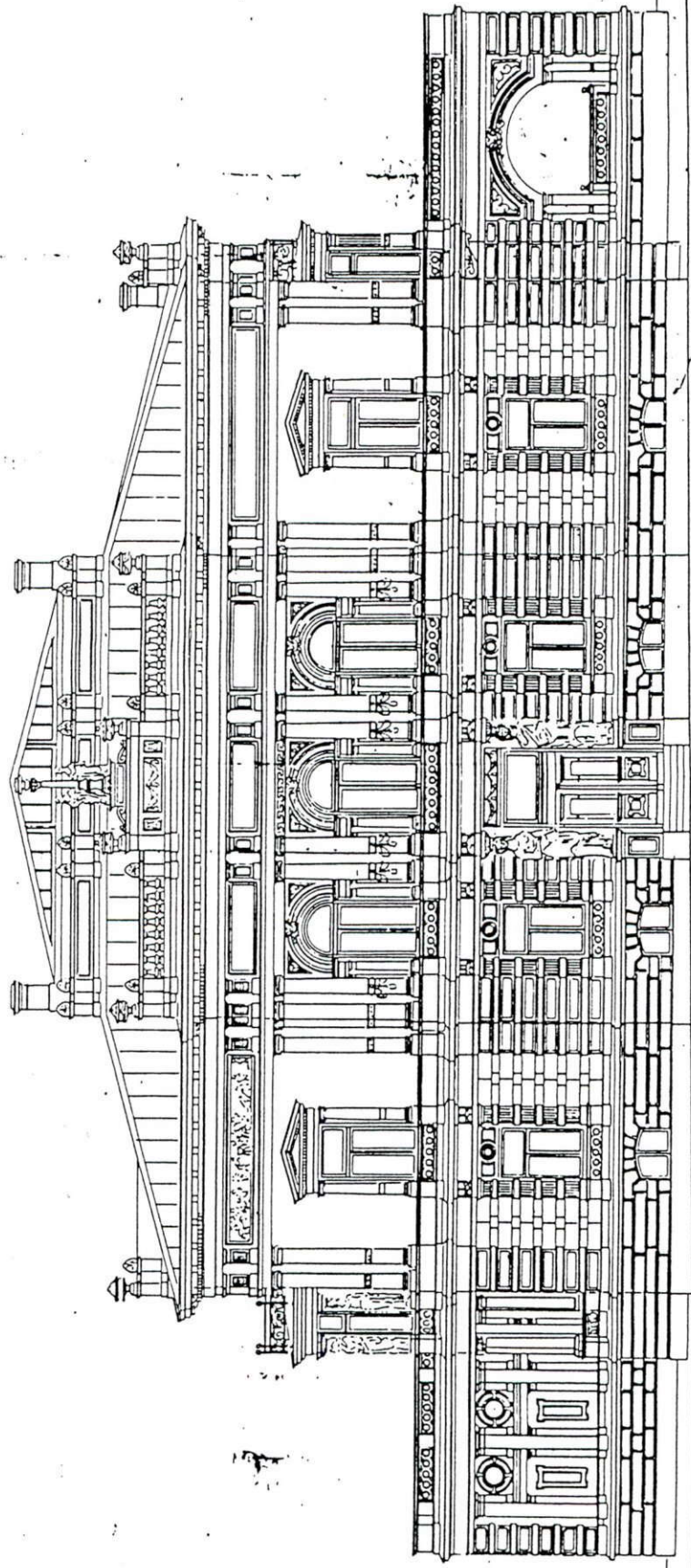
PS TILL SPELLEDARNA!

QUISEPPE ARIAS KOR på

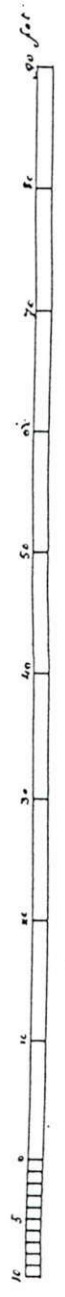
WHITE CHAPEL ROAD No 346

FJTNING TILL NYBYGGNAD Å TOMTERNA N° 506 I STADENS 14DE ROTE.

a.
d. 28 maj 1885
G. Jansson
f. f. Hvarnässten

FAÇADE

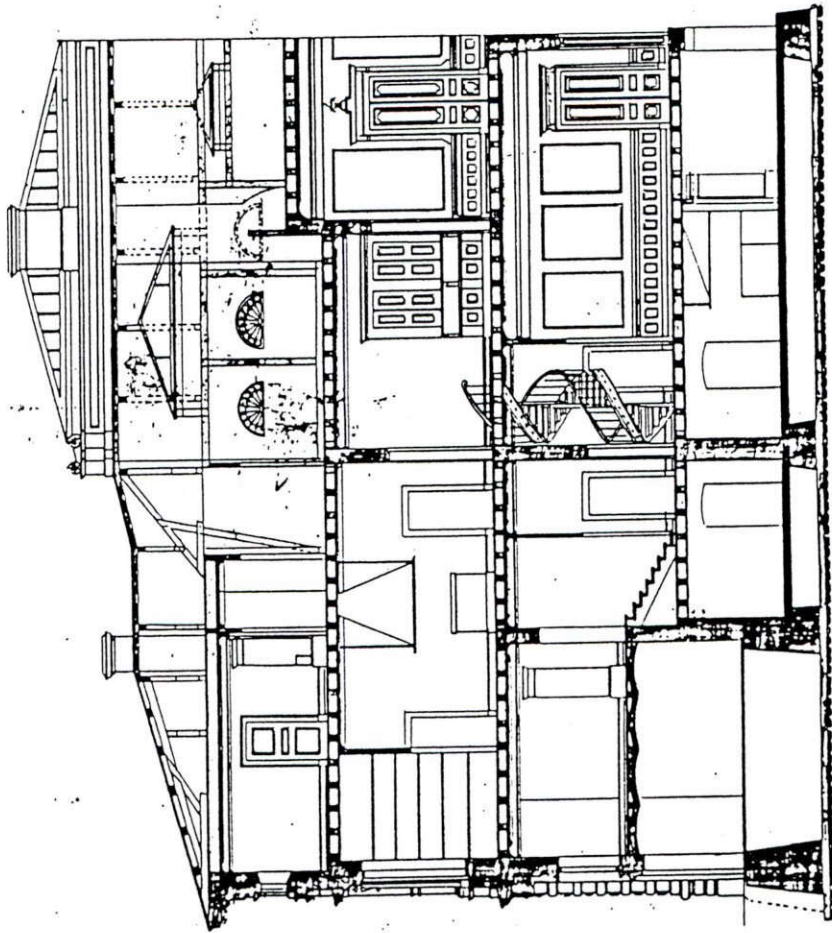
1887

1124

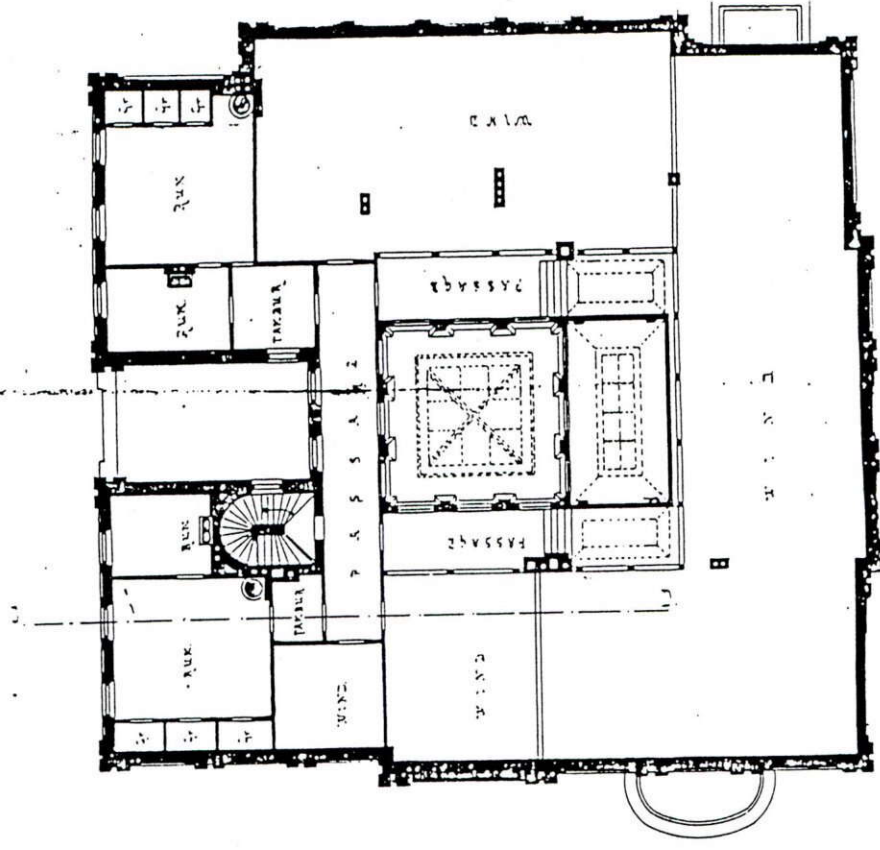
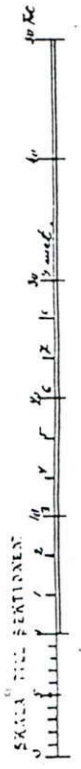
RITNING TILL NYBYGGNAD Å TOMTERNA N° 506 I STADENS 14de FÖTE

P. 8. 8

Gr. u. a.
Sjy. d. 28 maj 1887.
S. C. Stenroos
I. H. Annersten

SEKTION I C.D

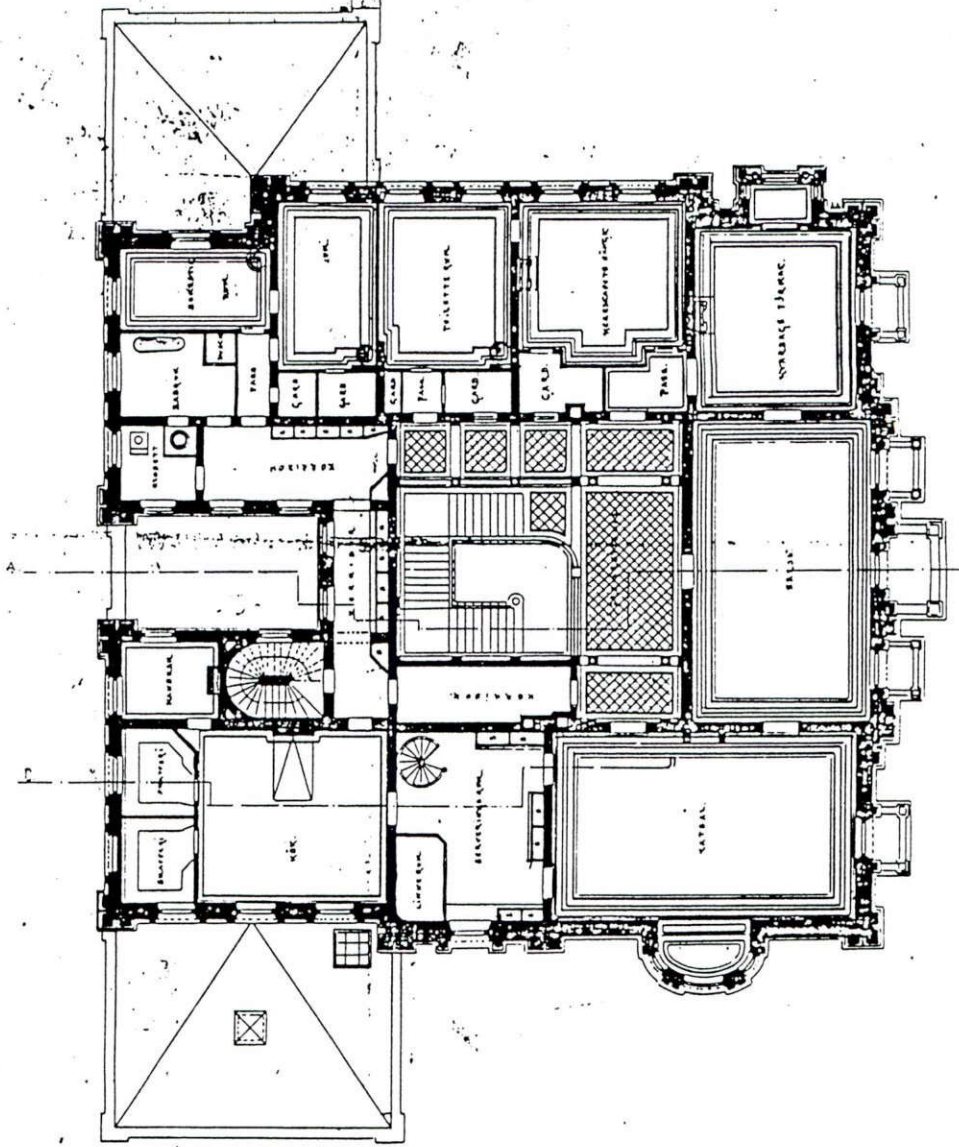

PLAN AF VINDSVÅNINGSK.

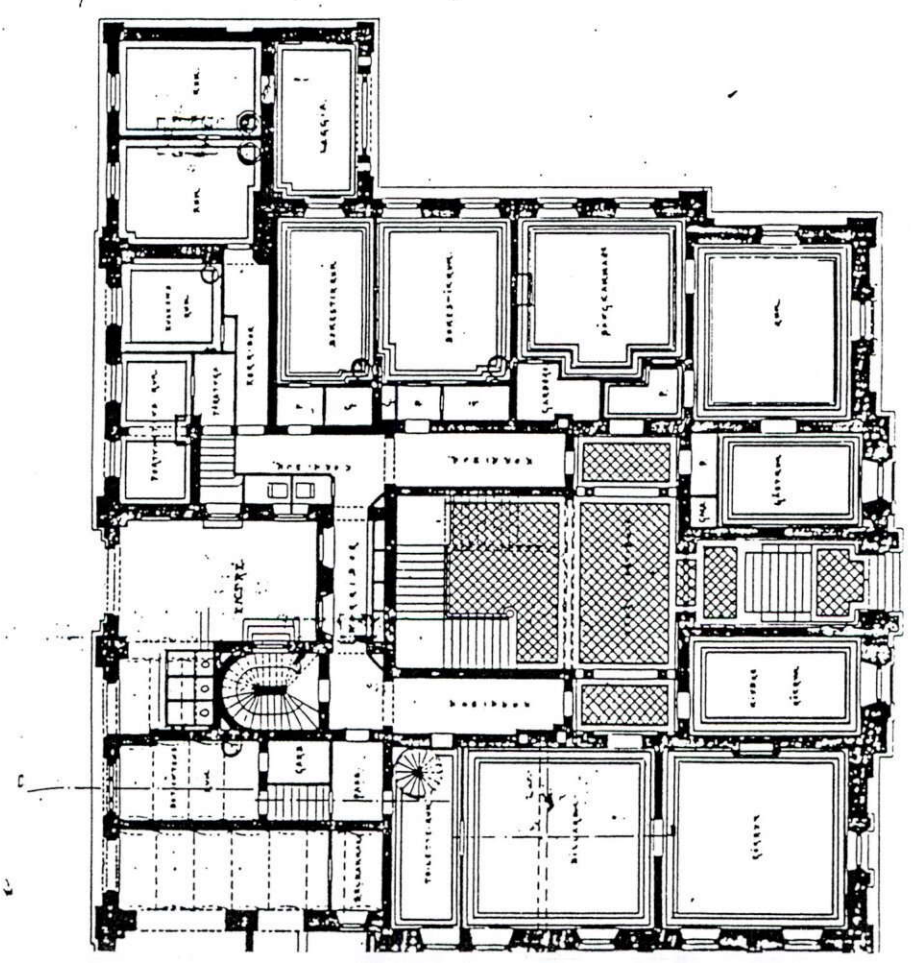

RITNING TILL NYBYGGNAD Å TOMTEFNA N° 566 I STADENS 14DE FÖTE -

1888
 af
 arkitekt

PLAN AF DEN VÄNDRINGEN.

PLAN AF DEN VÄNDRINGEN.

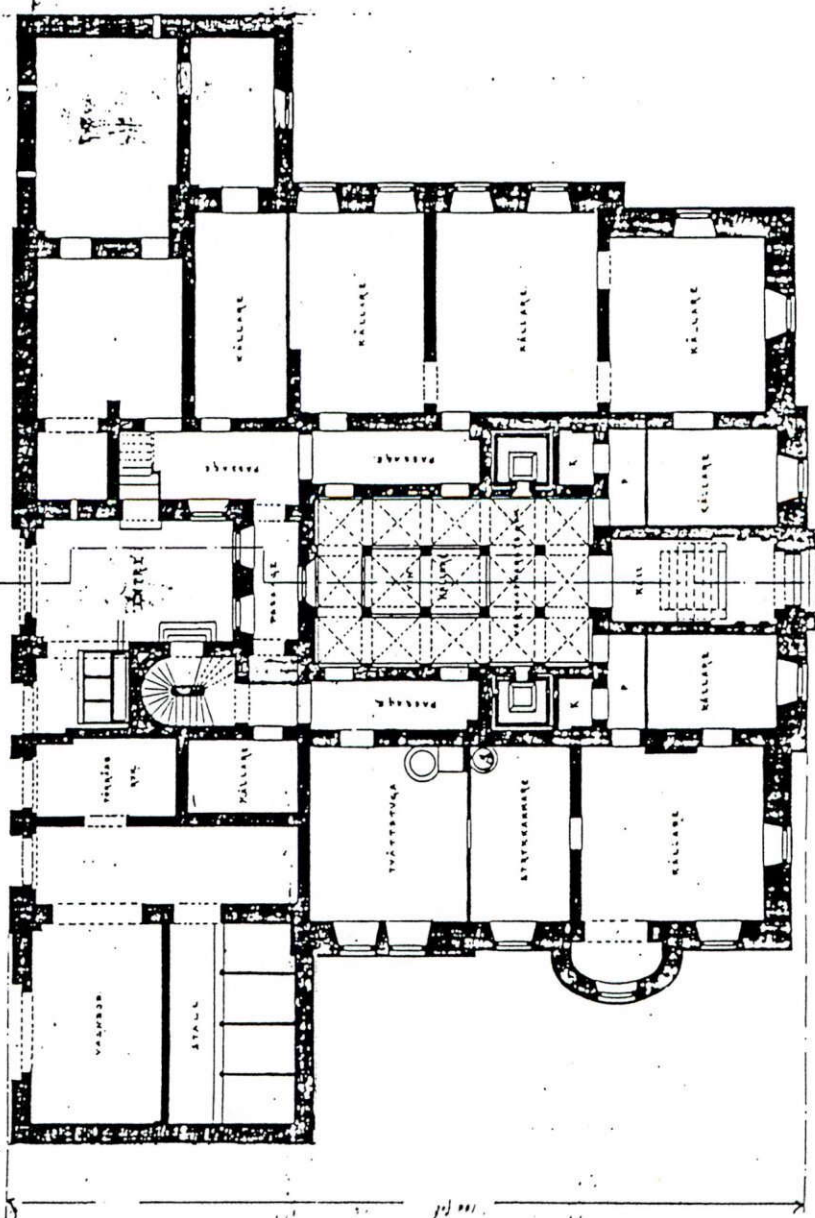
№ 4277

PL 1-9.

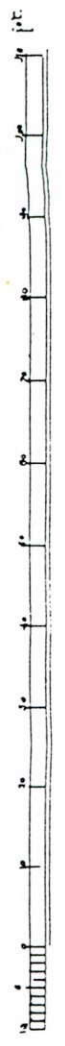
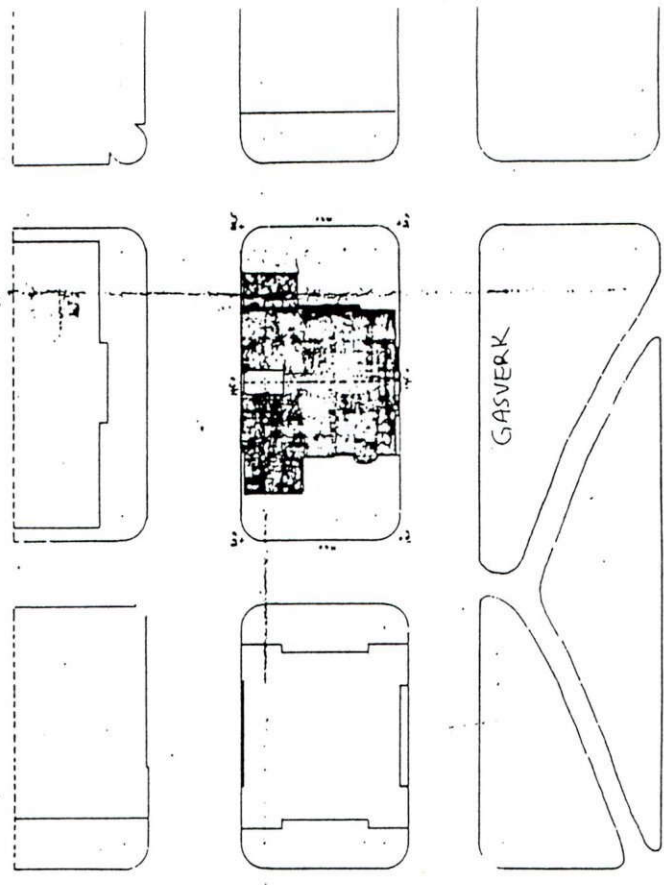
*Enskild utan samvårdning
d. 27 Juni 1905
E. Jansson
1/4 Helsingborgs län.*

RITNING TILL NYBYGGNAD Å TOMTEFNA N° 506 I STADENS 14DE ROTE

Glan af Cellaren.

SITUATIONSFLAN

17:e September

Bill, gamle vän!

Efter Din och Cyrils resa till Grekland och de fakta Ni samlat in där, kan vi nog sammanfatta läget så här:

sex släkter, vars enda nu levande representanter är; G. Rowley, P. Camperdown, B.H. Hill, F. Raftel, S. Quantil och J. Kostriades.

Var, så långt tillbaka vi kan spåra dem, alltid levat i närheten av varandra. Fram till 1820-talet levde de på kreka i byn Dromolaxia, men då en av dem, Litsa Kontorlis, brändes på bål som häxa, flydde de kvarterande till England och bosatte sig i olika delar av landet, men hade alltid någon gemensam beröringspunkt (skolor tillsammans etc.). Från deras släkträds öfrenhet har alltid blod droppat; mord, våldsbrott och självmord. Jaggar hått och tydligen har de alla dålig hälsa. Sällan blir de äldre än 50 år, och oftast inte mer än 40.

Mönstret passar perfekt; Phoebe och Jeremy är mördare. Allihop är också mer eller mindre sjuka. Det enda undantaget är Francis Raftel och hans släkt, där inget abnormalt finns, utom väslögen lvs-längden, som är mycket hög.

Dock finns han ej inskriven i Clare Colleges register, och vad de gjorde vid "utgrävningarna" hösten 1914 i Dromolaxia är fortfarande ett mysterium.

Det är ingen tvekan om att George Hillhör de övriga, och att han är lika inblandad som de; hans medverkan vid Greklandsresan är nog bevis på detta.

Vi har kört fast vad det gäller ledan de tog med hem. Kan den finnas kvar i värdebygget

②

Vid East India Docks? Jeromys nuvarande aktivitet manar till omedelbar handling, men frågan är vad vi skall göra med de övriga.

Det här är huvuddragen i Jeromy Kastoriades kult:

han har samlat en mängd orientaler (främst japaner). Japanerna tycks redan tidigare ha dyrkat något slags demon vi ej vet namnet på, men under Kastoriades ledning tycks viss dyrkan ha överförts på honom och hans "inneboende kraft." Under hans kontroll utförs offerriktalen i syfte att få makt över "de evigt sovande" som han kallar dem. Vad som menas med detta är ännu ett mysterium.

Vi får diskutera eventuella planer på agerande vid tillfälle.

Sköt om dig och var försiktig!

dm vän

Jeremy Rossperkins

P.S. Fungerar eldkastaren?

↑
BILL FLORY

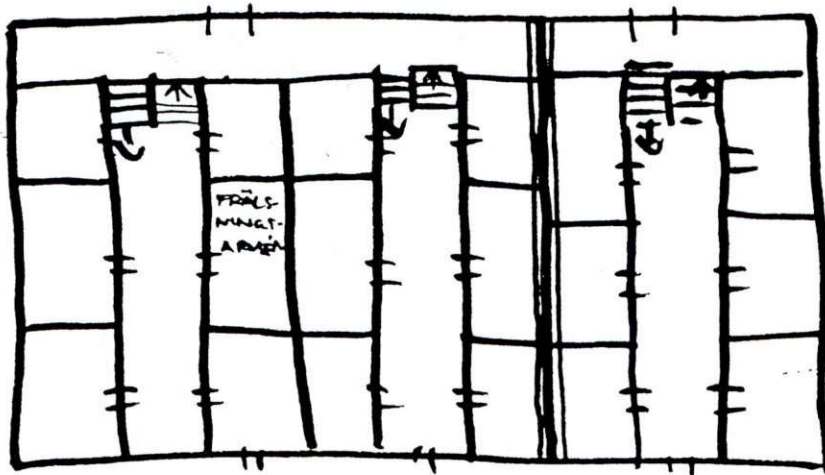
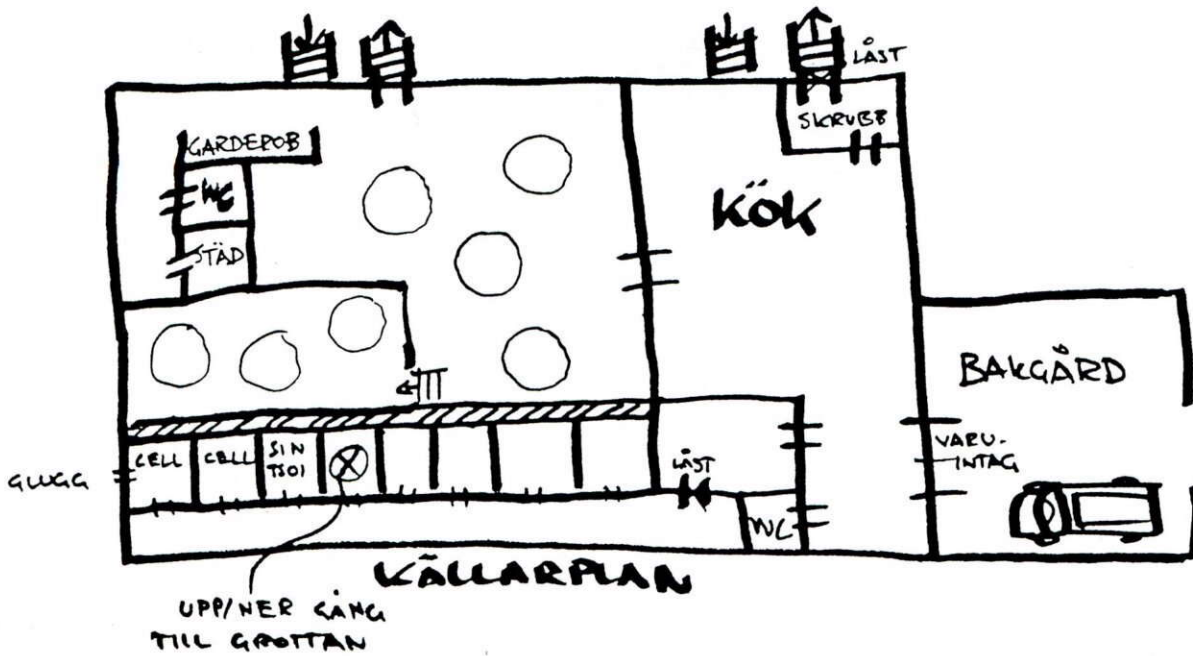
F. RAFFEL →

CYRIL HYNE
↓

KARTA ÖVER RESTAURANG

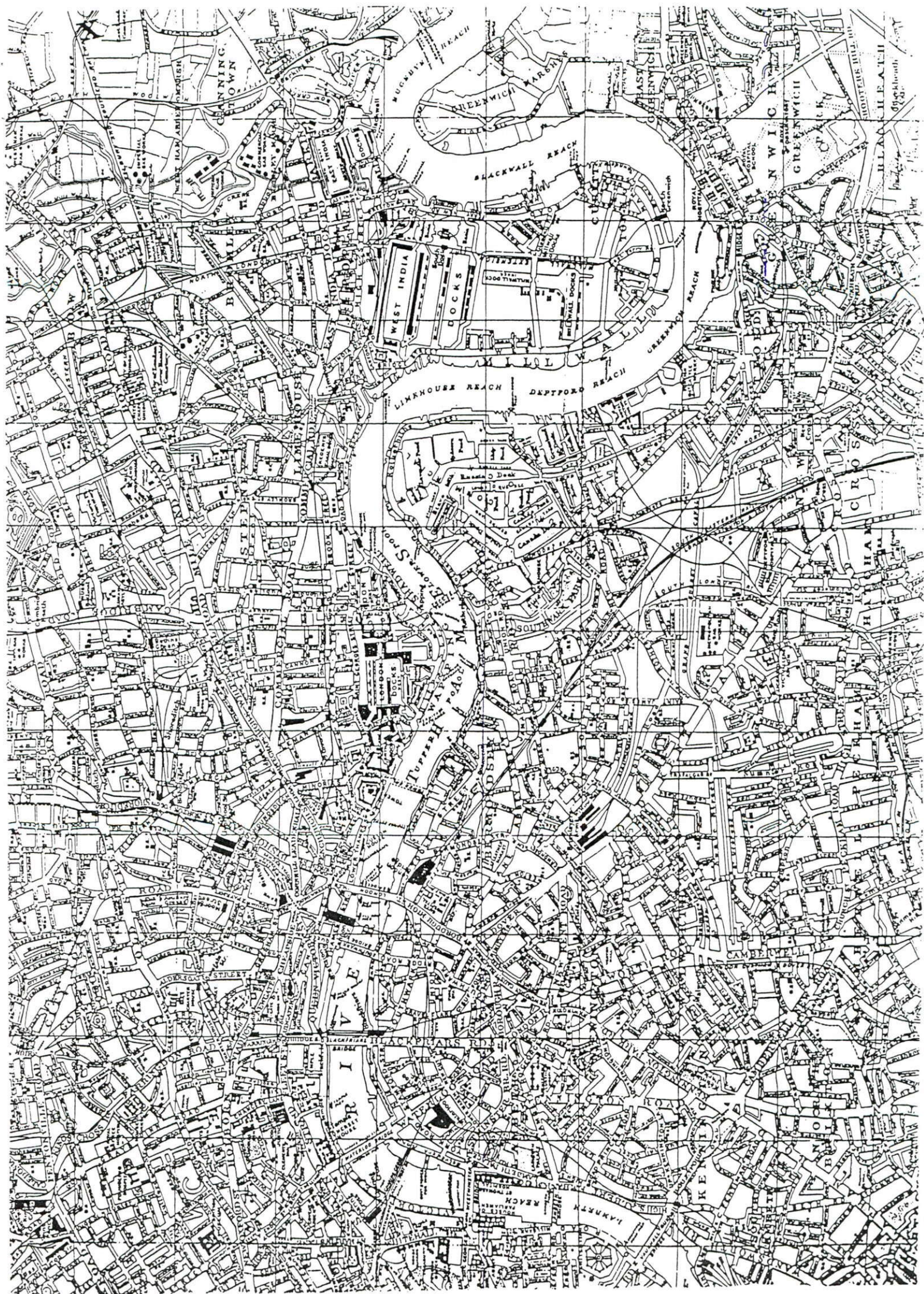
ODAKIM

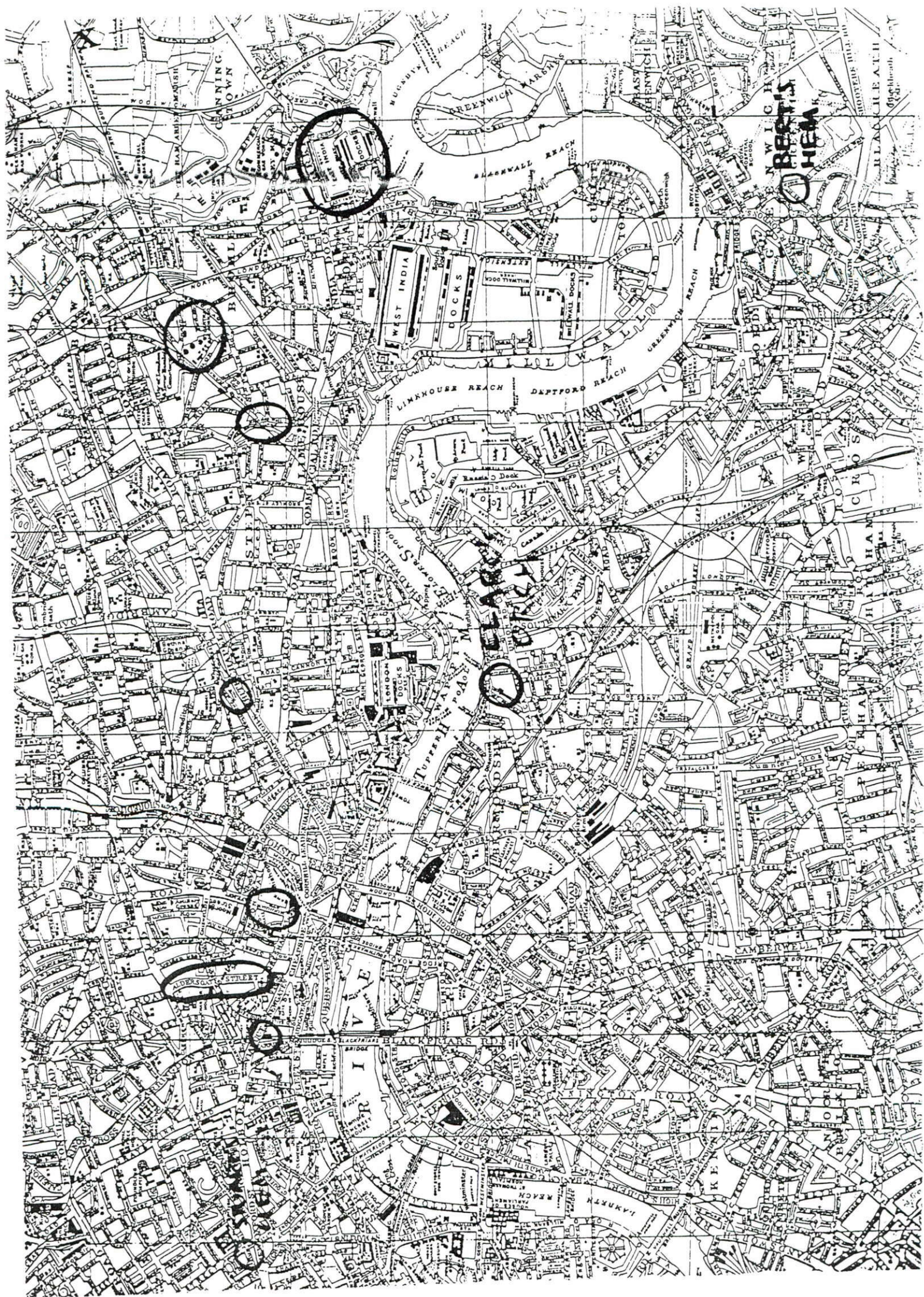

VÅN 1, 2, 3 O.S.V

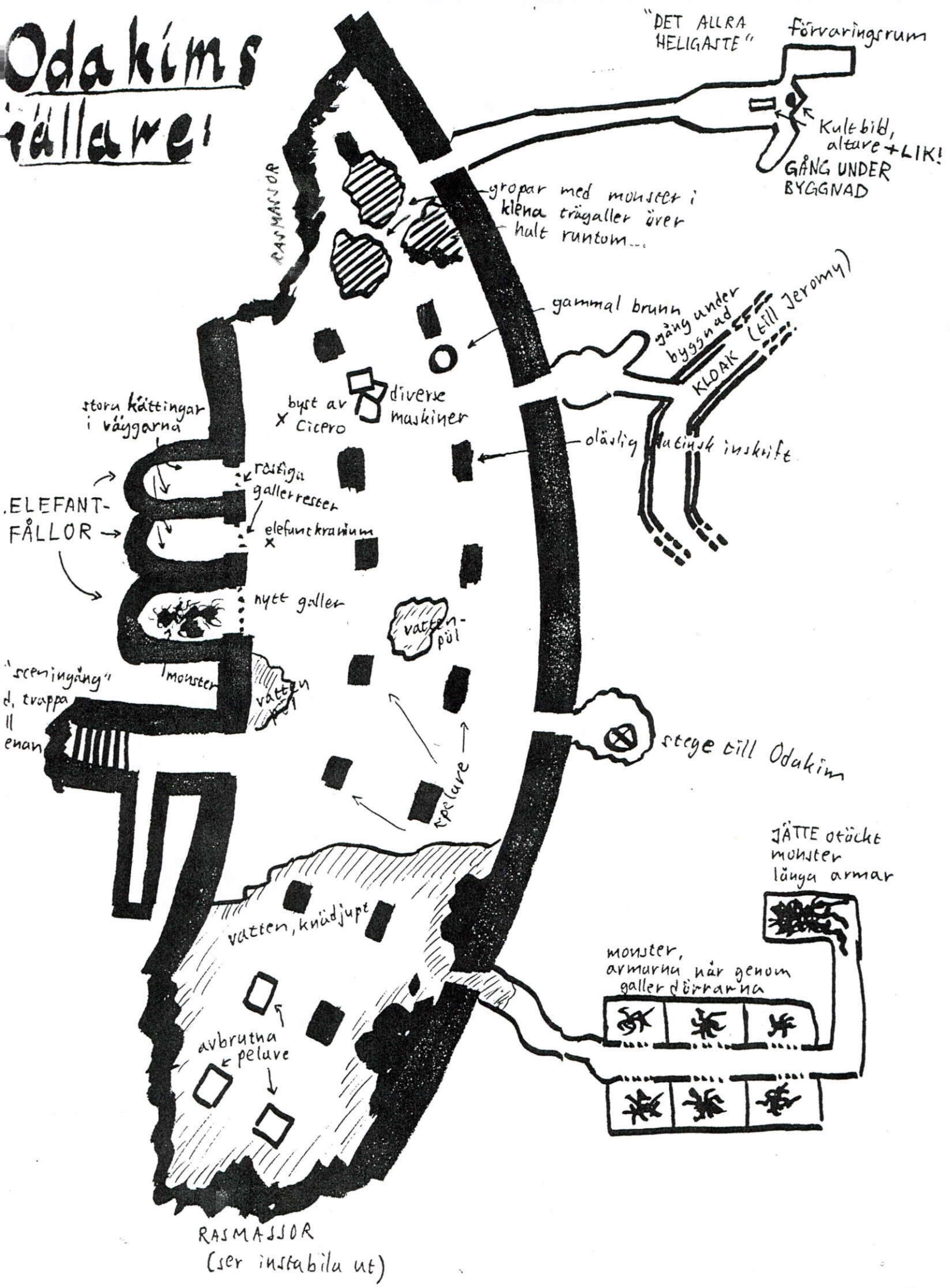
GROTTORNA:

Odakims fällare!

"DET ALLRA HELIGASTE"

Förvaringsrum

Kulebild, altare + LIK!
GÅNG UNDER BYGGNAD

gropar med monster i kläna trögaller över - halt runtom...

gammal brunn
gång under byggnad

KLOAK (Eill Jeromy)

stora kättingar i väggarna

bytt av Cicero
diverse maskiner

oläslig keltisk inskrift

ELEFANT-FÅLLOR

råfäiga gallerrester

elefantkranium

nytt galler

vatten-pöl

scen ingång
d, trappa
en an

monster

vatten

stege till Odakim

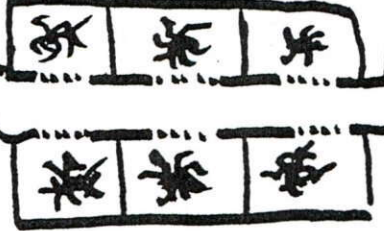
vatten, knädjup

JÄTTE otöcke monster långa armar

monster, armarna här genom galler dörrarna

RASMASSOR
(ser instabila ut)

avbrutna pelare

London 10/10

Hur skall jag kunna övertyga er om att ni måste göra vad jag nu ber er? Varför skulle ni lita på mig när jag säger att ni, och endast ni, kan ge räddning undan den totala katastrofen? Varför skulle ni behöva slita er från era trygga liv, och kasta er ut i en ny värld, en större värld - en värld som har dimensioner både inom och utanför er.

Jeremy har fallit under den tunga bördan vi alla bär, och ni måste rädda honom från sig själv och de krafter han släpper lösa. Finns honom och för honom till mig. Han får inte gå förlorad. Stå i ryggen ni ser framför er skall hjälpa er att kanalisera krafterna och utnyttja dem som finns inom er.

Jag väntar ständigt vid East India Docks, docka 4, nordöstra sidan.

Frank

Kastoriades Förtroena!!!

Edra förehavanden har kommit till vår kännedom och dessa är av en sådan natur att vi, om Ni framhåller att att fortsätta med Edra aktiviteter, finner oss tvungade att, med alla medel, motverka Er verksamhet.

Bör det tilläggas att detta skulle innebära mycket lidande och Död, då vi inte kommer att sky några medel för att stoppa Er.

Anse Er varnade!!!

Mene, Mene, tekel, Ufarsin

